

Čertovo kopyto

Jan Sviták

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

43 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60** Kč za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

Čertovo kopyto

Jan Sviták

Znění tohoto textu vychází z díla [Čertovo kopyto](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím KAVA-PECH v Dobřichovicích v roce 2010. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Jan Sviták: Čertovo kopyto), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 22. 1. 2021.

OBSAH

KAPITOLA PRVNÍ Začátek plný překvapení.....	7
KAPITOLA DRUHÁ Příchod na Čertovo kopyto.....	13
KAPITOLA TŘETÍ Divný dopis, divný kluk	24
KAPITOLA ČTVRTÁ Legenda o čertově kopytu.....	40
KAPITOLA PÁTÁ Tajemná schůzka.....	60
KAPITOLA ŠESTÁ Strážcův trůn	80
KAPITOLA SEDMÁ Hrob kováře Jindřicha	99
KAPITOLA OSMÁ Ty nejhorší věci, co se mohly stát.....	114
KAPITOLA DEVÁTÁ Na Onen svět.....	134
KAPITOLA DESÁTÁ Čert Křivák osobně.....	146
KAPITOLA JEDENÁCTÁ Pekelný trojboj.....	160
KAPITOLA DVANÁCTÁ Močálnice smrdutá.....	170
KAPITOLA TŘINÁCTÁ Odjezd	178

Tuto knihu věnuji své ženě

Kapitola první

Začátek plný překvapení

Když jsem byl starý asi tak jako vy, bydlel jsem ve velikém městě, o kterém jste určitě všichni slyšeli. Bydlel jsem v paneláku, v šestém patře. V bytě nad námi bydlela stará paní, která strašně nahlas mluvila a nezdravě často vysávala. V bytě pod námi bydlela velice hudebně nadaná rodina. Takže každý pondělní večer jsme měli koncert na violoncello, v úterý na zobcovou flétnu, ve středu trochu falešné housle, ve čtvrtek klavír, v pátek volno a o víkendu téměř celý symfonický orchestr. Umíte si to představit? Pod vámi hrají Dvořáka a nad hlavou vám řve duchodkyně a hučí vysavač. Mělo to své kouzlo.

Byl jsem jedináček. To znamená, že jsem v tom bytě v šestém patře bydlel jen s mamkou, otcem a korelou Pepou. Mamka pracovala v jedné malé tiskárně a otec byl vědecký pracovník. Oba se vraceli domů až pozdě odpoledne a já jsem býval doma sám. Všechen svůj čas jsem trávil četbou knih o námořnících, pirátech a tak.

Proč sis četl? ptáte se. Vždyť je tolik zajímavějších věcí než knížky. Mohl jsi jít ven, nebo koukat na bednu, pařit na kompu...

Tak já vám tedy vysvětlím proč. Jedno po druhém.

Ven jsem jít mohl. Nohy jsem měl už tehdy a cestu jsem znal, ale nebyl jsem v kolektivu moc oblíbený. Byl jsem totiž tlustoch a tlustoši to mají na světě (o pár kilo) těžší. Většinou je štve, že jsou tlustí, a nechtějí, aby to ostatní viděli. Jenomže ono je vcelku složité schovat špeky, když je máte. Takže proto tlustoši raději sedí doma. *A proč nechtějí tlustoši, aby ostatní viděli, že mají špeky?* Protože existují kluci a holky, kterým to připadá jako veliká sranda. Utahují si z těch tlustochů a různě jim ubližují a tlustoši se tak moc stydí, že se nemůžou ani bránit, tudíž jsou akorát pro smích. A to být

nechtějí, proto jsou raději doma a čtou knížky. Jsou sice pořád tlustí, ale zároveň vědí víc věcí než ti, kdo se jim smějí, a až se stanou dospělými, stanou se tlustými řediteli různých firem a budou velet těm posměváčkům... Ale to jsme odbočili.

Měl jsem jen jednu kamarádku, Emu, bydlela na stejném sídlišti, akorát v jiném paneláku. Ema to taky neměla lehké, protože špatně viděla a nosila hodně tlusté brýle a to je taky občas pro smích. Mohl jsem jít ven s Emou, jenže ona měla přes týden samý kroužek, keramiku, cvičení a kdovíco všechno, tak jsme se bavili jen ve škole a přes víkendy. No a tak jsem mohl jít ven jedině sám. Jenomže když je člověk tlustý a k tomu ještě sám, tak je to venku pěkná nuda. Proto jsem sedával doma.

Co se týče televize, většinu času v ní šlo kulový (a to platí dosud). Bavilo mě na ni koukat jen chvilku. O počítači nebo playstationu se mi tenkrát mohlo leda zdát. I když jsme počítač měli, nemohl jsem na něj sahat, protože počítač byl velká vzácnost. A hry na něj byly nahrané na kazetách, ano, na těch, na kterých máte ještě některé nahranou muziku do auta. Občas mi otec připojil k počítači kazeták a televizi (fakt se to tak dělalo) a já jsem si mohl chvíli hrát nějakou hru. To byla doba, co?

Tak jsem zastával názor (a zastávám ho dodnes), že nejlepší zábava jsou knížky. Proto jsem pořád četl. Pak přišla z práce mamka. Pokecali jsme, co bylo ve škole a tak, podepsala mi úkoly, pak přišel otec, snědli jsme večeři a já jsem se vrátil ke své knížce. A to byl můj život.

Ale tento můj poklidný život změnily jedny prázdniny – a o nich vám budu vyprávět.

Neměl jsem žádného dědu a jen jednu babičku. Byla to otcova maminka a byla hodně stará. Měl jsem ji moc rád. Občas k nám přijela, někdy i na Vánoce, ale já jsem u ní doma byl všehovšudy třikrát, z toho dvakrát si to vůbec nepamatuji, protože mě mamka nesla

v peřince, a jednou si pamatuji jen to, že hodně přšelo a všude bylo bláto. Jo a ještě si pamatuji nějakou kredenc. To je všechno.

Neřešil jsem, proč tam nesmím. Bral jsem to jako fakt.

Pár dní před začátkem velkých letních prázdnin to všechno začalo. Seděl jsem zrovna v kuchyni, na půl ucha jsem poslouchal písničku v rádiu, upíjel jsem z veliké sklenice pomerančovou limonádu a zakusoval to rohlíkem s nugetou. Četl jsem, oči mi sjížděly z řádku na řádek. Nad hlavou mi hučel vysavač a pode mnou někdo ladil violoncello. Když vtom v zámku zarachotily klíče a domů se vrátila mamka.

„Ahoj, mami!“ volal jsem na ni z kuchyně. Když neodpovídala, šel jsem se podívat na chodbu, kde to vázne.

„Ahoj, Olivero,“ řekla potichu, když si zouvala boty. Připadala mi nějaká zvláštní, jako by nebyla ve své kůži. Vzal jsem jí tašku s nákupem a odnesl ji do kuchyně. Mamka zavřela dveře a šla za mnou. Potichu se posadila na židli vedle tašky a koukala před sebe na stůl. Začalo mi to být podezřelé. Připadala mi smutná a mě napadlo, že možná mluvila s naší učitelkou o tom, jak jsem spolužákovi nasypal do aktovky červíky ze zverimexu. Začalo mě hryzat svědomí.

„Stalo se něco?“ zeptal jsem se opatrně s dostatečným odstupem a ona se na mě podívala, jako by si mě všimla až teď.

Čekal jsem, že po mně začne křičet *Co to má znamenat s těma červama? Jako by nestačila ta hrůza s pískomilem!* Místo toho ale řekla: „Umřel strýc Karel.“

Ted' jsem na ni zase koukal já. Víte, do té doby jsem o strýci Karlovi neslyšel.

„Strýc Karel je... byl bratr tvého otce. Bydlel v domě s tvou babičkou a neměl rád děti... Byl to podivín a nikdy z toho domu nevycházel ven. Skálopevně trval na tom, že do toho domu nepustí žádné dítě, včetně tebe. Takže jsi ho viděl naposledy jako úplně malý. Pamatuješ si ho?“

Zakroutil jsem hlavou. Slyšel jsem občas otce mluvit o nějakém Karlovi, ale vůbec mě nenapadlo, že by to mohl být jeho bratr. Myslel jsem si, že otec byl jedináček stejně jako já nebo Ema nebo mamka. Každopádně to, co jsem se dozvěděl, mnohé vysvětlovalo.

„Strýc Karel zemřel klidně, ve spánku. Otec tam jel hned ráno, když mu to babička zatelefonovala. Já tam pojedu až ve čtvrtek, to bude pohřeb. Ty budeš spát u Emy.“

To byla pro mě podstatná informace. Je to zvláštní, ale to, že strýc Karel zemřel, mě vůbec netížilo. Nechtělo se mi brečet ani nic takového, ale cítil jsem radost, že budu spát u své nejlepší (jediné) kamarádky.

„Dobře,“ souhlasil jsem a dopil limonádu ze své sklenice. „Nebud’ smutná,“ dodal jsem po chvíli a pohladil mamku po ruce.

Usmála se na mě. „Jsi moc hodný,“ řekla a já se těšil na čtvrtek.

Uteklo to jako voda. Ráno jsem šel na předposlední den školního roku a s sebou jsem si nesl v aktovce kromě knížky na čtení (ve škole se už nic nedělalo) i věci na noc. Bylo to zvláštní. Mamka se se mnou před školou rozloučila a připadala mi úplně normální. Jako by se s tím, co strýce Karla potkalo, už vyrovnala. Byl jsem rád.

Předposlední den ve škole se vám málem rozplyne před očima a nezůstane po něm ani vzpomínka. Když zazvonili, šli jsme na oběd a pak k Emě, kde jsme celé odpoledne hráli hry a koukali na video, na filmy o mimozemšťanech. Emu totiž ty věci o mimozemšťanech, jiných planetách a létajících talířích strašně zajímaly. Říkala, že jednou létající talíř viděla, ale kdo ví, jak to bylo, protože Ema přes svoje brýle stěží viděla na tu televizi.

Poslední vyučovací den jsme se ve škole zdrželi necelé dvě hodiny. Jen abychom dostali vysvědčení a odevzdali karafiát. Ema měla samé jedničky. Já jsem měl dvojku z matematiky a z tělocviku. Nic jsem si z toho nedělal. Byl jsem rád, že jsou prázdniny. Celou cestu jsme spřádali

prázdninové plány. Bylo v nich hodně čtení, filmů o mimozemšťanech, her a sem tam nějaká kratší procházka... Když jsme rozradostněni dorazili k Emě domů, byli tam kromě Eminy mamky i moji rodiče.

Předal jsem jim vysvědčení a oni mě pochválili. Dali mi za to knihu o kapitánu Kornelovi. Zeptal jsem se, jak bylo.

„Byli jsme na pohřbu,“ odpověděl otec. Jako bych si myslel, že byli na výletě v zoo!

„Dobře bylo, Oliver,“ odpověděla mamka. „Máme tě pozdravovat od babičky. Moc se těší, až za ní zítra přijedeš.“

Chvilí trvalo, než mi to došlo. „Prosím?“ zeptal jsem se se vši slušností a dobrým vychováním.

„Oliver, nebudeme o tom diskutovat. Babička tam je teď sama a sama tam být nemůže. Já i maminka musíme chodit do práce, tak tam za ní pojeděš ty. A nebudeme o tom diskutovat,“ zopakoval důrazně otec, jako bych o tom diskutoval.

Zoufale jsem se podíval na Emu a stejné zoufalství jsem viděl v jejích očích. Naše skromné prázdninové plány se rozpadly.

„Zkusíš tam být třeba jen týden, a kdyby tě to tam nebavilo, přijedeš zpátky a vzali bychom si babičku k nám,“ řekla mamka a otec se na ni zle podíval.

„Ale já tam nechci!“ vykřikl jsem zoufale, aniž bych to plánoval, a odvrátil jsem se od otce, od něhož jsem čekal další přednášku v duchu: Nebudeme o tom diskutovat!

„Oliver!“ křikl otec.

„Já chci být tady s Emou. Máme plány,“ řekl jsem a Ema se na mě podívala s obrovskou nadějí v očích.

„Však Ema může jet s tebou, jestli chce. Její maminka to dovolila,“ řekla moje mamka a já jsem se podíval na Emu. Došlo mi, že jsem si do očí vytlačil slzy, tak jsem si je rychle a nenápadně utřel.

„Vážně můžu?“ zeptala se Ema nadšeně a dokonale mě tím zaskočila. Její maminka kývla na souhlas a mně nešlo do hlavy, kde Ema bere tolik radosti, když ještě ani pořádně neví, do čeho jde.

Takže se nám plány změnilly od základu. Nebyl jsem rád, že jedu. Nerad jsem opouštěl své věci, své místo, svůj pokoj, svůj pocit bezpečí, svůj svět. Nebyl jsem rád, že jedu, to vám říkám na rovinu, ale měl jsem radost, že nepojedu sám, a než jsem v ten večer usnul, možná jsem se na chvílku i těšil. Protože budu pryč z tohoto místa, kde každý vidí, jak jsem tlustý. Někde pryč, kde mě ještě nikdo nezná a neví, jaký jsem ňouma. A budu tam se svojí nejlepší kamarádkou Emou a zažijeme tam veliké dobrodružství, při kterém Emě zachráním život, a ona to bude všude vykládat a já budu hrdina.

S těmito představami jsem usnul a spal jsem jako dudek až do rána.

Kapitola druhá

Příchod na Čertovo kopyto

Od rána jsem byl úplně u vytržení. Chvilí jsem neposeděl.

Lítal jsem jako splašený kuň po celém bytě a hledal nejrůznější věci, které bych si mohl ještě strčit do kufru. Samozřejmě mi jej pro jistotu balila mamka.

„Dala jsem ti tam osmery slipy a osmery ponožky. Každý den si ber čisté a ty špinavé dávej na praní,“ řekla mi, když jsem probíhal kolem ní a vkládal „důležité zbytečnosti“ do kufru mezi oblečení.

„Rozkaz, kapitáne,“ odpověděl jsem udýchaným hlasem a běžel jsem zas jinam.

Otec seděl v kuchyni a četl si noviny. Celý ten ruch, který jsem doma působil, šel mimo něj.

Když se mi podařilo odnosit do kufru všechny věci, které jsem si toužil vzít s sebou, hrdě jsem se posadil naproti otci a potichu jsem ho pozoroval. Odložil noviny.

„Hotovo?“ zeptal se a já jsem přikývl. Mohl jsem vyrazit na cestu k babičce.

„Tak zavolej Emě, že se sejdeme za patnáct minut u auta,“ řekl a já jsem beze slova odběhl k telefonu vyřídit, co bylo potřeba.

Popravdě řečeno, myslel jsem si, že pojedeme autem až k babičce, ale můj otec byl člověk plný překvapení, takže nás odvezl jen na autobusové nádraží.

„Vážně nechceš z toho kufru vytáhnout některé ty knížky? Je to strašně těžké,“ zeptala se mě mamka.

„Ne, já to unesu,“ řekl jsem. Nechtěl jsem vytahovat žádné knížky ani nic jiného, co jsem si do kufru nastrkal. Kufr mi připadal těžký tak akorát, ale asi to bylo tím, že do auta mi ho odnesl otec a k autobusu mamka.

„A pamatuješ si kde vystoupit? Raději řeknu panu řidiči, aby na vás dohlédl,“ strachovala se mamka.

Ema měla ruměnce ve tvářích, jediný já jsem si připadal nad věcí. Jako bych jezdil autobusem na prázdniny každý den. Hrdě jsem nastoupil do autobusu, pozdravil se s řidičem a kráčel dlouhou uličkou až na poslední sedadla. Jo, byl jsem frajer. Usadili jsme se, Emu jsem pustil k oknu, zamávali jsme a pak se autobus rozjel.

„A je to!“ vykřikl jsem a tlesknul dlaněmi o sebe. Snad proto, aby nebylo slyšet, jak hlasitě mi tluče srdce.

Chvíli jsme mlčky koukali z okna a srovnávali si myšlenky. Ticho přerušila jako první Ema.

„Jaké to tam je?“ zeptala se.

„Nevím,“ odpověděl jsem po chvíli, „nikdy jsem tam nebyl.“ Čekal jsem, že to v ní vzbudí spoustu dalších otázek. Nestalo se.

„Cítím se tak... nějak jinak... Strašně se těším.“

„Já taky.“

Cesta autobusem byla v pohodě.

Řidič nebyl trouba a už na první pohled poznal, že nejsme žádní maloši a nemusí nám jít potupně oznámit, že máme vystoupit. Jen jsme tam přijeli, uviděl jsem obrovský nápis *Autobusové nádraží Dobřečany*. Rychle jsme se přesunuli ke dveřím a společně s dalšími pěti lidmi jsme vyskočili z autobusu a tahali ven naše kufry. Tady na nás měla čekat babička.

Rozhlíželi jsme se kolem sebe, ale ani moje, ani žádná cizí babička v dohledu nebyla. Trochu mě to znervóznilo.

„A vystoupili jsme ve správném městě?“ zeptala se Ema a z jejího hlasu jsem poznal, že není nejkldnější.

„Ano!“ řekl jsem zbytečně podrážděně. „Otec říkal, že máme vystoupit v Dobřečanech. A kde jsme?“ zeptal jsem se a ukázal na obrovský nápis nad nástupištěm.

„V Dobřečanech,“ řekla Ema. „A nemám se jít raději zeptat toho řidiče, jestli mu i tvoje mamka říkala, že máme vystoupit tady?“

To mě urazilo. Snažil jsem se tvářit jako dospělý. A dospělý by se přece ptát nešel. Naštěstí se právě v tu chvíli zavřely dveře a autobus odjížděl pryč. „Jestli umíš utíkat rychle jako autobus, tak můžeš,“ odpověděl jsem kousavě a znovu jsem se kolem sebe rozhlédl. Po babičce ani vidu ani slechu.

„Co teď budeme dělat?“ zeptala se Ema a já jsem přemýšlel.

„Třeba nás babička čeká v čekárně,“ řekl jsem po chvíli, „pojďme se tam podívat.“

A tak jsme se chopili zavazadel a vyrazili jsme. Můj kufr byl náramně těžký a už po pár krocích jsem začal litovat, že jsem si bral tolik knížek. Tři by bohatě stačily, říkal jsem si.

Babička v čekárně nebyla. Dokonce nebyla ani na záchodě, ani v bufetu. Ema si pořád dokola leštila brýle, snad aby ji nepřehlédla, až se někde objeví. Já jsem začínal být zoufalý.

Co když jsem si opravdu popletl ta města? Co když jsme měli vystoupit až později? Co si teď počneme, tady, sami v cizím městě? A co chudák babička? Čeká někde na nádraží a teď k ní přijede ten náš autobus a my v něm nebudeme... Co to s ní udělá? A co ten řidič? Měl na nás dát pozor a nedal. A teď se ho každý bude ptát proč. A co on? Může říct jen: „Oni nevypadali jako nějakí maloši, tak jsem je nechal, ať si to vyřeší sami.“ Ach jo. Pro všechny to je pěkně naprd. Počkal jsem, až si Ema doleští brýle.

„Půjdeme na ulici a zkusíme najít nějakou telefonní budku. Odtud zavoláme k nám domů a řekneme jim, kde jsme,“ rozhodl jsem a Ema přikývla. Byl to rozumný nápad. Uznat chybu a postavit se k ní čelem.

Vyrazili jsme a asi po pěti krocích jsme se málem srazili s babičkou, vypadala stejně vyděšeně jako my dva.

Ale bylo to radostné setkání.

Než jsme si stihli cokoliv říct, nastoupili jsme do nějakého autobusu, menšího, než byl ten, kterým jsme přijeli od nás. Usadili jsme se.

Babička mi připadala starší, než když jsem ji viděl naposledy. Měla pod očima černé kruhy a vrásky jako by měla hlubší, ale byla to ona. Představil jsem jí Emu a ona nám vyprávěla, proč na nás nečekala na nádraží.

„Od nás z vesnice vede příšerně děravá silnice,“ říkala. „Každou chvíli si tam někdo prorazí gumu na autě, ale pořád se nikdo nemá k tomu, aby tu silnici opravil. No a dnes si tam kolo prorazil náš autobus, právě tenhle.“

„Páni, a co jste dělali?“ zeptala se Ema.

„Co by dělali? Vyměnili kolo!“ řekl jsem důležitě.

„Pan řidič vyměnil kolo. Možná jste si všimli, jak má pořád špinavé ruce. Chvíli to ale trvalo. No a pak už byl čas, kdy jste měli dorazit, a my jsme stáli pořád kousek od naší vesnice. Pan řidič proklínal celou cestu ke sto čertům. Měla jsem o vás strach.“

„Není proč, babi, jsme už velcí. My bychom si poradili,“ řekl jsem téměř dospěle. Můj strach byl ten tam.

„To jsem si taky říkala,“ usmála se babička a autobus opustil Dobřečany.

Když jste z velkého města, je pro vás každá cesta mimo město velkou neznámou a plní vás to velice zajímavým pocitem. Když jste zvyklí, že je kolem vás neustále spousta lidí, hlasů, zvuků, věcí... no prostě všeho a najednou se ocitnete někde, kde to vypadá úplně jinak, místo lidí kolem vás pobíhají slepice, místo kouře z výfuků cítíte kravský hnůj, místo paneláků stojí nízké domy s dlouhou střechou a kde místo neustálého cinkání tramvajů, troubení aut a křiku lidí zní jen vítr v korunách staletých stromů, může vás to zaskočit.

Stáli jsme na silnici, která už nikam nevedla a na kterou ještě dopadal prach zviřený autobusem, jenž právě odjel. Babička stála před hospodou U Vykotlaného dubu a volala z telefonního automa-

tu našim. Díval jsem se na Emu. Tváře měla červené, křabatila své vysoké čelo a pořád dokola si leštila brýle, snad aby měla jistotu, že vidí správně. Vůbec nemluvila, ani se neusmívala, a mně došlo, že Ema možná opustila město poprvé v životě.

Ema má babičku, která bydlí ve stejném paneláku jako ona, akorát o tři patra výš. Každé prázdniny je Ema doma. Nepamatuji si, že by někdy někam jela. Ovšem když nepočítám výlety, na které jela s námi – třeba do zoo nebo na koupaliště.

Cítil jsem se tady najednou nějak zvláštně, jakoby v jiném světě, a možná z toho se mi chtělo začít brečet. Co chudák Ema, která nikdy nic podobného na vlastní oči neviděla? Došlo mi, že se musí cítit tisíckrát hůř. Objal jsem ji. „Budou to hezké prázdniny,“ řekl jsem.

„Já vím, že budou,“ odpověděla a trošičku se usmála.

A pak jsme vyrazili z místa, kterému babička říkala autobusová točna Kamenný Podhrad, na místo, které se jmenovalo mnohem strašidelněji.

Pamatujte si, že holky mají na rozdíl od kluků vynikající schopnost předvídat. Může se vám to leckdy hodit. Emin kufr, ač byl o trochu větší než ten můj, vážil o dobrou polovinu váhy míň.

Babička nebydlela přímo v Kamenném Podhradu, ale na samotě za vesnicí. Procházka tam byla hezká. Nejdřív jste šli dvacet minut nahoru do prudkého kopce a potom půl hodiny po hrbolaté cestě kolem lesa.

Babička šla vcelku svižně a svou hůlku téměř nepoužívala. Ema se svým lehoučkým kufříkem s ní snadno držela krok. Ale já se svojí nadváhou a polovinou knihovničky v kufru jsem málem potil i krev a funěl hlasitě jako lokomotiva. Stejně jsem byl pořád spoustu kroků pozadu.

„Počkejte!“ křikl jsem na ně hlasitým, zoufalým hlasem. Obě se zastavily a Ema si položila kufr.

„Pospěš, Olivero!“ křikla na mě Ema, jako bych se loudal schválně.

Tobě se to mluví! řekl jsem si. *Zkus si se mnou na chvílku ten kufr vyměnit a uvidíš, kdo si bude muset pospíšet.* Dokonce mě taky v tom mém znavujícím zoufalství napadlo, že když má babička tolik síly a energie, aby udržela i do kopce závodní tempo, mohla by mi klidně s tím kufrem pomoci. Stejně kromě té své hůlky nesla jen poloprázdnou síťovou tašku, kterou bych jí klidně vzal. Pak jsem si vzpomněl, jak jsem při balení trval na všech těch knížkách. A vzpomněl jsem si i na otce, který mi řekl, že už jsem dost starý a že jedu babičce především pomáhat. Zastyděl jsem se za své myšlenky a zrychlil jsem krok.

„Tak. A jsme tady. Na Čertově kopytu,“ řekla zvesela babička a my jsme s otevřenou pusou hleděli na stavení, které se před námi zjevilo.

Byl to starý, veliký dům. Kolem něj byla spousta menších stavení, některá z cihel a kamenů, některá ze dřeva. Mnohá neměla ani střechu a dohromady tvořila něco jako dvůr. Za domem byla zahrada plná stromů, keříků a malých políček. Uprostřed zahrady stál strašák, který z dálky vypadal jako skutečný člověk. Před domem byla veliká louka, za zahradou začínal les. Nejistě jsme se na sebe s Emou podívali.

„Tak pojďme!“ prolomila ticho babička. „Ať tady nevystojíme důlek.“

Prošli jsme bránou na prašný, ale perfektně uklizený dvůr. V prachu jsem ještě rozeznal stopy otcova auta. Rozhlédl jsem se kolem sebe a zhluboka se nadechl. Vzduchem se nesl závan něčeho, o čem jsem si myslel, že je to hnůj. V koutě, kam jsem se právě díval, si lebedily slepice. Pokoušel jsem se je spočítat, ale vytrhl mě z toho Emin zděšený výkřik. Podíval jsem se na ni. Ve tváři úplně zbledla. Rozhlédl jsem se a hned jsem viděl proč. Z opačného rohu dvora se k nám řítil pes, veliký téměř jako tele.

Byla to obrovská, černá, chlupatá nestvůra. Pysky mu lítaly nahoru a dolů a odkrývaly jeho obrovské a ostré tesáky, kterými se nás chystal rozsápat. Všechno se to odehrálo strašně rychle. Chtěl jsem zavolat na babičku, která právě zamykala bránu, ale jako bych přišel o hlas. Došlo mi, že je to tedy na mně, že bych měl asi skočit před Emu a zachránit ji před jistou smrtí v těch krvelačných zubech, ale nohy jsem měl jako zalité do betonu. Musel jsem jen stát a sledovat tu obrovskou chlupatou kouli se strašnými tesáky, jak se řítí na mou nejlepší kamarádku, a čekat, co bude dál. Chtěl jsem alespoň zavřít oči, ale nešlo mi ani to. A ten pes byl každým okamžikem blíž a blíž a vypadal pořád větší a větší, než se zdál původně.

Vypadalo to, že Emu srazí na zem a převálí se přes ni jako rychlík, ale v poslední chvíli se zapřel předními tlapami do země a zastavil těsně před Emou. Ta se ale lekla natolik, že upadla na zadek, až jí brýle na nose poskočily. Pes udělal zbývající krok, natáhnul k Emě svou obrovskou hlavu a zakryl mi tak výhled. Bylo to jasné. Teď ji kousne, možná ji i na jeden hlt spolkne. Čekal jsem, kdy Ema začne křičet, ale ona se místo toho začala smát.

Nohy mi naráz povolily, tak jsem k nim přiskočil a uviděl jsem, jak se z té obrovské černé tlamy vynořuje růžový jazyk a líže Emě tváře.

„Čerte! Nech toho!“ ozval se babiččin hlas a pes, jako by mu rozuměl, nechal Emu na pokoji. Pomohl jsem jí zpátky na nohy. „To je Čert, náš hlídač,“ řekla babička a pohladila Čerta po hlavě. „Většinou je přes léto někde zalezlý, ale vy se mu zřejmě líbíte natolik, že se s vámi přišel přivítat.“

Dostali jsme výborný koláč s angreštem a kakao z mléka, o kterém nám babička řekla, že je kozí. Mně moc nechutnalo, ale Emě ano.

Seděli jsme ve velké kuchyni na tvrdé dřevěné lavici u vysokého stolu. V kuchyni nebyla žádná kuchyňská linka, žádný plynový sporák, žádný dřez s vodovodní baterií jako u nás v paneláku, skříňky

byly staré a kousek ode dveří stálo něco, co vypadalo jako pec z pohádky. Já i Ema jsme se pořád kolem sebe rozhlíželi a na něco se ptali.

Nejvíc nás překvapilo, že v domě není ani elektrika, ani plyn, ani voda. „A čím svítíte?“ ptala se Ema a babička se jen usmála. „Lampami.“

Jen co jsme dojedli, odešli jsme s babičkou a Čertem ven. Dostali jsme hrábě a hrabali jsme posekanou trávu na louce před domem. Udělali jsme tři veliké hromady. Babička mezitím posekala kosou další pás trávy. „Na ten půjdeme zítra,“ řekla.

„A na co potřebujete tolik sena?“ zeptala se Ema, když jsme nosili seno v náručí na velkou plachtu.

„Na zimu pro kozy a pro králíky,“ odpověděla babička a udělala z plachty veliký balík, který na zádech odnesla do jednoho stavení na dvoře. To stavení bylo senem plné téměř až po strop. Oba jsme na to množství koukali s otevřenou pusou.

Čert kolem nás neustále pobíhal a chtěl, abychom mu házeli klacky, které se kolem válely. Vždycky se za nimi rozběhl, chvíli je okusoval a pak si přiběhl s žádostí o další. Byla to legrace.

Než jsme shrabali a odnášeli pod střechu všechno seno, přiblížil se večer. Stíny se protáhly a trochu se ochladilo.

„Půjdu podojit kozy a vy se zatím umyjte,“ řekla babička a my jsme na ni nechápavě koukali. Nevěděli jsme totiž, kde je koupelna.

Babička nás zavedla k plechové vaně, která stála na dvoře u stěny celé porostlé divokým hroznovým vínem. Vana byla téměř po okraj plná vody a vedle ní stálo něco, co vypadalo jako věšák na kabáty.

„Tady se vykoupejte,“ přikázala babička a já jsem nevěděl, jestli to myslí vážně. Že ano mi došlo, když nám donesla rohož a položila ji před vanu, ručníky přehodila přes věšák a na okraj vany položila mýdlo a láhev šampónu.

„Ale ta voda bude strašně studená,“ řekl jsem a jen při tom pomyslení se mi rozdrkotaly zuby.

„A zkoušel jsi ji? Já si myslím, že je vcelku teplá,“ odpověděla babička a bylo jasné, že si ze mě dělá šoufky.

„Všichni jsme byli pro seno a není tady nikdo, kdo by nám ohřál vodu na koupání. A kdybys ji ohřála a nalila do té vany, ještě než jsme přijeli, už by za tu dobu vychladla,“ řekl jsem a byl jsem si jistý, že mám pravdu.

„Skutečně je teplá, Olivere. Teplá jako čajíček,“ řekla Ema s úsměvem a mně došlo, že se na mě s babičkou domluvily. Že čekají, jak jim skočím na špek a vlezu do vany plné studené vody.

„Jo?“ zeptal jsem se a namočil jsem ve vaně ruku. „A jak by...“ Vtom mi došlo, že voda je opravdu teplá, akorát na koupání po teplém dni.

Babička i Ema se rozesmály, když viděly můj udivený výraz.

„Je ohřívána solárně!“ řekla Ema. „Na solárním principu fungují i mnohé meziplanetární lodě!“ Teď jsme na Emu překvapeně koukali zase já a babička. Ema si uvědomila, že ani jeden z nás nesleduje filmy, na které se dívá ona. „Myslím tím, že tu vodu ohřálo sluníčko,“ vysvětlila.

„Přesně tak,“ potvrdila babička. „A když si každé ráno přinesete od studny v kyblících vodu, večer ji budete mít takhle teplou a nebudete se muset umývat ve studené.“

Páni, to byla věc, to sluníčko. S Emou jsme se pak téměř až do setmění čvachtali v té plechové vaně a stříkali vodu po Čertovi, který se ji snažil chytat do tlamy. Babička zatím stihla podojit, zalít zeleninu na zahradě a připravit večeři.

Ve vaně bylo fajn. Horší to ale bylo na záchodě. Možná jste už slyšeli o kadibudkách. Já o nich slyšel, ale dosud jsem v žádné ne-trůnil. A řeknu vám, napoprvé je to otřesný zážitek. Je to dřevěná bouda s dřevěnou deskou, ve které je vyřezaný kulatý otvor, tak akorát na zadek. Na ten se usadíte a děláte, co potřebujete. Je tam zápach, pod zadkem a všude kolem vás bzučí mouchy, na dveře

škrábe pes a vy se snažíte skončit co nejrychleji, ať už jste pryč. Asi mi to dělalo větší problémy než Emě, aspoň myslím. Ta se tvářila nějak moc klidně.

Byli jsme umytí, najedení, oblečení v nočních úborech a u lavoru před zrcadlem jsme si čistili zuby.

Babička nás zavedla do našeho pokojíku. Šlo se tam po strmých dřevěných schodech, pak krátkou chodbičkou a ty správné dveře byly napravo. Byla to malá místnost s malým oknem, stolem, židlí, skříní a jednou postelí. Vedle té postele babička rozložila menší, skládací lůžko.

V rohu místnosti stál kyblík s vodou, na stole lavor s vodou, mýdlo a ručník. „Ten kyblík máte, kdybyste potřebovali v noci na záchod,“ řekla babička a my jsme přikývli. Ani jednomu nebylo zrovna do skoku. Babička nám zapálila lampu na stole a ukázala nám, jak ji máme zhasnout, až půjdeme spát. „To byl pokoj tvého otce, když byl ještě kluk,“ řekla babička a pak odešla.

Díky skládacímu lůžku jsme měli každý svůj pelech, ale Ema navrhla, že bychom mohli spát spolu v jedné posteli. Nevím, asi měla strach. Chápal jsem to a souhlasil jsem.

Zhasli jsme tedy lampu a vlezli jsme si pod peřinu. Původně jsem si myslel, že si budu ještě číst, jenže teď jsem chtěl co nejrychleji usnout. Ale moc se mi to nedařilo. Pořád jsem se převaloval z boku na bok a ne a ne spát. Pořád jsem slyšel nějaké divné zvuky a přemýšlel jsem, co to bylo. Nechal jsem toho ve chvíli, kdy mi fantazie vykreslila obraz vlkodlaka, který se k nám pomalu krade.

„Olivero, spíš?“ ozval se potichu Emin hlas. Byl jsem překvapený, protože jsem si myslel, že už dávno spí.

„Ne,“ odpověděl jsem stejně potichu.

„Olivero? Když tohle je pokoj tvého tatky, ten zavřený pokoj naproti bude asi tvého strýce, že jo?“

Přemýšlel jsem o tom. „Asi jo.“

„Myslíš, že už tam není?“ zeptala se Ema a já jsem nechápal, jak to myslí.

„Umřel,“ řekl jsem, „takže tam není.“

„No právě. Říkal jsi mi, že umřel ve spánku. Myslíš, že už ho odamtud odnesli?“

V zátylku se mi zježily vlasy. Chvíli jsem o tom přemýšlel a možnost, že můj mrtvý strýc leží pořád ve své posteli, mě docela vyděsila. „Měl ve čtvrtek pohřeb. Takže teď už je někde na hřbitově,“ usoudil jsem.

„To je dobře,“ řekla Ema, ale já jsem se moc dobře necítil. Pořád jsem si v hlavě převracel tu myšlenku s mým strýcem – opravdu už tam není?! Nakonec jsem se rozhodl, že se tam zítra zajdu podívat, abych měl jistotu, že je strýc pryč.

„A Olivere?“ ozvala se po chvíli znovu Ema.

Zamručel jsem, aby věděla, že jsem ještě vzhůru.

„Tvoje babička říkala, že se to tady jmenuje Čertovo kopyto. Víš proč?“

„Nevím,“ odpověděl jsem. A skutečně jsem to nevěděl, ani mě o tom prozatím nenapadlo přemýšlet. „Možná podle toho psa Čerta. Ráno se babičky zeptáme.“

„Dobře. Dobrou noc, Olivere,“ řekla Ema.

„Dobrou noc, Emo.“ Za chvíli jsem uslyšel, jak Ema potichu a pomalu oddechuje, a došlo mi, že usnula. Usnul jsem chvilku po ní.

V noci jsem se vzbudil jen jednou. Vzbudilo mě nějaké škrábání na okno. Úplně jsem ztuhnul a bál jsem se pohnout. Ležel jsem otočený zadkem k oknu a to škrábání po chvíli přestalo. Ale ani potom jsem se neotočil. Co kdyby to byl ten čert, podle kterého se to tady jmenuje? Pak jsem zase usnul.

A ráno na nás v pokoji čekalo překvapení.

Kapitola třetí

Divný dopis, divný kluk

„Olivere! Oliverere, vstávej!“ To bylo první, co jsem toho rána slyšel. Než jsem se pořádně probral, myslel jsem, že je to mamka. Každé ráno mě budila podobně, ještě než odešla do práce. Ale jakmile se můj mozek dostal z říše snů do reality, uvědomil jsem si, že už není školní rok.

Otevřel jsem oči a spatřil jsem Eminu siluetu, nemohl jsem však pořádně zaostřit.

„Ahoj, Emo,“ řekl jsem a začal jsem se hrabat z pelechu. Ema mi něčím mávala před obličejem.

„Dívej, co jsem našla na stole pod lampičkou!“ hlas jí přeskakoval vzrušením. Zatřepal jsem hlavou, abych se ještě víc probral.

„Co to je?“ zeptal jsem se.

„Nějaký dopis... nebo vzkaz...,“ řekla Ema a podala mi kus papíru, kterým mě dosud ovívala.

Vzal jsem ho do ruky a prohlédl jsem si ho ze všech stran. Skutečně to byl dopis, psaný na starém, zažloutlém papíře. Písmo bylo velké a kostrbaté. Pomalu jsem si ho několikrát přečetl. Stálo tam:

Váš úkol je velice důležitý! Hrozí smrtelné nebezpečí! Brzy vás budu kontaktovat. To bylo všechno. Žádný podpis, nic dalšího.

Vrátil jsem dopis Emě.

„Kdo ho napsal, Oliverere?“ zeptala se mě, ale byl jsem zmatený jako ona.

„Nevím,“ odpověděl jsem.

„A jak se dostal do našeho pokoje?“

Vzpomněl jsem si na to noční škrábání na okno, které jsem slyšel, a napadla mě odpověď na obě Eminy otázky, ale raději jsem mlčel.

„Měli bychom to říct tvé babičce,“ řekla Ema a já jsem ji chvíli pozoroval. „Třeba to sem nastražila ona, aby nás trochu vylekala. Podobné věci vymýšlejí na letních táborech...“

„Ne,“ řekl jsem po chvíli a teď pro změnu koukala Ema. „Je to záhada, Emo. A i kdyby to vymyslela babička, tak jí to nemůžeme říct. Byli bychom za malá bojácná děcka. Musíme na to přijít sami. Bude to dobrodružství, třeba jako objevování nových planet,“ dodal jsem, ale pravda byla spíš taková, že jsem nechtěl být za blbce. Bylo to zvláštní a skutečně záhadné. Dokonce jsem měl chuť i na nějaké dobrodružství, ale zároveň jsem věděl, že teď je ráno, ale přijde večer a večer každé dobrodružství vypadá mnohem hůř než ráno. Nuceně jsem se usmál.

„Dobře, přijdeme na to sami,“ řekla Ema a usmála se taky. Zručně přeložila dopis na polovinu a založila si ho do knížky, kterou si přivezla. Týkala se mimozemských létajících talířů.

Mlčky jsme se převlékli a odešli jsme z našeho pokoje.

Jen co jsme zavřeli dveře, naše pohledy spočinuly na těch protějších. Vzpomněl jsem si, jak Ema večer mluvila o mém strýci, o jeho pokoji i o tom, jak jsem jí slíbil, že se tam ráno podíváme. Nemusela mi to připomínat. Pomalu jsem přešel až k protějším dveřím a Ema byla za mnou. Téměř jsem slyšel, jak nám bijí srdce.

Podíval jsem se na Emu tázavým pohledem, který měl říct: *Opravdu tam chceš jít?* Ona mi odpověděla taky pohledem: *Chci i nechci. Musíme tam jít, ale mám strach.* Její oči za čočkami brýlí mi připadaly větší než obvykle. Položil jsem ruku na kliku. Byla studená jako led.

„Tak už to otevři!“ zašeptala Ema a já se zhluboka nadechl. Stisknul jsem kliku... a nic. Zkusil jsem to znovu, ale trochu silněji, jenže dveře držely, jako by byly přibité.

„Asi je zamčeno,“ řekl jsem Emě a ona přikývla.

Chvíli jsme stáli vedle sebe u zamčených dveří a dívali se jeden na druhého. Pak mě Ema odvedla zpátky do našeho pokoje. Bylo vidět, že je nervózní.

„Proč by někdo zamykal prázdný pokoj?“ zeptala se mě Ema.

„Nevím, je to zvláštní,“ odpověděl jsem.

„Dávalo by to smysl jen v případě, že by ten pokoj prázdný nebyl.“

„Tak třeba prázdný není. Třeba je v něm nějaký nábytek nebo nějaké věci,“ řekl jsem, ale Emu to zjevně dostatečně neuspokojilo.

„Nebo je tam ten strýc,“ řekla po chvíli. To mi ale připadalo jako blbost. Bylo mi jasné, že strýce odtamtud odnesli hned poté, co ho babička našla. Měl jsem dokonce pocit, že je na to nějaký zákon.

„To si nemyslím,“ řekl jsem.

„Mám takovou teorii,“ začala Ema a já jsem se na ni zvědavě podíval. „Když jsi vyprávěl o svém strejdovi, říkal jsi, že neměl rád děti a že jsi sem nemohl nikdy přijet ani ty. Je to tak?“

Přikývl jsem.

„Tvůj strýc umře a my sem hned přijedeme... a jsme děti. Jdeme spát a ráno najdeme ten dopis. Chceme se podívat do pokoje tvého strejdy, ale ten je zamčený. Není to zvláštní?“

„Je to zvláštní.“ V tom jsem musel s Emou souhlasit. Už mi začínalo být jasné, kam míří.

„Není tedy možné, že tvůj strýc je pořád ve svém pokoji a ten dopis nám napsal on?“ zeptala se Ema a tázavě se na mě zadívala.

Přemýšlel jsem, co jí říct. „Emo, strýc je mrtvej, pohřbenej, úplně tuhej,“ zvolil jsem nakonec. „A když je někdo mrtvej, tak už dopis nenapíše. Mrtvola nenapíše ani čárku, i kdybys ji celou noc lechtala. Tak to je!“

„A jak to teda vysvětlíš?!“ křikla na mě Ema a já jsem sklonil hlavu. Na to jsem vážně odpověď neměl.

Chvíli jsme mlčeli, pak jsme šli dolů.

„Jé, vy už jste vzhůru? Myslela jsem, že vstanete až na poledne,“ přivítala nás babička. Začal jsem se pít po hodinách. Bylo teprve osm hodin. Babička nám vyjmenovala, co už všechno stihla udělat. Nechtějte po mně, abych vám to všechno říkal. Ale šlo o: nakrmení

domácích zvířat, dojení koz, zadělání těsta na chleba, posbírání zeleniny na salát k obědu, nanošení vody do té plechové vany, zametení světnice a spousta dalšího. A to všechno měla babička hotové už v osm ráno!

Dostali jsme snídani. Pro každého hrnek toho příšerného kozího mléka, co Emě tak chutnalo, a chleba se sýrem, který sama babička vyráběla. Hladově jsem se zakousnul do krajíce a začal jsem křivit pusou. Sýr chutnal stejně jako to mléko, co jsme pili. A tak jsem pomalu žvýkal a pořád dokola jsem uvažoval o tom, co mě to postihlo za neštěstí (to víte, když tloušťka nedostává k jídlu to, co mu chutná, je to téměř ta nejsmutnější věc, která ho může postihnout). Mezitím si Ema dva chleby přidala. Tak moc jí chutnalo a já jsem to vůbec nechápal.

„Jak jste se vyspali?“ zeptala se babička a my jsme řekli, že dobře.

„Akorát mě v noci vzbudilo nějaké škrabání na okno,“ řekl jsem bezmyšlenkovitě a hned jsem se zarazil, protože o tomhle jsem před babičkou přece mluvit nechtěl.

„To bude Mindička nebo Šmudla. To jsou naše kočky, pořád se někde toulají a potom zkouší, kudy by se mohly dostat dovnitř. Klidně jsi je mohl pustit,“ řekla v klidu babička a já jsem se najednou zastyděl za to, jaký jsem měl v noci strach. Ale o dopisu jsem mlčel.

Od snídaně až do oběda jsme byli pořád s babičkou. Šli jsme obrátit seno, které babička včera posekala, vykydali jsme kozám hnůj z chlívku a nanosili jim tam novou slámu jako podestýlku, vařili jsme oběd. Než odbilo poledne, všechno bylo hotovo.

Babička se omluvila a odběhla si do té mnou nenáviděné kadi-budky. Ema toho využila a hned spustila.

„Olivero, všimla jsem si, že hned u vstupních dveří visí na háčku svazek klíčů. Myslím si, že jeden z nich bude určitě od pokoje tvého strejdy.“

Bylo mi jasné, že se tam chce Ema podívat stůj co stůj. „Dobře, jdeme pro ně,“ souhlasil jsem.

Můžu vám říct, že tak těžký a obrovský svazek klíčů jsem snad ještě nikdy neviděl. Když jsme ho sundávali z hřebíku, na kterém visely, bylo málem slyšet, jak si ten hřebík oddechl. Přitiskl jsem si je k tělu, aby necinkaly, a rozběhli jsme se ke schodišti.

Za chvíli jsme stáli u dveří do strýcova pokoje a mě přepadl ten samý pocit jako ráno. Nechtěl jsem však být za sraba, a tak jsem nic neříkal. Kromě toho čas ubíhal, nedalo se otálet. Začal jsem do starého zámku strkat jeden klíč za druhým. Některý se tam šel, některý ne.

„Ty úplně malé tam ani nestrkej!“ řekla Ema a odtlačila mě od dveří. Přebrala mi svazek klíčů. V obličejí byla rudá jako rak. Soustředila se.

„Připadá mi, že těch klíčů je snad milion,“ řekl jsem.

„Jo, jako by vaše babička měla klíče od všech dveří na světě.“

Sledoval jsem Eminy ruce. Pracovala rychle a systematicky. Vůbec do zámku nestrkala moc velké, ani moc malé klíče. Některé klíče tam sice padly jako ulité, ale nedalo se s nimi otočit.

Vtom se na dvoře ozval babiččin hlas: „Čerte! Nechej ty slepice!“ Poplašeně jsem se na Emu podíval.

„Ten klíč tady není!“ řekla a já jsem sklonil hlavu.

„Budeme je muset vrátit,“ řekl jsem a Ema mezitím zkusila dva poslední klíče. Bez úspěchu.

Vyhlédli jsme okénkem, které bylo na chodbičce, a závojem pavučin jsme viděli babičku, jak míří ke dveřím do domu. Dali jsme se do běhu, schody jsme brali po třech.

Ema pověsila klíče na hřebík ve vykotlané díře a dlaní zastavila jejich pohyb zrovna v okamžiku, kdy vešla babička.

„Co jste vymýšleli za lumpačiny?“ zeptala se, sotva nás uviděla.

„Nic,“ odpověděli jsme současně, následovali jsme ji do kuchyně a oba se posadili, každý na svou židli.

Odpoledne babička navrhla, abychom si zašli sami s Emou k rybníku. Nechtělo se mi. Když jste tlustoch, tak nerad chodíte kamkoliv, kde se musíte vysvlíkat. Především na bazény, koupaliště, rybníky a podobná zařízení.

„Nikam nepůjdeme. Musíme ti tady pomáhat,“ řekl jsem, přestože Emě se ten nápad s koupáním v rybníce velice zamlouval.

„Ale já stejně budu odpočívát a večer mi zase pomůžete se senem,“ řekla babička a já jsem si povzdechl. Bylo rozhodnuto. Ale bez mého hlasu, na to pamatujte.

Šli jsme si nahoru sbalit plavky a ručníky a babička nám zatím vysvětlovala cestu.

Do vesnice se šlo dobře, protože to bylo z kopce. Ema i já jsme si prozpěvovali a měli jsme dobrou náladu.

A zatímco se nám babiččin dům vzdaloval a vesnice se přibližovala, naskytl se nám nádherný, téměř pohádkový výhled na hrad, pod kterým jsme právě bydleli.

Víc než hrad to byla zřícenina, celá obklopená jehličnatými stromy, jen kulatá věž je vysoce převyšovala.

„To je nádhera,“ řekla Ema, „moc ráda bych se tam podívala.“

„To já taky.“ Abych pravdu řekl, výlet ke zřícenině bych bral mnohem raději než ten k rybníku, na kterém jsem právě byl. U zříceniny se totiž člověk nemusí vysvlíkat do plavek a ukazovat světu na odív svoje špeky. Tím pádem by byl výlet ke zřícenině mnohem lepší, přestože cesta tam vedla do obrovského kopce. „Brzy se tam podíváme,“ slíbil jsem a Ema se usmála.

Nechali jsme zříceninu zříceninou a šli jsme dál. Poprvé v životě jsme viděli divokého zajíce a bažanta.

Ve vesnici jsme se hned zorientovali. Vůbec to nebylo složité. Babička nám cestu dobře vysvětila, navíc vesnice nebyla velká. Potkali jsme málo lidí, zato hodně slepic, koček a koz. A pak už jsme byli u rybníka.

Nepřipadal mi tak veliký, jak jsem si představoval, a voda v něm nebyla tak čirá, jak by se mi zamlouvalo, ale byl fajn. Ema hned zamířila ke krátké kamínkové pláži, na které se slunilo pár dospělých. Ve vodě se koupalo několik dětí.

„Emo, nepůjdeme raději támhle?“ Ukázal jsem prstem na půvabnou zátoku s příkrým vstupem do vody a hustě posetou rákosím. Nechtělo se mi mezi ty cizí lidi, chtěl jsem soukromí. „Myslím, že to tam bude lepší.“

Ema asi vytušila, o co mi kráčí, a přikývla.

Na zem jsme společnými silami roztáhli deku. Dávali jsme si přitom pozor, aby pod ní nebyly veliké drny nebo mraveniště. Její rohy jsme zatížili sandály, které jsme si vyzuli. Svlékli jsme se (plavky jsme si pro jistotu oblékli už v našem pokojíku) a opatrně jsme sešli svaheem k vodě.

Dno bylo bahnité a prudce se svažovalo. Postěžoval jsem si na to a Ema mi řekla, že u té pláže to určitě bude lepší, že můžeme jít tam, jestli chci. Nechtěl jsem a už jsem si na nic nestěžoval. Ani na vodu, která mi připadala až moc studená.

Plavali jsme a bylo to moc fajn. Potápěl jsem se a chytal jsem Emu za nohu, jako že jsem žralok, který ji napadl. To bylo fajn jen do té doby, než mi to Ema začala vracet.

Raději jsme neplavali moc daleko od břehu a často jsme se vraceli do hloubky, ve které jsme dosáhli nohama na dno, abychom nasbírali nové síly. Cákali jsme po sobě vodu, trhali ze dna vodní rostliny a pokoušeli si je dát do vlasů. Byla to zábava, vypadali jsme jako vodníci.

Pak jsem se ale podíval na naši deku a najednou pro mě veškerá legrace skončila.

„Emo! Podívej se na deku!“ řekl jsem a Ema se tam podívala.

„Nic tam nevidím,“ řekla a mně došlo, že je bez těch brýlí prakticky jako bez očí.

„Sedí nám na ní nějaký cizí kluk!“

„To nevadí. Ať sedí. Okolo si přece není kam sednout. Je to tam samý drn, myší díra nebo mravenišť. Dokud jsme ve vodě, tak tam stejně sedět nepotřebujeme,“ řekla Ema a mě naštvalo, jak lehce to nese. Byla to přece naše deka!

„Ale on má na očích tvoje brýle,“ dodal jsem a Ema ke mně otočila překvapený a zároveň našťvaný obličej. Věděl jsem, jak zareaguje. Brýle pro ni byly vším a moc dobře si pamatuji, jakou scénu ztropila ve škole, když jí je spolužáci vzali a schovali. Emě se na brýle sahat nesmí! To bylo pravidlo číslo jedna a ten kluk na naší dece ho porušil. Ema se začala mohutnými kroky drát z vody a já jsem jí zase málem nestačil.

Když jsme se šplhali do svahu, Ema už křičela: „Co si to dovoluješ?! Sahat lidem na brýle!“ Čekal jsem, že se ten kluk začne smát nebo křičet, ale on nic. Vůbec na Emin křik nereagoval. Došli jsme až k němu a každý jsme si stoupli z jedné strany.

„Vrať mé kamarádce její brýle a zmiz z naší deky!“ křikl jsem co možná nejpřísnějším hlasem, ale vůbec to s ním nehnulo.

Byl to pihatý kluk s rezavými vlasy, asi v našem věku. Na sobě měl dlouhé kalhoty a oranžovou košili s dlouhým rukávem, ale přitom bylo neskutečné horko! Jeho oblečení vypadalo jako pyžamo. Na nose měl posazeny Eminy brýle. Za celou dobu, co jsem ho spatřil, nespustil oči z vodní hladiny rybníka. Dokonce, i když jsem si stoupnul před něj, koukal jakoby skrz mne, jako bych byl průhledný. Štvalo mě to.

„Vrať mi brýle!“ řekla mu Ema, ale on nic. A tím nic myslím vůbec nic.

Přemýšlel jsem, jestli bych mu měl ty brýle strhnout z obličejů nebo ho udeřit tak, jak by to vyřešili drsnější kluci ze třídy, ale neměl jsem k tomu odvalu. Vtom se ale najednou pohnul. Přesněji řečeno, ne on, jen jeho hlava. Stočil svůj prázdný pohled na Emu, pak na mě, a přes čočky Eminých brýlí jeho oči vypadaly jako oči nějaké ryby.

Pak promluvil.

„Vy jste přijeli na Čertovo kopyto?“ zeptal se hlasem, který může vydat jen suché hrdlo. Po jeho dotazu jsem měl chuť si odkašlat a nabídnout mu láhev vody, kterou jsme si přinesli.

„Ano,“ odpověděla Ema hlasem pořád přísným, ale teď i zvědavým.

„Tak to jste v pěkném průšvih,“ řekl kluk a doslova nás tím zaskočil. Jeho hlava se zase začala stáčet k hladině rybníka.

„Jak to myslíš – v průšvih?“ zeptal jsem se, ale nestihl ani odpovědět, protože v tu chvíli se na našem plácku objevili další kluci.

„Heleme se! Špekoun a jeho kamarádka,“ řekl jízlivým hlasem ten nejvyšší z nich a ostatní se dali do smíchu. Já i Ema jsme se k nim otočili.

Bylo jich šest. Většina byla asi starší než my, byly to takové ty zlé typy s rozčuchanými vlasy a vytahaným oblečením, co si klidně zapálí cigaretu, i když na ni nemají v žádném případě věk.

„Dejte si odchod! Tohle je naše místo, máme tady houpačku!“ A skutečně. Z vysokého stromu visel k zemi provaz, na kterém se zhoupnete nad vodu, pustíte se a spadnete do ní. Musíte si dávat jen pozor, abyste už byli nad dostatečnou hloubkou. Je to dost nebezpečné a já bych na to v životě nevlezl. Doposud jsem si houpačky nevšiml. „Co koukáš, tlustoprde, chceš se zhoupnout?“ řekl ten nejvyšší, zřejmě jejich velitel, ostatní se opět rozřehtali.

Podíval jsem se na deku, zajímalo mě, jestli se směje i ten zrzavý kluk, který Emě sebral brýle, ale deka byla prázdná. Po klukovi ani památky. Dokonce ani brýle po něm nezůstaly. S nádechem jsem se točil na Emu, abych jí to oznámil, ale ona už měla brýle na nose. Nechápal jsem to.

„Nebo slečna brejlatá? Nechce se náhodou zhoupnout ona?“ zeptal se velitel cizí tlupy. Hleděl jsem na něj s pusou otevřenou a Ema taky. „Typičtí měšťáci. Přijedou na prázdniny a myslí si, že jim to tady patří. To by mě zajímalo, kdo z místních si pustil do baráku takový strašidla. Prasečí kluk a holka s popelníky na ksichtě!“ Všichni se smáli, až se za břicha popadali.

„Tak dost!“ řekl jsem tak rázně, že jsem sám sebe zaskočil. „Tohle si k Emě dovolovat nebudete!“ Chvíli jsem si připadal jako hrdina, ale pak mi došlo, že mě naráz probodává dvanáct zlých očí. Rázem mě hrdinství přešlo. Velitel tlupy do mě strčil. Málem jsem upadl, a to mě rozčílilo.

„Sbalte si své saky paky a táhněte pryč!“ řekl.

„Nebo co?!“ zeptal jsem se ve vzteku, ale nebyla to otázka položená v nevhodnější dobu.

Velitel se rozesmál. „Prej nebo co? Co mu uděláme, jestli nevypadne?“ zeptal se svých kumpánů.

„Hodíme mu do Bezedníku boty, aby musel jít domů bosky!“ křikl jeden z nich. „Přivážeme ho k houpačce a budeme si s ním až do večera houpat!“ ozval se další. „Dáme mu přes držku!“ ozval se další, málo kreativní. A to mi stačilo, protože jsem jim to věřil. Bylo jich šest a my jsme s Emou byli jen dva. V očích jsem měl slzy vzteku, ale začal jsem balit naše věci a dávat je do tašky.

Ema mi pomáhala. Kolem zněl smích. Co smích, výsměch.

Odcházeli jsme a přitom jsme slyšeli, jak na nás pokřikují, jak nás urážejí a hlasitě se tomu smějí. Nepřekvapilo nás to. Ve škole jsme to zažívali téměř každý den.

Šli jsme od rybníka pryč, jelikož jsme ho měli plné zuby – alespoň pro tentokrát.

„Děkuji, že ses mě zastal,“ promluvila po chvíli Ema, „byl jsi statečný.“

A já jsem mlčel, protože jsem si moc statečně nepřipadal. Styděl jsem se. Ale co už člověk nadělá.

Vesnicí jsme prošli zaražení, ale jakmile jsme minuli poslední dům a dostali jsme se na prašnou cestu vedoucí až k Čertovu kopytu, veškeré dobrodružství od rybníka jsme hodili za hlavu. Nebo alespoň téměř veškeré.

Sedli jsme si do stínu vysokého stromu a pustili se do svačiny, kterou nám babička přichystala. Dostali jsme domácí chleba se sýrem.

„Nepřipadalo ti zvláštní, co nám říkal ten kluk, který nám seděl na dece?“ řekla asi v polovině krajíce Ema. Musel jsem s ní souhlasit, i když jsem na něj už málem zapomněl.

„Jasně. Proč bychom měli být v průšvihů?“ řekl jsem s plnou pusou. „Myslíš, že patřil k těm klukům, co se tam do nás pustili?“

„Myslím, že k nim nepatřil, jinak by totiž tak rychle nezmizel.“

„Jo, zbabělec. Utekl a nás tam nechal. Ještě že ti alespoň vrátil ty brýle. A taky by mě zajímalo, kudy utíkal... Vůbec jsem ho nepostřehl...“ řekl jsem a Emě se rozšířily oči.

„Taky jsem ho neviděla. Koukala jsem přímo na něj. Pak přišli ti další kluci, tak jsem se otočila k nim, a když jsem se pak podívala na deku, ten kluk už tam nebyl. Ležely tam jen mé brýle,“ řekla Ema a mně to začalo celé vrtat hlavou.

„To znamená, že musel utéct k vodě a schovat se v tom rákosí,“ řekl jsem po chvíli, ale moc spokojený jsem se svou verzí nebyl.

„To si nemyslím, Oliver. Vzpomeň si, jaký tam byl sráz. Z něj se nedá postupovat rychle. Navíc jsme neslyšeli, že by někdo vlezl do vody, natož do rákosí. Víš, jak by to šustilo? Myslím si, že ho neviděli ani ti kluci, co přišli, protože kdyby ho viděli...“

„... pustili by se i do něj,“ dokončil jsem větu za Emu. Dávalo to smysl. Ten kluk byl malý, vychrtlý a pihovatý. A byl tam s námi, ne s nimi, nenechali by ho jen tak na pokoji.

„Prostě zmizel, doslova zmizel,“ řekla Ema, jenže já jsem to odmítal přijmout.

„Emo, lidi jen tak zmizet nemůžou. Můžou odejít, ale nemůžou se vypařit, nejde to.“

„V knihách, které čtu, to možné je. Dokonce je možné nechat zmizet celý vesmírný koráb...“

„Emo, ty knížky jsou výmysly,“ řekl jsem. „Veškerá věda, na které stojí, je vymyšlená. Není to pravda ani trochu.“ Byl jsem možná až moc jedovatý.

Ema si brala čas na rozmyšlenou. „Dobře,“ řekla po chvíli, „ale musíš uznat, že už je toho nějak moc. Nějak moc divných věcí. Ten dopis, zamčený pokoj tvého strýce, ke kterému neexistuje klíč, ten rezavý kluk a to co říkal, jak zmizel... Nějak mi to vysvětli a já dám pokoj se svými teoriemi.“

Nedokázal jsem to vysvětlit, a tak jsem mlčel. Jen jsem přikývl.

„Musíme tomu přijít na kloub,“ řekla Ema.

„Přijdeme,“ řekl jsem, ale vůbec jsem nevěděl, jak to udělat. A tak jsme mlčky dosvačili a vyrazili domů.

Přivítali jsme se nejdřív s Čertem, potom s babičkou. Zbytek odpoledne i večer se odehrál téměř stejně jako ten předchozí. Se západem slunce na mě padl nějaký smutek, ale byl lehčí než včera.

Vykoupali jsme se v plechové vaně a domluvili jsme se s babičkou, že zítra si tam vodu nanosíme sami. Byli jsme tam přece především od toho, abychom pomáhali.

A pak se rychle setmělo a babička nás doprovodila do naší ložnice.

Popřáli jsme si dobrou noc a zase jsme zůstali sami. V očích se nám odrážel malý plamínek lampy, která nás osvětlovala. Oba jsme si podali knížky, ale ani jeden jsme se do čtení nedokázali správně ponořit.

„Myslíš, že zase v noci někdo přijde?“ zeptala se Ema s obavami v hlase. Taky se mi nelíbila představa, že nám někdo vlez do pokoje a bude nám dávat nějaká nepodepsaná psaníčka na stůl.

Podíval jsem se na zavřené dveře. Ze zámku trčel klíč. „Můžeme zamknout dveře, jestli chceš,“ řekl jsem.

„Chci,“ řekla Ema, a tak jsem si musel nazout boty a jít zamknout dveře. Jakmile zámek cvaknul, hned jsem se cítil víc v bezpečí.

Zkusil jsem zalomcovat klikou a dveře se ani nepohnuly. Vykročil jsem zpátky k posteli.

„Oliver! My jsme ale trdla!“ vykřikla naráz Ema, až mě to polekalo. „Ten klíč, ten zámek! Ve dveřích do pokoje tvého strýce je stejný zámek, třeba tam pasuje tenhle klíč!“

Otočil jsem se zpátky ke dveřím. Skutečně. Ten zámek byl nachlup stejný. „Ráno to zkusíme,“ řekl jsem, ale Ema už seděla na posteli, na nose měla posazené brýle a obouvala si boty.

„Zkusíme to hned!“ řekla a já jsem si představil mrtvolu svého strýce, ležící na posteli. Na zádech mi naskočila husí kůže. Nechtělo se mi to zkoušet ani za mák, zvláště teď, potmě. Ale Ema už měla odemčeno a potichu se kradla chodbou. Vzal jsem ze stolu lampu a vydal se za ní. Srdce mi bušilo až v krku. *Co když přijde babička a zjistí, že lezeme někam, kde nemáme co dělat? Co když je v tom pokoji mrtvola strýce Karla? Co když je v něm něco mnohem horšího?* Pokud jsem nechtěl být za zbabělce, musel jsem tyhle otázky hodit za hlavu a posvítit Emě na zámek, do kterého právě strkala klíč.

Když Ema odemkla dveře, zámek cvaknul tak hlasitě, že se otrásl snad celý dům. Alespoň mi to tak připadalo.

„Je to on!“ zašeptala Ema a oči jí v záři lampy svítily jako oči kočky.

Dveře se začaly samy otevírat a panty přitom hlasitě a dlouze zavrzaly. Při tom zvuku jsem zaskřípal zuby a oba jsme o krok ustoupili. Poslouchali jsme, jestli ten zvuk nepřivolá babičku. Venku zaštěkal Čert, jinak bylo ticho.

Nahlédli jsme do temné místnosti a do nosu nás udeřil zvláštní sladký zápach, ze kterého se mi zvedl žaludek. *Takhle smrdí mrtvola!* napadlo mě a podle toho, jak se na mě Ema podívala, napadlo ji totéž.

„Posvit' tam!“ zašeptala Ema a bylo zřejmé, jak moc je vyděšená. Nechtělo se mi tam svítit. Chtělo se mi ty dveře zavřít, zamknout a schovat se pod peřinu, ale co jsem měl dělat. Lampu jsem v ruce držel já. A tak jsem vstoupil do místnosti a zvedl světlo do výšky,

abych pohlédl tváří v tvář mrtvole svého strýce, kterého jsem nikdy předtím neviděl. Ema stála těsně za mnou a já jsem na krku cítil její horký dech. První krok, druhý, třetí. Rozhlédl jsem se kolem sebe.

V pokoji byl děsný zápach, ale mrtvolu jsme nikde neviděli. Kolem nás byla jen stará skříň, stůl a postel. Strýcův pokoj vypadal úplně stejně jako ten, ve kterém jsme spali my. Nachlup stejně.

„Nic tady není,“ zašeptal jsem a Ema přikývla. Otevřela pusou, jako by chtěla něco říct, když vtom se ozval šilený, vrzavý zvuk. Oba jsme ztuhli zděšením.

„Byly to dveře,“ špitla Ema. Měla pravdu. Dveře se samy zavřely a bouchly o futra. Hned se zase začaly pomalu a vrzavě otvírat.

Namířil jsem tím směrem lampu a málem jsem v jejím matném světle na chvíli spatřil siluetu vlkodlaka.

„Průvan,“ řekla Ema a já jsem přikývl.

„Musíme odtud vypadnout,“ řekl jsem.

„Ještě ne, něco tady cítím. Musíme to prohlídnout, jinak to bylo všechno k ničemu,“ namítla Ema. „Já se podívám pod postel a ty se podívej do skříně.“

Co by dělala mrtvola ve skříně? napadlo mě, ale chtěl jsem co nejdřív pryč, a tak jsem Emu poslechl.

Uchopil jsem ohmatané madlo skříně a zhluboka jsem se nadechl. Neměl jsem takové situace rád. Z filmů jsem věděl, že ať je v té skříně cokoli, kočka, hejno netopýrů nebo kostlivec, hlasitě se to vyřítí proti mně a já na místě umřu hrůzou. Otevřel jsem, smířen s čímkoli. Nic se proti mně nevrhlo. Skříň byla úplně prázdná. Usmál jsem se.

„Posviť mi pod postel. Myslím, že jsem ji našla,“ ozval se potichu Emin hlas.

„Cos našla?“ zeptal jsem se a úplně mi vyschlo v krku.

„Mrtvolu,“ odpověděla Ema a já jsem ucítil, jak mi úplně ztuhly nohy. A je to tady. Nebožtík strýc je pod postelí a leze ven jen po půlnoci, aby nám dával na stůl vzkazy.

Klekl jsem si na všechny čtyři a posvítíl lampou pod postel. I když jsem to vidět nechtěl, podíval jsem se tam.

Byla tam. Ležela na boku a naše obličejové spočinuly ve stejné linii. Oči měla mírně vystouplé z důlků a břicho nepřírozeně nafouklé. Byla tam a já ji viděl. Mrtvou myš.

Já i Ema jsme se rozesmáli, přestože na mrtvé myši nebylo zhola nic vtipného. Vtom opět zavrzaly dveře a začaly se zavírat. Vyskočili jsme na nohy, jako když do nás střelí.

„Jdeme zpátky,“ řekl jsem chvíli před tím, než dveře bouchly o fůtra. Ema přikývla.

Šel jsem první a upocenou rukou jsem sevřel kliku. Pomalu jsem otevíral a dveře zase skučely. Posvítíl jsem si lampou na chodbu a strnul jsem hrůzou. Jako bych tam něco viděl.

Ema mi koukla přes rameno a začala nahlas pištět. Protože jsem nechtěl trhat partu, vřískal jsem s ní.

Před námi se totiž zjevil duch a v ruce držel úplně stejnou lampu jako my. Byl celý bílý a vypadalo to, jako by se vznášel kousíček nad zemí.

„To jsem já!“ promluvil duch a my jsme přestali křičet, i když vyděšení jsme byli pořád. „Co tady provádíte, mládeži?!“ řekl duch a my jsme v něm poznali babičku v dlouhé bílé noční košili. Připadal jsem si jako blbec.

„My... my...“ koktal jsem a styděl jsem se, protože jsme byli někde, kde jsme neměli co pohledávat. A to vystrašení nám po právu patřilo.

„My jsme se chtěli podívat, co je v tom pokoji,“ řekla za mě Ema.

„Nic,“ řekla babička, ale to jsme už taky zjistili. „Stačilo se zeptat, mohli jste se tam podívat přes den a mohlo to být bez leknutí.“

„A proč byl ten pokoj zamčený, když v něm nic není?“ zeptala se Ema.

„Protože má špatný zámek, a když se nezamkne, dveře se pořád zavírají a otvírají, bouchají a vržou. Lezlo mi to na nervy, tak jsem

ho zamkla,“ řekla babička a já jsem si připadal jako ten největší hlupák na světě a Ema nejspíš taky. „Teď už žádné prohlídky a spát!“ řekla babička a my jsme přikývli. Na prohlídky jsme už vážně neměli náladu.

Zamkli jsme strýcův pokoj a odešli do svého. Vlezli jsme si do postele.

„Půlka záhady vyřešena. Žádný mrtvý strýc,“ řekl jsem.

„Připadám si jako husa. Promiň, že jsem způsobila problémy,“ řekla Ema a já jsem mávl rukou, jako že dobrý.

„Už zbývá jen vyřešit tu záhadu s dopisem a zjistit, co je zač ten kluk, a máme to všechno,“ řekl jsem a Ema přikývla. „Pro jistotu ale radši ty naše dveře zamknu a před okno dám nějakou knížku.“

„Proč knížku před okno?“ zeptala se Ema.

„Kdyby nám sem někdo chtěl v noci vlézt a zjistil, že jsou zamčené dveře, bude to třeba zkoušet oknem. A jakmile ho otevře, shodí tu knížku na zem, to nás probudí a my budeme vědět, že sem někdo leze.“

„Dobrý nápad.“

A tak jsem zamkl dveře a z kufru vytáhl tu nejtěžší knížku, kterou jsem si přivezl. Jmenovala se Bílá velryba a podle její váhy jsem tipoval, že v ní skutečně ta velryba je. Opatrně jsem ji nainstaloval před okno.

„Co na to říkáš?“ zeptal jsem se Emy, ale ona už neodpověděla, usnula. Zhasl jsem lampu a lehl si vedle ní.

Spánek mě přemohl stejně rychle jako ji. Rána knížky o podlahu nás v noci nevyrušila, a tak jsme spali hluboce celou noc.

A vy běžte taky, ať je brzy ráno a naše dobrodružství může pokračovat.

Kapitola čtvrtá

Legenda o čertově kopytu

Oba jsme vstali současně a hned jsme se podívali na okno. Kniha tam pořád byla. I dveře byly zavřené, takže jsme byli v noci sami. Nevím jak Ema, ale já jsem si oddechl. Začali jsme se kopat z peřin a obouvat si boty. Ema se natáhla na stůl pro brýle a hned strnula, jako by dostala ránu elektrickým proudem. Na stole ležel další dopis. Vyskočili jsme na nohy.

Jste v pěkném průšvih! Stálo na něm, ani o čárku víc. Papír i písmo byly stejné jako na tom včerejším. Ema to porovнала. Já jsem mezitím zkusil dveře. Stále byly zamčené a klíč byl v zámku z naší strany.

„To není možné, Olivere,“ řekla Ema a pořád zírala na dopis. „Nikdo se sem nemohl dostat! Tak kde se tady vzal? Babička to nebyla, to už je jisté.“

„Ale nějak se sem dostal,“ řekl jsem a určitě jsem měl pravdu. Nějak jo, ale jak? Nedávalo to smysl. „Myslím, že je v tom ten zrzavý kluk. Ten nám včera říkal totéž. Ale nevím, jak by sem ten dopis dostal.“

„Možná stejně, jako když včera zmizel,“ řekla Ema. „Každopádně to potvrzuje moji teorii o tom, že lidi můžou zmizet a objevit se na jiném místě.“

Vzdychl jsem. „Nebo to má stejně jednoduché řešení jako ta záhada zamčených dveří včera večer, jen ji zatím nevidíme,“ řekl jsem já. Nechtělo se mi smířit s tím, že by se sem ten kluk prostě teleportoval, nebo o čem to vlastně Ema mluvila. „Musíme tomu prostě přijít na kloub. Uvidíš, že existuje nějaké logické řešení.“

Ema mlčela a založila nový dopis k tomu včerejšímu. Převlékli jsme se a odešli jsme ven spáchat základní hygienu a přivítat se s babičkou.

Snídali jsme a převážně jsme mlčeli. Oba jsme byli zahloubaní a babička stála u kamen a míchala něco, co vonělo jako ráj. Jako dobrou zprávu můžu říct to, že jsem si začal zvykat na kozí mléko. Pořád to sice nebylo ono, ale už se mi tak nekřivila papula.

„Babi?“ řekla z ničeho nic Ema a já jsem dostal strach, že jí chce říct o dopisech, které nacházíme ráno na stole. Považoval jsem je za naše tajemství a vůbec jsem nechtěl babičku přibírat do týmu. Ale Ema to brala taky tak, naštěstí. „Zajímalo by nás s Oliverem, proč se to tady jmenuje Čertovo kopyto.“

Babička se k nám otočila, ale ruka s vařečkou pořád míchala obsah hrnce. „To by vám řekl spíš Karel.“ Babička se na chvíli odmlčela a mně bylo jasné, že na něj vzpomíná a je jí líto, že umřel. „Od dětství ho to zajímalo a hodně věcí si dokázal zjistit. Ptala jsem se ho na to samé a něco mi i řekl, ale moc toho není. Karel byl veliký tajnůstkář. Když chvíli počkáte, dodělám tenhle hrnec marmelády a povím vám, co o tom vím,“ řekla babička a Ema přikývla.

Čekali jsme a čichali tu nádhernou sladkou vůni bublajícího ovoce. Babička si ještě uvařila kávu, potom se k nám posadila a začala vyprávět.

Dříve, tak dávno, že už si to nikdo málem ani nepamatuje, nestály tam na kopci pouze rozvaliny s vysokou věží, ale skutečný, obrovský hrad s mnoha místnostmi, velkou kuchyní i jídelnou, stájí, padacím mostem, hladomornou a vším, co k takovému velkému hradu patří. Ten hrad se jmenoval Čertův hrad a to proto, že na něm žil a vládnul dlouhá staletí skutečný čert. Byl celý černý, chlupatý, měl dlouhý jazyk, na hlavě rohy, z kalhot mu čouhal ocas, kterým dokázal švihat jako bičem, a místo jedné nohy měl kopyto, kterým když hrábl o zem, jiskřilo všechno okolo. Ten čert se jmenoval Křivák, to bylo podle jeho povahy.

Lidem se pod vládou Křiváka moc dobře nevedlo, protože museli pořád s někým válčit, a úroda na jejich polích byla tak ubohá, že je málem ani neuživila. Křivák krutě trestal každý projev nesouhlasu

s jeho vládou. Každého, kdo se mu znelíbil, nechal odvést do hladomorny nebo na mučidla. Lidé se ho báli.

Křivák si udělal z kostela sklad piva a pálenky a neustále se opíjel. Často mluvil sám se sebou nebo dával svým poddaným nesmyslné příkazy, které sloužily pouze k jeho pobavení. Vyhlásil třeba Týden bez smíchu a pak stál celý týden na věži a pozoroval své poddané dalekohledem. Kdokoliv se nepatrně usmál, hned byl odveden do hladomorny. A příští týden vyhlásil zase například Týden bučení a každý, kdo vyšel na ulici, musel hlasitě bučet. Všichni měli strach Křiváka neposlechnout a každý týden se báli toho, co přinese ten další.

Tak to šlo dlouhá léta, až jednou do hradu vtrhl mladý princ Pravdomír se svojí skromnou jízdou a vyhnal Křiváka z trůnu. Ten týden, kdy se Pravdomír objevil, byl zrovna vyhlášen Týdnem modrých tváří a jak později Pravdomír tvrdil: „Myslel jsem, že jsem objevil nový lidský druh. Tváře všech byly nabarvené namodro.“ Křivák, když Pravdomíra a jeho jízdu spatřil, poznal, že je zle, a pokoušel se schovat mezi lidi. (Svoji jízdu měl zrovna v sousedním království, které se neúspěšně pokoušel téměř sto let dobít a obsadit.) Jenomže byl čert. Výškou převyšoval všechny v okolí, a i když se krčil, trčely k nebi jeho rohy. Byl celý chlupatý a lidé od něj ustupovali, jakmile se k nim přiblížil. Navíc jako jediný neměl modrou tvář. Pravdomír s ním poslal dva své nejzodpovědnější muže a ti pryč Křiváka hnali na tisíc mil daleko, až k Ledovému moři.

Lidé si smyli modrou barvu z tváří a poprosili Pravdomíra, aby usedl na královský trůn. Ten jim vyhověl. V království se téměř vše k nepoznání změnilo.

Nejprve nový král nechal zrušit hladomornu i mučírnu, nechal jen jednu malou celu „pro nevyléčitelné lotry“, kterou za jeho vlády snad ani jednou neobsadili. Z kostela nechal vyvézt všechno pivo i pálenku, kterou nechal zapečetit ve velkém sklepe pod hradem. „Je to pro lid a pro horší časy,“ řekl. Ale za jeho vlády se pečeť nikdy nerozlepila. V kostele Pravdomír obnovil bohoslužby a lidem se hned začalo da-

řit lépe. Jejich pole hned urodila nezvykle velkou úrodu, jak uvádějí kroniky: „Ten první rok se urodily třešně velikosti švestek a švestky velikosti jablek.“ A tak to šlo s úrodou každý rok. Jak říkám, změnilo se toho mnoho, ale co Pravdomír zachoval, byla Vyhláška týdne. Každou neděli bylo vyhlášeno, v čem se bude příští týden odlišovat od předchozího, ale nešlo už o bučení ani modré tváře. Právě naopak. Lidé měli Týden smíchu, Týden veselého zpěvu, Týden návštěv u svých přátel nebo Týden tance. A účastnit se mohl, kdo jen chtěl a jak moc chtěl. A kdo nechtěl, nemusel. Takový skvělý král ten Pravdomír byl.

Brzy si našel mezi poddanými manželku. Jmenovala se Julie a byla to nádherná dívka. Její otec byl dráteník a matka švadlena. Julie se učila na hrnčířku a králova pozornost ji velmi těšila. „Pořád mě zval na hrad, kde jsem protančila patery střevíce,“ říkala později, kdy už byla královnou, a král se přitom jen tajemně usmíval.

Lidé královnu i krále milovali, a dokonce i sousední království zažádala, aby mohla být s Čertovým hradem pod vládou Pravdomíra propojena. A tak se králi povedlo láskou a mírem to, co se čertovi Křivákovi nepodařilo válečnou cestou za celá staletí.

Králi se dařilo všechno, na co jen pomyslel. Otevřel stále nespokojeným trpaslíkům nový, bohatý důl, zbavil kopec lidožravého obra tak, že obra naučil na obří zeleninu a pečené velryby, udělal rezervaci pro chráněné draky. Vše bylo téměř jako v pohádce. Jediné, co králi a královně nebylo nikdy dopřáno, bylo mít potomka.

Další a další generace Pravdomírových a Juliiných poddaných si přála, aby s nimi král zůstal navěky, ale král byl pouhopouhý člověk, ač výjimečně šikovný a moudrý, přesto stárnul. A potomek pořád nikde.

Král i královna z toho byli zoufalí, a tak se alespoň snažili přilákat na hrad co nejvíc dětí z okolí a pořádali pro ně spoustu akcí. A děti na hrad chodily rády. Dostávaly tam sladkosti, mohly jezdit na koních královské jízdy, šašek pracoval pouze pro jejich pobavení, sladkostí bylo neomezeně, každou chvíli přijelo nějaké potulné loutkové divadlo,

no prostě zábavy nad hlavu. Král a královna byli neustále obklopeni dětmi a tak stárnuli o to pomaleji, ale stárnuli.

Jednoho lednového rána, bylo to dlouho potom, co Pravdomír usedl na královský trůn, se roznesla po království smutná zpráva. Královna Julie v noci zemřela. Všem bylo krále líto, když teď zůstal sám. Všichni poddaní spolu s Pravdomírem celý týden plakali (byl to první Týden smutku za Pravdomírovy vlády).

Julie měla veliký pohřeb se všemi poctami a přišli na něj snad všichni z království i širokého okolí. Po pohřbu měl král řeč z věže a poprosil všechny poddané, aby přestali smutnit a vzpomínali na Julii s úsměvem na srdci i na rtech, tak jak si to přála. A tak se vše postupně vrátilo do vyjetých kolejí.

Bohužel, jak už to bývá, v té době se ukázala jedna špatná lidská vlastnost. Když se lidem daří dobře, rychle zapomínají na všechno špatné a jak dříve trpěli. Jak tak všichni měli plnou hlavu i srdce milovaného Pravdomíra, zapomněli na bývalého panovníka, čerta Křiváka. Ten však nezmizel navždy. Jeho zlá povaha byla zmítána křivdou, kterou mu Pravdomír způsobil, a nemyslel na nic jiného než na pomstu.

A tak se stalo, že se Křivák vrátil, jen ve změněné podobě. Byl upravený, tvářil se moudře, koho potkal, toho pozdravil, konal samé dobré skutky, lidem i králi se omluvil a netrvalo dlouho, než se stal královým rádcem. Křivák, ačkoliv byl zlý, byl mistrem ve vyčkávání, a tak žil po boku krále několik dlouhých let. Král si jej nakonec oblíbil a se vším, co trápilo jeho starou duši, se mu svěřoval. Řekl Křivákovi, že nejraději na světě má dětský úsměv, a Křivák králi navrhl, že on sám přichystá pro děti z království obrovské překvapení, a pošeptal králi do ucha, co zamýšlí. Král byl přímo nadšen a hned nechal Křivákovi vyplatit z pokladnice spoustu peněz, aby mohl svůj plán uskutečnit.

Křivák se pustil do příprav. Pracoval ve dne v noci. Louky kolem hradu obehnal vysokou zdí, za kterou nesměl nikdo, dokonce ani král. Přípravy trvaly několik let. Jednoho dne však nechal vyhlásit, že pře-

kvapení je hotové, a oznámil den slavnostního otevření. Všichni byli jako na trní a nemohli se dočkat dne, kdy bude překvapení odhaleno. Dokonce i král se těšil jako malé dítě a Křivák, který se pořád tvářil jako moudrý králův rádce, se stal nejslavnější postavou z celého království.

Přes veškerou nedočkavost se nakonec čas naplnil a lidé se všemi dětmi z okolí stáli již od samotného rána před obrovskými vraty, které je dělily od Křivákova překvapení. Přišel i sám král. Jediný, kdo si dával načas, byl Křivák. Přišel až téměř před polednem a táhl za sebou poníka.

„Dámy a pánové, milé děti,“ spustil, když se dostal až k vratům a uvázal poníka k připravenému kůlu. „Dovolte, abych vám představil místo, které se pro vaše děti stane, jak bych to jenom řekl, přelomovým.“ Král se spiklenecky usmíval. Vůbec netušil, že jde o zlé pletichy pomstychtivého čerta. „Za tuto úžasnou věc vděčíme především našemu králi Pravdomírovi, který mi ji dovolil vytvořit a dal mi na ni spoustu zlatáků. Je to hlavně jeho zásluha.“ Křivák i všichni, kteří ten den přišli, začali tleskat a skandovat královo jméno. Když potlesk po chvíli ustal, Křivák pokračoval. „Dovolte, abych vám představil...“ nechal drobnou, dramatickou pauzu, během které pracně otevřel doposud zavřená vrata, a lidem se poskytl první pohled na téměř nekonečné moře vysoké „zelené“. Šlo o největší živé bludiště na světě. Lidé začali jásat a radovat se. Tohle skutečně nečekali. Děti se hned rozběhly k vratům a sám Křivák je musel zastavit. „Ještě ne, ještě počkejte,“ řekl a děti se vrátily ke svým rodičům. „Tohle bludiště je skutečně největší na světě, věřte mi, a cesta do jeho středu a zpět může trvat i celý den,“ řekl Křivák a z řad poddaných se ozval hlasitý potlesk. „Proto musím trvat na tom, abyste své děti před cestou vybavili jídlem na dva dny a věcmi na nocování. A já vyhlášuji soutěž!“ řekl Křivák a dav utíchl. „Přesně uprostřed bludiště je vysazena růže. Kdo z vašich dětí k ní dorazí jako první a přinese mi ji, ten dostane tohohle krásného poníka!“ vykřikl a všichni začali výskat radostí. Král tleskal,

a dokonce si vzal slovo, aby svému rádci poděkoval za tak nádherný dárek, který pro děti v jeho království vytvořil.

Křivák vyhlásil start soutěže na čtvrtou hodinu odpolední a všechny rodiny se vydaly domů sbalit vše potřebné. Všichni byli jako na jehlách. Před čtvrtou hodinou byla vypsána startovní listina. Do bludiště se chystalo sto padesát tři dětí. Sám Křivák jim připnul závodní čísla.

Výstřel z děla na králův povel závod odstartoval. Děti vběhly do bludiště a zůstali tu stát jen jejich rodiče, král, Křivák a poník pro vítěze.

Se setměním už byl na místě jen poník a pár rodičů, mezi nimi i statný kovář Jindřich. Král i jeho rádce odešli na hrad.

Celou noc prostál Křivák na věži a nemohl se dočkat jitra. Podle jeho propočtů mělo být se svítáním hotovo. Křivák měl totiž podepsaný glejt z pekla, který mu garantoval nesmrtelnou vládu nad celým královstvím, pokud přivede do pekla sto dětských duší. A s ranním svítáním nemělo v bludišti zůstat živé duše. Uprostřed bludiště sice opravdu byla růže, ale nebyla to obyčejná růže. Byla pekelná! Dokázala mluvit tisíci hlasy a volat k sobě koho si umanula, nebo koho jste jí přikázali. Její moc byla kouzelná a nikdo z živých nedokázal odolat jejímu hlasu. To by ještě nebylo to nejhorší. Tahle růže byla obehnaná hlubokou vodní nádrží, jejíž stěny byly namazané mýdlem. Tudíž když jste do ní spadli, nemohli jste ven, a když vám došly síly na plavání, tak jste se utopili. Čert počítal, že ve vodě je už všech sto padesát tři dětí, tudíž je právo na nesmrtelný královský trůn jeho. S prvním ranním paprskem se vydal za králem Pravdomírem.

Děti celé odpoledne, večer i část noci utíkaly bludištěm a netrvalo dlouho, než první z nich zaslechly volání růže. Okamžitě následovaly ten božský hlas. Běžely potmě a ani si nesvítily lampami, aby neukazovaly cestu soupeřům. Narážely při tom jedno do druhého i do neprostupných křovitých stěn. Každou chvíli zaběhly do některé ze slepých uliček a pak proklínaly svoji hloupost, když je kvůli tomu

kamarádi předběhli. Vidina vlastního poníka byla sama o sobě dostatečně silná, ale stále sílící hlas růže byl ještě mocnější. A tak se stalo, že nejrychlejší děti ještě před půlnoci dorazily až k růži a spatřily ji na vlastní oči.

Byla krásná a zářila, jako by byla ze skla, a odrážela veškerý svit měsíce. Vábila je svým medovým hlasem a pro každého, kdo ji slyšel a spatřil, přestalo všechno ostatní existovat. Slepě jako ovce následovaly děti její hlas a jedno po druhém padaly do studené vody v připravené nádrži. V tom okamžiku se probraly a zpěv růže pro ně utichl.

Ti, co uměli plavat, se pokoušeli z nádrže vylézt, ale její příkrý namazaný břeh byl kluzký jako z ledu. A tak alespoň volali na další děti, které k nádrži přišly, aby jim pomohly zpátky na břeh, nebo si alespoň dávaly pozor. Hlas růže je však přehlušil, a tak do vody padaly další a další děti a končily další mladé životy. Přesně jak si čert přál.

Závodu o poníka se zúčastnil i Šimon. Když byl Šimon ještě docela malý, těžce onemocněl. Zdálo se, že zemře. Jeho otec, kovář Jindřich, se v ten den vypravil za králem a vypověděl mu všechno o Šimonově nemoci. Král neváhal ani vteřinu a poslal za chlapcem svého vlastního doktora.

Doktor Šimona prohlédl a hned mu namíchal lék. Šimon přežil, ale zůstal hluchý na obě uši.

Šimon běžel závod se svým nejlepším kamarádem Lukášem, synem ševce. Šimon byl na svůj věk výjimečně mohutný, ale jeho nohy nebyly nejvytrvalejší. A tak se Šimon s Lukášem drželi přibližně v polovině závodníků.

Šimon nechápal, co se s jeho nejlepším kamarádem Lukášem děje, když začal z ničeho nic v běhu zrychlovat. Lukáš byl víc a víc podrážděný a kdykoliv mu Šimon položil ruku na rameno, aby ho poprosil o zpomalení tempa, Lukáš jeho ruku nervózně setřásl. Dokonce jednou Šimona vztekle odstrčil, přestože byl Šimon víc než o hlavu vyšší. Šimon díky své hluchotě volání růže neslyšel a ani o její přítomnosti

nevěděl. Běžel jen pro zábavu a velkou motivací byl i poník. Vůbec nechápal, proč se chování jeho nejlepšího kamaráda v průběhu závodu změnilo, ale pokoušel se s Lukášem držet krok, i když to pro něj bylo stále těžší.

Že před nimi číhá nebezpečí v podobě zrádné vodní hlubiny, poznal Šimon na rozdíl od ostatních ihned. Zpozoroval měsíc, který se odrážel od vodní hladiny, viděl i své kamarády, kteří se snažili zoufale udržet nad hladinou. Viděl i krásnou růži, ale neslyšel její hlas. Proto nemohla Šimona omámit a vlákat ho do pasti. „Stůj, Lukáši! Stůjte všichni!“ vykřikl Šimon, ale nebylo to nic platné, všichni utíkali dál.

Šimon viděl, jak jeho tři kamarádi spadli do temné vody a potopili se pod hladinu. Na poslední chvíli strhnul Lukáše k zemi.

„Co děláš?“ vykřikl Lukáš a pokoušel se vymanit z Šimonova silného sevření. Jak se ale zmítal na zemi a bojoval se Šimonem, jeho srdce přestával opouštět blud. Každým okamžikem byl proti volání růže odolnější a realita začala nabývat na významu. Po chvíli mu došlo, o co se jedná. „Oni se topí!“ křikl. „Šimone, já se je pokusím vytáhnout. Ty zadrž každého, kdo se přiblíží!“ křičel a současně gestikuloval.

Pak už to šlo rychle. Šimon svými pažemi chytil každého závodníka, který běžel vstříc jisté smrti. Závodníci se mu chvíli bránili, volala na ně růže, ale po chvíli její síla přestala účinkovat. Pak se jen vyděšeně rozhlíželi kolem sebe a bylo jim úzko.

„Pomozte mi!“ křičel na ně Lukáš, který se pokoušel zachránit tonoucí.

Z oblečení vytvořili lano a začali tahat jednoho tonoucího za druhým. I přesto se bohužel utopila spousta dětí. Když je později spočítali, bylo jich sedmdesát osm!

Ty nejrychlejší poslali ven z bludiště se zprávou, že králův rádce nalíčil na děti smrtelnou past.

Běžci se zprávou se dostali ven krátce před svítáním.

Kovář Jindřich nemohl zpočátku uvěřit svým uším, ale udělal přesně to, co mu vzkázal jeho syn s Lukášem, a vypravil se k hradu. Ostatní přítomní rodiče vběhli do bludiště, aby svým dětem pomohli.

Se svítáním prošel kovář Jindřich hradní bránou a vydal se hned ke králově komnatě. Stráže byly v té době dlouhého míru důvěřivé a vpustily ho bez zbytečných otázek. Do královny komnaty vpadl kovář bez klepání.

To, co uviděl, mu vyrazilo dech. Starý král Pravdomír ležel na zemi a byl mrtvý. Nad jeho tělem stál jeho rádce a vesele se usmíval.

Jindřichovi bylo krále líto. Stál v komnatě a pozoroval Křiváka, který již nevypadal moudře a přátelsky, ale krutě a povýšenecky. Jindřichem to otrásl. Toho, kdo stál nad královou mrtvolou, znal jen z obrázku, ale hned ho poznal. Byl to čert Křivák z dob, kdy vládl v tomto kraji. Jindřich sevřel ruce v pěst.

„Překvapení!“ vykřikl Křivák a šíleně se rozesmál. Jeho smích se odrážel od hradních stěn a mohutněl ve velkých místnostech.

„Zabil jsi naše děti a zabil jsi i našeho krále. Musíš být potrestán,“ řekl Jindřich a sundal ze zdi obrovskou sekeru, která tam visela doposud jen jako dekorace.

Čert se rozesmál. „Nemáš nade mnou žádnou moc. Jsem nesmrtelný,“ řekl a myslel to vážně. Čert Křivák totiž nevěděl, že nesplnil podmínku pekla – přivést sto dětských duší. Jindřich se sekerou v ruce zamířil k čertovi.

Přišel až ke smějícímu se Křivákovi. „Jsi bezmocný!“ řekl čert. Kovář se naposledy podíval na mrtvého krále a ohnal se sekerou s veškerou silou, kterou měl.

Kovář byl vzdělaný a o čertech toho věděl hodně. Takový čert nemá srdce, jako mají lidé, ale jeho život je schovaný v kopytu. Když mu kopyto useknete, čert zemře. To je základní pravidlo, proto Jindřich mířil přesně do toho místa.

Křivák pořád věřil tomu, že v tuto chvíli je již nesmrtelný, jak stojí v glejtu s peklem, proto před Jindřichem neutekl, ani s ním nebojoval. Čekal, že jakmile ostří sekery narazí na jeho nohu, odrazí se jako od kamene a vyrazí kováři sekeru z ruky.

Jindřich neměl v té době ještě o glejtu na sto dětských duší, který Křivák podepsal s peklem, ani ponětí. Chtěl jen čerta ztrestat za to,

co udělal jejich dětem a králi. Mířil nad kopyto a trefil se. Povedlo se to jedním švihem.

Když Křivákovi došlo, co se stalo, nemohl tomu uvěřit. Padl na zem vedle těla krále Pravdomíra a tvář se mu zkřivila do strašlivého šklebu. Kopyto zůstalo stát na zemi.

Z oblečení čerta začal vycházet zelený, později žlutý kouř a všude kolem byla cítit síra jako z dračího dechu. Čert zemřel.

Do královny komnaty přiběhli další lidé a všichni se zhrozili, když uviděli mrtvého čerta a o kus dál tělo mrtvého krále. Nikdo nevěděl, co si počít. Království se ponořilo do smutku.

Přišlo ráno a kovář Jindřich vykopal králi hrob vedle hrobu jeho ženy. Pohřbili ho rychle, bez poct, kterými obdařili jeho ženu.

Vedle krále a královny pohřbili všech sedmdesát osm utopených dětí, celé bludiště i s čarou rúží spálili a vodní nádrž zavezli hlínou. Pak přemýšleli, co s čertem Křivákem a jeho kopytem. „Čertovo tělo zakopeme pod hradem a jeho kopyto hluboko pod mou kovářnu, abych ho mohl já a moji potomci hlídat,“ rozhodl Jindřich a lidé souhlasili. (Druhé pravidlo o čertech totiž praví, že když k čertovu tělu přiložíte useknuté kopyto, může se čert vrátit zpátky k životu.) A tak Jindřich se svými dětmi vykopal podzemní kobku pro čertovo kopyto, které zavřeli do kovové truhlice a ve dne v noci ho hlídali.

Jindřich vyhlásil Rok smutku za mrtvé děti a krále, a lidé se rok neveselili. Šimon se za záchranu dětí stal jedním z nejváženějších obyvatel království. A tak se království ocitlo bez krále, alespoň do té doby, než se nějaký objevil a usedl na trůn. Ale nikdy už lidem z království pod Čertovým hradem nebylo tak dobře jako za krále Pravdomíra, ani tak špatně jako za čerta Křiváka.

Babička dokončila příběh a na chvíli se odmlčela. Já i Ema jsme na ni hleděli s otevřenou pusou. „No a ta kovářna? Stála prý tady. Proto se to tady jmenuje Čertovo kopyto,“ řekla babička.

„Takže vy chcete říct, že je tady někde v dřevěné truhle schované kopyto?“ zeptala se Ema.

„Ne, já chci říct, že je to legenda, kterou mi řekl můj syn. Pouhá legenda. Docela pěkná na vyprávění,“ řekla babička a Ema si sundala brýle, aby si je přešetila. „Já tady vykládám a ono už je tolik hodin. Musíme připravit oběd. Pomůžete mi očistit brambory?“

„Jasně.“ Zvedl jsem svůj zdřevěnělý zadek ze židle a šel jsem pro škrabky.

Po obědě jsme byli obrátit seno, šli jsme s Emou sami a myslím, že jsme to zvládli na jedničku.

„Co říkáš na tu legendu?“ zeptal jsem se Emy a ona se zatvářila až nezvykle vážně. Dokonce přestala hrabat a odložila hrábě, aby si mohla dát ruce v bok.

„Je to hodně zajímavé, ještě nikdy jsem takový příběh neslyšela. Myslíš, že je to podle pravdy?“

„Nevím,“ řekl jsem. „S legendami je to asi tak, že něco je pravda a něco si lidé domysleli. Problém je v tom, že nakonec nikdo neví, co je co.“

Ema přikývla a opět se dala do práce. „Myslíš, že bychom mohli jít do vesnice, až to dokončíme? Chtěla bych se totiž podívat po tom klukovi a zeptat se ho na pár věcí.“

S tím jsem nemohl nesouhlasit. Taky mě zajímalo, jak se mu podařilo včera zmizet, co myslel tím, že jsme v průšvih, a jestli má něco společného s tou naší noční korespondencí. „Půjdeme, ale vezmeme si s sebou Čerta, pro jistotu.“ Měl jsem totiž obavu, že bychom mohli potkat tu tlupu, která se do nás pustila včera u rybníka. Byl jsem přesvědčen, že když má někdo s sebou obrovského psa s téměř dračími tesáky, bude se do něj montovat míň lidí.

„Jestli se mu bude chtít a jestli ho babička s námi pustí...“ řekla Ema.

Za chvíli bylo všechno seno převrácené a na našich necvičených rukou se objevily nepříjemné mozoly. Prohlížel jsem si nejdřív ty

svoje, pak ty Emíny, a měl jsem o dva víc. Byl jsem na to hrdý, protože to byl důkaz, že pracuji víc.

Odnesli jsme hrábě do kůlny.

Babičce jsme řekli, že chceme jít zatelefonovat rodičům, a dostali jsme od ní pár mincí do automatu. Zeptal jsem se, jestli můžeme vzít s sebou Čerta, a babička to dovolila, ale měla obavu, že se mu nebude chtít. V tom měla bohužel pravdu.

Ema už nervózně popocházela u brány, zatímco já jsem tu hluboce oddechující, línou bestii tahal za vodítko od boudy. Nehnul jsem jím ani o píd'.

„Tak ho nechej, půjdeme bez něj,“ křičela na mě Ema. „Podívej se, jak je chlupatý a jaké je horko. Nediv se, že se mu nechce.“

Já jsem se ale psa nechtěl vzdát. „Pojď, ty líná příšero!“ říkal jsem mu. „Dostaneš odměnu, až se vrátíme.“ Ale nezabralo to.

„Tak já půjdu sama!“ křikla na mě Ema.

„Ještě pět minut!“ odpověděl jsem jí a utíkal jsem zpátky do domu. Emin a psův přístup mě štvál.

Nepozorovaně jsem odkrojil z pečeně dva kousky masa a utíkal jsem zpátky ven. První kousek jsem dal Čertovi přímo před čumák a hned jsem ho zase schoval v dlani. Čert vyskočil z boudy horko nehorko. Dal jsem mu za odměnu první kousek, který spolknul jako malinu. Ema nás pobaveně pozorovala. Ukázal jsem psovi druhý kousek masa a on se mlsně olízl.

Rozběhl jsem se k vratům a Čert mi byl v patách. Nedokázal odolat vůni pečeného masa, vodítko za ním jen vlálo. Proběhli jsme bránou.

„Zavři to, zavři to!“ křikl jsem na Emu a ona udělala, co jsem po ní chtěl. Byli jsme venku.

Dal jsem Čertovi druhý kousek masa a ukázal jsem mu prázdné ruce. Otočil se a chtěl jít zpátky do chladné boudy, ale zjistil, že už nemá kudy.

„A teď budeš muset jít s námi!“ řekl jsem mu a připadal jsem si jako ten nejmazanější člověk pod sluncem. Pes, jako by uznal svou porážku, sklopil hlavu a pomalu se táhl vedle mé nohy dolů z kopce.

Ve vesnici jsme byli cobydup.

Rozhodli jsme se, že nejdřív půjdeme zatelefonovat domů, ať to máme za sebou a můžeme se potom naplno věnovat pátrání po klukovi s pihami ve tvářích. Zamířili jsme tedy přímo k hospodě U Vykotlaného dubu, před níž stál telefonní automat. Čerta jsme uvázali ke stojanu na kola, který byl ve stínu hospody, a oba jsme vlezli do budky. Vhodili jsme mince a vytočili jsme číslo k nám domů. Telefon zvonil dlouho, až to vypadalo, že nikdo není doma. Když už jsme to chtěli položit, ozvala se mamka.

„Ahoj, mami!“ řekl jsem.

„Ahoj, Oliver, právě jsem na vás myslela. Jste v pořádku?“

„Jo, jsme, všechno je v pořádku,“ řekl jsem.

„A jak se máte?“ zeptala se mamka.

„Dobře, je to tady prima. Včera jsme se koupali v rybníku.“

„A co babička?“

„Jo, dobrý. Mám vás pozdravovat,“ řekl jsem.

„Taky ji pozdravuj. Já ti dám teď tatínka a skočím pro Eminu mamku, ano?“ Obrátil jsem oči v sloup. Bylo mi jasné, že než moje mamka přivede tu Eminu, bude to trvat pěkně dlouho. Mít celou dobu na drátě otce se mi vážně nechtělo, ale co člověk nadělá.

„Dobře,“ řekl jsem a slyšel jsem, jak mamka předává sluchátko. Po chvíli se ozval otcův hlas.

„Haló, Oliver, tady otec,“ řekl, a tak jsem ho pozdravil. To, co následovalo, byla přednáška na téma jak se mám u babičky chovat, s čím jí mám pomáhat, na co mám dávat pozor a že už jsem dost starý na to, abych to všechno zvládl. Raději jsem se vším souhlasil, protože každý nesouhlas mohl znamenat další a další přednášky. „Už je tady Emina matka, tak budu muset končit. Dělej to, na čem jsme se domluvili, ano?“ řekl nakonec.

„Ano,“ odpověděl jsem.

„Tak ahoj, Olive, dávám sluchátko Emině matce.“

„Ahoj, tati,“ řekl jsem a předal jsem telefon Emě. Měl jsem po náladě. Vyšel jsem z budky a sedl jsem si vedle Čerta, který ležel jako skutečná psí mrtvola, akorát hýbal jazykem rychle tam a zase zpátky a z pusy mu vycházel horký dech. Podrbal jsem ho na hlavě a on se na mě zadíval malýma hnědýma očima.

Ema netelefonovala tak dlouho jako já s otcem a po chvíli zavěsila sluchátko zpátky do vidlice.

„Mám tě pozdravovat od mamky,“ řekla mi.

„Díky. Máme to za sebou, teď můžeme jít hledat toho kluka.“

„Jo,“ řekla Ema, „ze všeho nejdřív bych se šla podívat k rybníku, jestli nebude tam. Taky Čert se tam bude moci osvěžit.“ Proti tomu jsem nemohl mít výhrady.

Odvázal jsem psa od stojanu na kola, chvíli jsem ho přesvědčoval, že má jít s námi, a pak už jsme šli k rybníku Bezedníku.

Už z dálky jsem obhlížel terén, zda se tam nenachází skupina výrostků, která by nám dělala problémy. Nikde jsem je neviděl, tak jsem si hlasitě oddechl.

Čert, jako by tu vodu v rybníku cítil, táhnul víc a víc a já jsem měl co dělat, abych mu stačil.

Na malé pláži byla spousta lidí. Pozorně jsme si prohlíželi jednoho po druhém (Ema si na to speciálně přešetila brýle), ale kluka, kterého jsme hledali, jsme neviděli.

„Pojďme se podívat tam, kde jsme se včera koupali,“ řekla Ema a vyrazili jsme.

Kluk ale nebyl ani tam. Naštěstí tam nebyl ani nikdo jiný. Pustil jsem Čerta z vodítka a on se hned rozběhl ze svahu a skočil do chladné vody jako bomba, voda cákla málem až k nám.

Sledovali jsme psa, jak plave, a trochu jsme mu záviděli. Taky nám bylo horko. On to asi vytušil, a po chvíli vylezl zpátky k nám

a vytřepal na nás z hustého kožichu všechnu vodu, takže jsme nakonec byli mokří všichni tři.

Vyrazili jsme okolo rybníka a obešli jsme ho úplně celý. Po zrzavém klukovi nebylo ani památky.

„Kam půjdeme teď?“ zeptal jsem se Emy a ona pokrčila rameny.

„Nevím, asi do vesnice, třeba ho najdeme někde tam.“

Procházeli jsme vesnicí křížem krážem, nahlíželi jsme na všechny zahrady, prolezli jsme všechna zákoutí, ale kluka jsme nikde neviděli. Ema byla zklamaná víc a víc.

„Už asi budeme muset jít zpátky, aby babička neměla strach,“ řekl jsem a Ema vzdychla. Věděla, že mám pravdu, ale nechtěla se vzdát. Chtěla kluka najít.

Pomalým krokem jsme procházeli okolo hospody a přes náves směrem ke kopci, na kterém stálo Čertovo kopyto, když nás náhle oslovila nějaká stará paní se šátkem na hlavě.

„Dvě děti a velký pes,“ řekla a otočila svá zvrásněná ústa do úsměvu. „Vidím vás kolem jít už potřetí, a tak mě napadlo, že něco hledáte.“

„Dobrý den,“ pozdravili jsme ji. „Hledáme jednoho kluka, bohužel nevíme, jak se jmenuje, ale nikde jsme ho neviděli,“ řekl jsem.

„A jak ten kluk vypadá? Jestli je zdejší, tak ho znám a můžu vám poradit, kde bydlí,“ řekla paní a Ema se usmála.

„Je starý asi jako my, hubený, má rezavé vlasy a ve tváři pihy,“ řekla Ema a paní se zarazila. Úsměv jí z obličeje zmizel a mě i Emu to překvapilo.

„Takový chlapec byl ve vesnici jen jeden, ale hledáte ho pozdě,“ řekla paní a já jsem se na Emu vyplašeně podíval. Přestávalo to dávat smysl.

„Jak to myslíte – pozdě?“ zeptal jsem se.

„Utopil se v Bezedníku, je to už skoro měsíc,“ řekla paní a mě úplně zamrazilo. Ema se mě chytila za ruku. „Jmenoval se Toníček, měl moc krásný pohřeb. Jeho maminku museli odvézt do blázince. Hrozná tragédie.“

„To není možné!“ nevzdávala se Ema. „Včera jsme ho viděli u rybníka, opravdu.“

Paní nakrabatila čelo, aby si Emu pořádně prohlédla. „Tak to jste asi viděli někoho jiného, děvenko!“ řekla přísným hlasem. „Ale zřejmě nebyl zdejší. U nás měl rezavé vlasy jen nebožtík Toníček,“ trvala na svém paní a zašla zpátky do svého domu.

My jsme stáli jako opaření.

„Myslíš, že to byl on?“ zeptala se po chvíli Ema.

„Mám nápad jak to zjistit, ale budeme se muset vrátit k hospodě,“ řekl jsem a Ema přikývla. Šli jsme svižně a celou cestu jsme mlčeli.

Té nástěnky jsem si všiml, hned jak jsme přijeli do vesnice. Byly na ní nějaké informace o rybaření, pár fotek lesních zvířat, papíry z úřadu a taky tři parte. Nestudoval jsem je, nezajímala mě. Teď to bylo jiné.

Stáli jsme pod nástěnkou a koukali na ni jako zařezaní. První smuteční oznámení bylo nějaké paní Růžičkové, která zemřela po dlouhé nemoci v osmdesáti osmi letech. Poslední patřilo mému strýci Karlovi, který zemřel náhle ve svých padesáti třech letech. Prohlédl jsem si jeho obličej na fotografii, viděl jsem ho poprvé v životě, a hned mě napadlo, že je úplně jiný než můj otec. A pak tu bylo prostřední parte. Skutečně to byl Antonín, který zahynul tragicky, ale víc než text nás zajímala fotka.

Natáhl jsem se na špičky a Ema taky. Sledovali jsme fotku tak pozorně, až se málem zhmotnila. Pak jsme se podívali jeden na druhého a měli jsme v tom úplně jasno. (A to i přes to, že ho Ema včera viděla jen bez brýlí.)

„Je to on!“ řekli jsme současně a oba jsme přemáhali nutkání začít vyděšeně křičet.

Byli jsme zmatení a vyděšení. Na krajinu se začal snášet večer, a tak jsme udělali to jediné, co nám v tu chvíli připadlo přirozené.

Začali jsme zdrhat. Mlčky a rychle, přímo k domovu.

Utíkali jsme, jako by nám za patami hořelo, a zastavili jsme se téměř až v polovině kopce. Všichni tři jsme byli zadýchaní, jen co je pravda.

Seděli jsme u stolu a žvýkali večeři. Nechtějte po mně, abych si vzpomněl, co jsme měli k jídlu, to byla moje poslední starost. Vůbec jsme nemluvili, ani já, ani Ema, až to babičce bylo podezřelé.

„Co se vám stalo?“ zeptala se a my jsme zarytě mlčeli. Ani jeden jsme neměli náladu mluvit. „Něco ve vesnici?“

„Ne, jen nám není dobře,“ řekla Ema a babička přikývla.

„Stýská se vám po rodičích?“

„Asi ano,“ odpověděla Ema a já jsem si hlasitě oddychl. Tím se situace sama od sebe vyjasnila a my jsme nemuseli nic vymýšlet ani vysvětlovat.

„Asi si půjdeme brzo lehnout,“ řekl jsem. „Nevadí, že se dnes nepůjdeme koupat?“

„Nevadí, když to zítra vynahradíte,“ řekla babička a usmála se. Odložil jsem příbor a odsunul talíř. Už jsem nechtěl dál jíst.

Ema na tom byla taky tak.

Byli jsme ve svém pokoji a lampu jsme měli ještě zhaslou. Venku bylo světlo. Už se sice smrákalo, ale nebyl důvod svítit. Leželi jsme v posteli a koukali do stropu. Nad hlavou nám kroužila neúnavná moucha a v rozích bzučeli komáři.

„Co na to říkáš?“ zeptala se Ema.

„Jako na co? Na to, že jsme mluvili s měsíc mrtvým klukem?!“ řekl jsem. Připadalo mi to šílené a nejspíš to šílené i bylo. Nevěděl jsem, co chce Ema slyšet. Snad pochvalu, že to klidně může podporovat ty její teorie.

„Mám z toho strach,“ ozvala se po chvíli. Ten jsem měl taky, takže jsem moc dobře věděl, o čem mluví. „Nemyslíš, že bychom to měli někomu říct? Třeba babičce nebo po telefonu mojí mamce?“

„Co jim říct?“ zeptal jsem se. „Že nám do zamčeného pokoje někdo dává dopisy? A že jsme mluvili s mrtvým klukem? Myslíš, že nám uvěří? Já si myslím, že ne.“ A vážně jsem si to myslel. Pro mě byli dospělí absolutně nevěřící lidé. Žili si podle svých pravidel a nic, co se jen trochu vymykalo normálu, pro ně neexistovalo. A jen mezi námi, kdyby mi někdo dřív tvrdil takové věci, taky bych mu nevěřil.

„Ale třeba když jim ukážeme i ty dopisy...“

„Když jim ukážeme ty dopisy, budou si myslet, že jsme je napsali sami a že je to nějaká naše hra. A když si i potom budeme stát za svým, budeme muset jít za psychologem a ten nás nechá zavřít do blázince. Nebud' včerejší, Emo.“

„Tak co budeme dělat?“ zeptala se Ema a já jsem mlčel. Nevěděl jsem, co máme dělat. „Vyřeší se to, když pojedeme zpátky domů?“ S tím jsem skutečně souhlasit nemohl. Vybavil jsem si všechno, co mi dnes do telefonu povídal otec, a představil jsem si, co by mi asi ještě navykládal, kdybych mu zítra volal, že chceme jet domů. Bylo to nepřijatelné řešení. A mimo to, situace se stala natolik zajímavou, že se mi ji nechtělo opustit, dokud nevím, o co vlastně jde.

„Nechci jet domů,“ řekl jsem po chvíli.

„Já taky ne,“ řekla Ema. „Ale nevím, co dělat. Jsem vystrašená a nevím, co si počít.“

„Zkusme počkat. Třeba se to vyřeší samo,“ navrhl jsem. Ted' mlčela pro změnu Ema. Dlouho.

„Dobře,“ řekla nakonec. „Uvidíme, co přinese zítřek, a třeba budeme moudřejší.“

Jo, to byla řeč podle mého gusta. „Mám na noc zamknout dveře?“ zeptal jsem se.

„Není potřeba. Včera byly zamčené a vůbec to nepomohlo,“ řekla Ema a měla pravdu. „Myslíš, že dostaneme další dopis?“

„Nevím, myslím, že jo... Vždycky jsme dostali.“ Ty dopisy byla docela ošemetná záležitost. Mohl je psát ten kluk... jenže byl mrtvý! A proč by to dělal? A jestli to nebyl on, kdo je psal? A jak je dostával

k nám na stůl? Řeknu vám na rovinu, ty dopisy mě děsily ze všeho nejvíc, a kdybych nebyl tak moc unavený, klidně bych si počkal celou noc, kdo se nakonec u našeho stolu objeví. Místo toho jsem ale zavřel oči.

„Dobrou noc, Olivere,“ řekla Ema a já jsem jako odpověď zahuhlal něco nesrozumitelného. A i když venku bylo ještě světlo, pro mě začala noc.

Kapitola pátá

Tajemná schůzka

Když jsem se probudil, Ema už byla vzhůru a mě napadlo, že vůbec nespala, ale byla to hloupost. Ležela vedle mě a oči měla otevřené.

„Dobré ráno, Olivere,“ řekla.

„Máme dopis?“ zeptal jsem se hned já a ona se ke mně otočila. Její pohled byl jakýsi zvláštní.

„Nevím,“ řekla Ema, „ještě jsem se nedívala.“

A tak jsem se posadil na posteli a pokoušel jsem se zaostřit na stůl. Ale když máte po ránu splepené oči, chvíli to trvá. Dopis tam samozřejmě byl. „Je tam,“ řekl jsem a Ema se posadila. Natáhla se pro brýle a potom podala i novou zprávu.

Oba jsme se do ní zahleděli.

Vy jste mě hledali? stálo v ní. Jestli se se mnou chcete ještě setkat, buďte přesně hodinu po půlnoci pod vaším oknem.

Oba jsme zprávu dočetli až do konce a snad pro jistotu ještě jednou. A i když nebyla podepsaná, hned jsme věděli, kdo nám ji zanechal.

„Ale to jsou dobré zprávy!“ řekla Ema. „Dnes v noci se dozvíme vše, co potřebujeme!“

Mně to moc jako dobré zprávy nepřipadalo. Schůzka hodinu po půlnoci s mrtvým klukem nebyla ta nejlepší zábava, alespoň podle mého gusta.

Mlčky jsem vylezl z postele a začal jsem se oblékat do denního oblečení. Ema se ke mně s úsměvem přidala a za chvíli jsme byli oblečení, umytí i po snídani.

„Co budete dnes odpoledne dělat?“ zeptala se babička, když jsme jí pomohli se vším, co bylo potřeba.

„Ještě nevím,“ odpověděl jsem a honil jsem hrášek, který jsme měli k obědu, po talíři.

„A co kdybyste zašli do lesa a nasbírali nějaké houby k večeři? Dali bychom si smaženici,“ řekla babička a Emě se to zdálo jako výborný nápad.

„Půjdeme moc rádi,“ řekla a babička se usmála.

„Včera večer jsem o vás měla strach. Byli jste oba strašně přepadlí, ale dnes je Ema jako vyměněná. Jen ten náš Oliver...“ vzdychla babička.

„Co já?“ nedal jsem se. „Já jsem úplně v pohodě. Jen mi to tady už trochu leze na mozek,“ řekl jsem, a když jsem si všiml, jak se na mě Ema podívala, zastyděl jsem se.

Utekl jsem z kuchyně do našeho pokoje a tam jsem se natáhl na postel. Chvilí jsem jen tak ležel a přemýšlel jsem o tom všem, co se stalo. Pak jsem si podal knížku.

Po chvíli jsem se do ní začel a hned jsem se cítil lépe. Když se totiž člověk cítí špatně, tak potřebuje vidět nějakého hrdinu, kterému taky zrovna není nejlíp, ale dokáže se z toho dostat. Cítíte se pak totiž stejně silní jako ten hrdina a všechno, co před vámi stojí a tváří se jako problém, jde mnohem snáz překonat. Četl jsem tehdy zrovna o kapitánu Kornelovi, jak hrál v kostky o svůj život.

Ema mezitím seděla s babičkou a probírala s ní kdovíco. Nejdřív jsem měl strach, že mluví o mně, a tak jsem potichu, jako kapitán Kornel, sešel ze schodů a tajně jsem poslouchal, o čem je řeč. Ema zrovna mluvila o svých kroužcích a o škole, tak jsem klidně mohl dovnitř.

„Půjdeme na ty houby?“ zeptal jsem se a babička i Ema se tvářily, jako by se nic nestalo.

„Půjdeme,“ řekla Ema, „jen si vezmu jiné boty.“

„A já vám nachystám košík a kapesní atlas hub, abyste nepřinesli samé jedovaté,“ řekla babička a mně došlo, že ani já, ani Ema jsme ještě nikdy houby nesbírali.

V lese to byla docela legrace. Babička nás upozornila, abychom nechodili moc daleko od kraje, abychom se neztratili. V atlasu hub nám ukázala, jaké houby budeme nejčastěji nacházet a které z nich jsou jedlé a které ne.

Poslala s námi i Čerta. „Kdybyste se ztratili, pust’te ho z vodítka a běžte za ním. On najde cestu domů.“ To byla důležitá informace, ale doufal jsem, že pro nás bude zbytečná. V noci nás čekala práce a já jsem neplánoval ztratit se v lese. První pravidlo, držet se na jeho okraji, se mi zdálo o hodně lepší.

Ve sbírání se mi moc nedařilo, to už i Čert toho našel víc než já. Našel jsem jen jednu houbu. Krásnou, alespoň podle mého názoru. Zato Ema, i přes ty své brýle, naplnila téměř celý košík.

„Půjdeme pomalu zpátky,“ rozhodla po chvíli a já jsem neměl zbytečné námitky.

Cestou zpátky našla ještě osm jedlých hub a k jejich určení už nepotřebovala ani atlas. Já jsem našel velký kulový, ale co člověk nadělá.

Vrátili jsme se zpátky na Čertovo kopyto.

Babička hned vyskládala naše úlovky na stůl a ten můj hned hodila do koše. „Tu jste měli nechat slimákům,“ řekla a já jsem se cítil dotčeně. Pak začala vyhazovat i Eminy houby.

„Tohle jsou hořčáci. Jsou to velmi hořké houby a zkazily by každé jídlo,“ řekla babička a dala bokem šest šedých hub. „Však zkuste ochutnat.“ Ema si ukousla jednoho hořčáka a hned sousto zase vyplivla. Babička nabídla i mně, ale já jsem hořčák ochutnat nechtěl, já jsem jí věřil.

To, že Ema posbírala i šest nejedlých hřibů, mě zlomyslně potěšilo. Víím, že to není správné, ale je to tak. Nebyl jsem jediný, kdo v lese udělal chybu, a to mě těšilo, i když k tomu nebyl důvod.

Posbírané a očištěné houby jsme s Emou krájeli na plátky. Myslím, že nám to šlo dobře od ruky. Babička mezi tím nachystala obrovskou pánev a hromadu cibule a vajíček.

Za chvíli všechno prskalo na plotně.

Musím říct, že to byla pochoutka. Já i Ema jsme snědli neuvěřitelně velikou porci, div jsme nepraskli. Babičce se líbilo, jak se olizujeme až za ušima.

Večer jsme procákali ve vaně včerejší manko.

I když jsem byl čím dál tím nervóznější, snažil jsem se to nedávat najevo. Viděl jsem totiž, jak je Ema celá nedočkavá, a nechtěl jsem před ní vypadat hloupě.

Babička nejdřív byla na dvoře s námi, ale pak odešla do domu a my jsme měli spoustu věcí k řešení.

„Myslíš, že ten kluk, Toník, skutečně přijde?“ zeptal jsem se Emy.
„Nevím, ale myslím si, že jo.“

Přikývl jsem. Bylo jasné, že přijde, a pokud ve skrytu duše doufám, že ne, tak jsem na pěkném omylu. A jaký na nás bude? Bude k nám vlídný, nebo bude zlý? A co budeme dělat, pokud bude zlý? Ach jo, cítil jsem se příšerně.

„Jak se dostaneme v noci ven?“

„O tom jsem hodně přemýšlela,“ řekla Ema. „Bud' můžeme jít domem až na dvůr, přelézt bránu a obejít to až pod naše okno...“

„To asi nepůjde. Jen si vezmi, jak vržou ty schody k nám nahoru. A taky bychom museli jít přímo kolem babiččiny ložnice. Byla by vzhůru, ještě než bychom se dostali ke dveřím ven.“

„Tak pak je tady druhá možnost.“

Napjatě jsem poslouchal.

„Vylezeme ven oknem.“

„Nezlob se, Emo, ale já lítat neumím.“ Okno našeho pokoje bylo totiž od země dobré tři metry vysoko, jenže Ema nosila brýle, tak nevím, jestli si toho byla vědoma.

„Nebudeme lítat,“ řekla Ema otráveně, „támhle za chlívkem jsem našla lano, které je dost pevné, aby nás udrželo. Slezeme po něm a dostaneme se po něm i zpátky.“

Z toho jsem měl strach. V tělocviku jsem byl pěkný „střevo“ a šplh mi šel snad ze všeho nejmíň. Ema to musela moc dobře vědět. A teď tady vymýšlela hry na opice. Skvělé.

„Olivere?“

Nereagoval jsem. Mlčel jsem. Byl jsem uražený.

Čas pokročil, venku se setmělo a babička šla spát. My jsme seděli na posteli, zívali jsme, pokoušeli jsme se číst a hlavně neusnout. Na stole před námi ležely vedle lampy Eminy natahovací hodinky, které si přivezla s sebou, a ty jsme natáhli přesně podle babiččiných hodin v kuchyni. Byly dvě minuty po desáté, do našeho dobrodružství zbývaly tři hodiny a měli jsme co dělat, abychom udrželi oči otevřené.

„Takhle to nevydržíme, Olivere. Oba dva usneme dřív, než přijde půlnoc,“ řekla Ema a pusa se jí zešíroka otevřela.

Vybavil jsem si znalosti, co jsem měl z námořních knih, a navrhl jsem řešení. „Tak tedy budeme držet hlídky.“ Jo, přesně tak to chodívalo na lodích. „Ty teď půjdeš spát a já budu na hlídce. Přesně do čtvrt na dvanáct. Potom tě probudím a na hlídce budeš ty. Vzbudíš mě o půl jedné. Oba si chvíli odpočineme a ještě budeme mít třicet minut na to, abychom se dostali ven.“ Znělo to jako výborný nápad.

„A neusneš při hlídce?“ zeptala se Ema.

„No dovol?!“ Tohle mě vážně uráželo. Kde slyšela o námořníkovi, který usnul na hlídce? Za co mě měla? „Vzbudím tě přesně ve čtvrt,“ zopakoval jsem jí. „Být tebou, tak si lehnu, čas běží.“

A Ema mě poslechla. Zaklapla knížku, odložila brýle a natáhla se. Usnula, než jsem do deseti napočítal.

Jak jsem s každou další minutou zjišťoval, být na hlídce nebylo zdaleka tak snadné, jak jsem si představoval.

Číst jsem zvládl asi jen dvacet minut, pak jsem se přistihl, že usínám vsedě s knihou na klíně. Zatřepal jsem hlavou a vyskočil

na nohy. Slíbil jsem, že neusnu, a hodlal jsem to dodržet, alespoň v tuto chvíli. Přešel jsem několikrát místnost ke dveřím a zpátky ke stolu a podíval jsem se na hodinky. Bylo za pět minut půl jedenácté. Zbývalo mi padesát minut hlídky. Neskutečně mnoho času pro člověka, kterému se chce spát.

Posadil jsem se zpátky na postel a znovu otevřel knihu. Chvilí jsem četl. Kolem bylo ticho, teplo, Ema pravidelně oddechovala, zbývala spousta času, spousta času na to zavřít oči a zdřímnout si. Třeba jen deset minut, ani o minutu víc. Deset krásných, klidných minut plných odpočinku a potom se vrátit na hlídku perfektně odpočatý. Hlava mi padala a oči se zavíraly a já jsem se je ani nepokoušel otevřít. A kolem bylo pořád ticho...

Vyskočil jsem na nohy a knížka spadla na zem. *Pane Bože, já jsem usnul!* Blesklo mi hlavou. Ema pořád spala a venku byla tma, takže ráno ještě nebylo, ale jestli jsme zaspali první hodinu po půlnoci, je jedno, jestli je ráno nebo ne. Následky jsem vůbec nechtěl domýšlet.

Natáhnul jsem se na stůl pro hodinky. Ruka se mi třásla tak, že jsem je ani nemohl pořádně uchopit a málem mi spadly na zem. Vystrašeně jsem se podíval na ciferník a polilo mě horko. Bylo pět minut po čtvrté ráno.

Roztřásla se mi kolena a začala mi třestit hlava. V krku mi úplně vyschlo. Nevěděl jsem, co mám dělat. Slíbil jsem, že neusnu, ale usnul jsem. Prospal jsem celou svoji hlídku, Eminu hlídku, čas tajemné schůzky a téměř celý zbytek noci! Rozhlédl jsem se po místnosti, jestli nenajdu něco, co by mi poradilo nebo pomohlo. Nic jsem nenašel. Zbývala jediná možnost.

Přiblížil jsem se k oknu a otevřel jsem ho. Doufal jsem, že Toník bude ještě dole, že na nás počkal a my si s ním promluvíme, i když už je víc než tři hodiny po termínu. Vyklonil jsem se.

Dole nikdo nebyl. Ach jo, všechno bylo ztraceno a to jen díky mně. Zavřel jsem okno a začal jsem se připravovat na to, co bude muset přijít. Budu muset vzbudit Emu a říct jí, co se stalo.

„Emo, vstávej!“ řekl jsem a dotkl jsem se jejího ramene.

„Nech mě spát,“ zakňourala a já se zamračil. Přetočila se na druhý bok, abych ji nemohl otravovat.

„Emo!“ řekl jsem znovu a znovu se jí dotkl.

„Kolik je hodin?“ zeptala se a já jsem nasucho polkl.

„Něco po čtvrté ráno,“ odpověděl jsem podle pravdy a stalo se přesně to, co jsem čekal, že se stane. Ema vyskočila z postele, jako by celý život nic jiného netrénovála. V mžiku měla na nose brýle a v ruce hodinky.

Čekal jsem, že se do mě pustí. Bylo mi jasné, že po mně bude křičet, až možná vzbudí babičku, a celý den se se mnou nebude bavit. To nejhorší (a toho jsem se vážně bál) bude, když se rozbere a zítra odjede domů. To by se mi zbořil celý svět.

„Ha ha ha. Blbá sranda,“ řekla místo toho, „ještě můžu půl hodiny spát.“ A plácla sebou do postele stejně rychle, jak z ní vyskočila.

Vůbec jsem tomu nerozuměl a přemýšlel jsem o tom, že jí budu muset říct, že to sranda není. Podíval jsem se na hodinky. V tu chvíli mi spadl obrovský kámen ze srdce a celý jsem zrudl jako rak. Nebylo po čtvrté hodině, ale tři čtvrtě na jedenáct. Když jsem se díval poprvé, špatně jsem si hodinky otočil a v tom rozčilení jsem je četl vzhůru nohama. Vůbec jsem si toho nevšiml. Spal jsem, to ano, ale ne polovinu noci, jen pár minut.

Celý zbytek své hlídky jsem byl naprosto vzhůru a neusnul jsem ani jednou. Dokonce jsem Emě věnoval patnáct minut ze svého spánku za to nemilé probuzení. O svém usnutí jsem jí ale neřekl, protože jsem se za to styděl. Jste první, kdo se to dověděl.

„Hlásím, že za dobu trvání mé hlídky se nic zvláštního nestalo,“ řekl jsem Emě, když jsem se rozvalil na její místo v posteli. Bylo mi jí líto, že teď bude muset do půl jedné vejrat do zdi a pokoušet se neusnout, ale pravidla jsou pravidla a služba je služba.

„Dobrou, Olivere,“ řekla a hlasitě zívla.

Když jsem usínal, začala Ema dělat dřepy, aby se probrala. Zajímavé, že mě nic takového nenapadlo. Ale pak už jsem spal a mé sny byly divoké a trhané. Vzbudil jsem se jako na povel a cítil jsem se ještě zděšenější, než když jsem usnul. Bylo půl jedné a nás čekalo největší dobrodružství našeho života, alespoň jsem to tak chápal.

Ema už byla převlečená z noční košile do kalhot a mikiny a já jsem chodil po místnosti jako bez duše.

„Převleč se, Olivere,“ řekla mi Ema a já jsem to bez odmlouvání udělal. Když jsem si došněroval boty, vytahovala už Ema zpod postele lano, které jsme tam večer schovali. „K čemu ho přivážeme?“ zeptala se a já jsem se rozhlédl po místnosti.

„K posteli,“ rozhodl jsem. Stůl byl podle mého soudu příliš lehký a skříň byla daleko od okna.

Ema si klekla na zem a vázala lano k noze postele.

„Tak ne!“ řekl jsem, když jsem viděl neprofesionální uzel, který Ema tvořila. „To nám povolí a slítneme dolů. Pusť mě k tomu, umím námořnické uzly.“

Ema ustoupila a já jsem pár rychlými pohyby uvázal lano tak, že by klidně mohlo držet ráhno stožáru.

Bylo deset minut po půl jedné.

Ema vysypala na postel můj výletní batůžek a jediné, co do něj dala, byla krabička zápalek. „Teď budeme muset zhasnout lampu a nechat ji chvíli vychladnout,“ řekla Ema a já jsem přikývl. Bylo mi jasné, že se zapálenou lampou dolů asi neslezeme, takže se budeme muset chvíli bez světla obejít. Ještě jsem zkontroloval stav petroleje v nádržce. Bylo ho dost. A pak jsem zhasl.

Nejdřív tma vypadala hluboká, ale potom se naše oči přizpůsobily a zjistili jsme, že to zase tak strašné není. Hodiny tikaly a my jsme každou chvíli osahávali lampu, jestli je už dostatečně studená.

Zabalili jsme ji do mé náhradní mikiny, aby se náhodou nerozbila, a opatrně jsme ji uložili do batůžku. Ema si ho hodila na záda a já

jsem jí pomohl upravit délku popruhů. Vše bylo připraveno, dobrodružství mohlo začít. Otevřel jsem okno.

Naše okno nevedlo na dvůr, ani k zahradě, ale z boku chalupy. Ve dne jste z něj viděli hustý les na svahu. Dole se rýsovala delta řeky a někde v dáli byly vidět neustále kouřící komíny nějaké továrny. Čertův hrad byl úplně na druhou stranu a Kamenný Podhrad tímto směrem, ale kousek doprava. My jsme teď viděli jen pás trávy, kterou jsme s babičkou každý večer sekali a každý den obraceli. Toník byl ještě kdovídkde.

Vyhodili jsme lano z okna a pohodlně dosáhlo až na zem. Měl jsem strach, že nedosáhne a že budeme muset skákat, ale stálo při nás štěstí. První se na okno vyhoupla Ema. Uchopila lano oběma rukama, jako zkušený horolezec se otočila a s nohama na stěně ručkovala dolů. Byla tam natotata. Teď byla řada na mně.

Abych byl upřímný, měl jsem problém dostat se jen na to okno. Okopal jsem si při tom kolena a bouchl jsem se do holeně, ale nakonec se to podařilo. Když jsem seděl na okně, připadalo mi to jako příšerná výška a měl jsem chuť to odpískat. Chtěl jsem navrhnout Emě, ať to s tím klukem vyřídí sama, že já to budu jistit tady shora, ale přišlo mi to zbabělé. Opatrně jsem se otočil a chytil se lana, tak jak jsem to viděl u Emy.

„Musíš se opřít nohama o stěnu!“ řekla mi zdola Ema. Jí se to radilo. Stála dole, nohama na zemi. To já jsem klečel na okně a přemýšlel co dál... a pod sebou tu obrovskou hloubku.

Chtěl jsem dolů, ale nemohl jsem se k tomu odhodlat. Najednou mi to přišlo strašně nebezpečné. *Co když spadnu? Co když si něco udělám? Co když umřu?* Napadlo mě.

„Pospěš, Oliver!“ křikla Ema a mně došlo, jak musím vypadat komicky.

Je to snadné. Jen musíš udělat to co Ema a za pár vteřin jsi dole.
Odhodlal jsem se a začal ručkovat.

Přechytl jsem se jen dvakrát, na víc jsem neměl sílu. Ruce mě zradily a povolily stisk. Sjel jsem po laně až na zem, na kterou jsem dopadl zadkem. Ještě teď mě bolí, když si na to vzpomenu.

Chvíli jsem myslel, že jsem mrtvý, ale pak už u mě byla Ema.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se a já jsem se na ni podíval. *Měl bych být?*

„Asi jsem si narazil zadek a spálil si o to lano ruce,“ řekl jsem a Ema se začala smát. A já, navzdory situaci, jsem se smál s ní.

Bylo pět minut před jednou.

I když na tom Ema netrvala, zapálil jsem lampu. Nechtěl jsem tady čekat potmě, zvláště když jsem si uvědomil, na koho vlastně čekáme. Dívali jsme se nedočkavě na hodinky snad každých deset vteřin a pak najednou byla jedna hodina po půlnoci. A kluk nikde.

„Nepřišel,“ řekl jsem, kdyby si Ema náhodou nevšimla.

„Dejme mu čas,“ řekla potichu. „Třeba se o chvíli opozdil, nebo vaší babičce nejdou přesně hodiny.“

A tak jsme čekali. S každou další minutou jsem víc a víc doufal, že tohle strašidelné dobrodružství skončí ještě dřív, než pořádně začne. Má víra se mě držela přesně šest minut, potom stál najednou, aniž bychom ho slyšeli přicházet, přímo za námi.

„Ahoj,“ řekl tím svým suchým hlasem a my jsme povyskočili hrůzou.

„Ahoj,“ odpověděla Ema, která se ze šoku vzpamatovala jako první. Já jsem nebyl schopen promluvit ještě hodnou chvíli.

„Já jsem Tonda,“ řekl a my jsme v tom měli jasno. Byl to on, kluk z nástěnky. Utopenec z Bezedníku. Na sobě měl to samé pyžamo, jako když jsme ho viděli poprvé.

„Já jsem Ema a tohle je Oliver. Jsme tady na prázdninách u Oliverovy babičky,“ představila nás Ema. „Rádi tě poznáváme.“ Ema k Tondovi natáhla ruku, ale on ji do své nevzal. Ignoroval ji, jako by ji ani neviděl.

„Emo, Olivere, mám pro vás důležitou zprávu.“

„Jakou?“ zeptal jsem se. Byl jsem zase schopný komunikovat a chtěl jsem vědět, proč to všechno musím podstupovat.

„Tady ne, pojďme kousek dál... do stínu,“ řekl a já jsem se podíval směrem, kterým ukázal. Byl tam les a vypadal temněji než cokoli, co jsem předtím viděl. Chtěl jsem začít protestovat, ale to už mě nohy nesly za mou nejlepší kamarádkou a jejím mrtvým průvodcem.

K lesu jsme se přiblížili natolik, že jsme cítili vůni jehličí, mechů a hub. Měl jsem strach, že Tonda půjde dál a dál, ale zastavil se přesně na hranici lesa. V duchu jsem poděkoval za drobné radosti.

„Jakou zprávu pro nás máš?“ zeptal jsem se Tondy. Jeho oči hleděly někam do hlubin lesa, ke mně se vůbec neotočil.

„Ještě ne,“ řekl, „ještě zhasni tu lampu.“

Vykulil jsem na něj oči. „Tak počkej...“

„Oliver! Udělej, co říká,“ přikázala Ema a její hlas mi připomněl hlas mé mamky. *Oliver, uklid' si v pokoji! Oliver, přestaň plivat z okna! Oliver, udělej, co říkám!* Chvilí jsem se rozhodoval, jestli začnu protestovat, ale nakonec jsem sklopil uši a zhasl. Lampa tiše zasyčela.

„Když jsem byl ještě na stejné straně jako vy...“ spustil Tonda, „... často jsem chodil sem na Čertovo kopyto za panem Karlem.“

„Myslel jsem, že strýc neměl děti rád,“ řekl jsem a Tonda přikývl.

„Neměl. Nejdřív mě odháněl, dokonce na mě jednou poslal psa. Ale čím víc mě odháněl, tím častěji jsem sem chodil. Přelezl jsem třeba přes bránu a šel jsem přímo za ním. Časem zjistil, že se mě nezavíjí, a začal se mnou mluvit. Prozradil mi spoustu úžasných věcí o své práci...“

„Nevěděl jsem, že měl nějakou práci,“ řekl jsem udiveně. Docela mi vadilo, jak se ten kluk, Tonda, dívá někam do háje, místo aby se díval na nás, když s ním mluvíme, ale přešel jsem to. A mezi námi, co mi taky zbylo.

„Měl práci. A velice důležitou!“

„A jakou?“ ozvala se Ema.

„Pan Karel měl krev po kováři Jindřichovi, a tak zdědil i jeho úděl. Tvůj strýc, Olivere, byl Strážcem useknutého kopyta.“

Nezmohl jsem se na slovo, tak jsem jen něco zablekotal, a Ema se opřela rukou o mé rameno, asi ji to připravilo o balanc.

„Takže ta legenda byla pravdivá?“ řekla Ema po chvíli. „Skutečně žil čert Křivák a král Pravdomír?“

„Ano,“ řekl Tonda.

„A je pravda i to s tím velikým bludištěm a spoustou dětí, které se tam utopily?“ zeptal jsem se já.

„Ano, celé je to pravda.“

Nasucho jsem polknul. Tohle se mi líbilo čím dál tím míň.

„A kdo hlídá kopyto teď, když je Oliverův strýc mrtvý?“ zeptala se Ema a mně připadalo, že se ten zrzavý kluk usmál.

„Pojďte za mnou, něco vám ukážu,“ řekl a zamířil do lesa.

A my jsme šli za ním.

Byla mi zima a měl jsem strach. Pořád jsme s Emou do něčeho naráželi a o něco zakopávali. Výhony ostružin se nám zachytávaly za oblečení, našťastí jsme nešli dlouho.

„Tady! Stát!“ zarazil nás Tonda a my jsme poslušně zastavili. „Už si můžete zapálit tu lampu,“ řekl a já jsem neváhal ani chvíli a lampu jsem zapálil hned první zápalkou. „Pořádně se tady rozhlédněte, ať to příště najdete.“

Rozhlédli jsme se kolem sebe a připadalo mi to jako v lese, téměř jako kdekoliv jinde.

„Podívejte se sem!“ řekl Tonda a my jsme otočili pohled ve směru, kterým ukazoval. Kromě listí, jehličí a klacků jsem tam neviděl nic zajímavého. „Jsou tam dveře.“

Já i Ema jsme klekli na kolena a položili dlaně na zem. Skutečně. Pod jehličím a mechem něco bylo. Šmátrali jsme kolem sebe. Mělo to tvar čtverce, nahmatal jsem něco jako panty...

„Mám zámek!“ řekla Ema a já jsem jí posvítíl na ruce. A opravdu. Mezi prsty držela obrovský, rezavý zámek.

„Fajn, ale je zamčený,“ řekl jsem směrem ke klukovi, který zase koukal kdovíkam.

„Vidíš ten široký buk přímo před sebou, Olivere?“ zeptal se mě. „Běž až k němu a postav se na špičky. Když ho pořádně prohmatáš, najdeš klíč.“

Oprášil jsem si kolena a šel jsem ke stromu. Udělal jsem, co po mně Tonda chtěl, a skutečně. Do kmene stromu někdo vydlabal malou skrýš, velikou akorát na klíč. Chvíli mi trvalo, než jsem klíč uchopil, ale povedlo se. Hned jsem se rozběhl k Emě, která pořád svítila na zámek.

Klíč byl stejně rezavý jako zámek. Asi byl hodně starý. Strčil jsem ho do zámku a pokoušel se s ním otočit, nejdřív na jednu, potom na druhou stranu.

„Nejde s ním otočit,“ řekl jsem.

„Je to starý mechanismus,“ odpověděl Tonda, „musíš si s tím víc pohrát. Hlavně ten klíč nezlom.“

„Počkej, zkusím to já!“ řekla Ema, když si uvědomila, že bych byl vážně schopný klíč zlomit. Chvíli s tím zápasila, ale nakonec se to podařilo a zámek se potichu otevřel. Vyhákli jsme ho a uchopili madlo poklopu.

„Počkat!“ řekl jsem. „Nejdřív nám řekni, co je uvnitř.“ Nechtěl jsem poklop otvírat, poté co se toho kolem nás tolik odehrálo. Mohlo tam na nás číhat naprosto cokoliv.

„Otevři ho a uvidíš,“ odpověděl kluk a já jsem se otočil na Emu. Chtěl jsem, ať rozhodne ona, a doufal jsem, že rozhodne správně.

Ema jen pokrčila rameny, a tak jsem poklop otevřel. Šlo to ztuha a stálo mě to hodně sil. Poklop byl celý dřevěný a strašně těžký. I když mi Ema pomáhala, připadalo mi, že ho zvedám sám.

Když jsme ho konečně překloupili, hlasitě žuchnul na zem. Byla to strašná pecka, která vzbudila nějakého ptáka. Vzlétl ze stromu

nad námi a my jsme slyšeli jeho zmatený křik a pleskot křídel. A pak bylo opět ticho. Vzal jsem do ruky lampu a opatrně jsem posvítil do temné hlubiny, která se před námi objevila. Byly tam schody.

Vyrazili jsme po nich dolů.

Bylo to přesně dvacet schodů vedoucích hluboko pod les. Napadlo mě, kolik muselo dát práce tuhle šachtu vybudovat. Schody byly kamenné a místy úplně sešlapané. „Jak dlouho musí člověk chodit po kameni, aby ho takhle sešlapal?“

„Dlouho,“ odpověděl Tonda. Ema mlčela a rozhlížela se kolem sebe. Vypadala, že vůbec nemá strach. To jsem nechápal. Mně srdce spadlo do kalhot už dávno.

Pod schody byla drobná místnůstka s prkennou podlahou a klenutým kamenným stropem. Jen co naše nohy dopadly na podlahu, ozval se v místnosti divný rachot. Já i Ema jsme ztuhli, jen srdce nám tloukla jako o závod. *Je to, jako když někdo tluče pěstí na víko rakve*, napadlo mě.

„To nic,“ řekl Tonda, „je to neškodné.“

Dodal jsem si odvahy a začal jsem pátrat po původu zvuku. Při tom jsem si prohlédl celou místnůstku. Kromě dřevěných sloupů v každém rohu a zelené bedny v ní nebylo nic k vidění. Rachot se ozval znovu.

„Jde to z té bedny,“ řekla Ema, které bůh přidal na sluchu to, co jí ubral na očích. Přiblížili jsme se k ní a zvuk se ozval znovu. Buch buch buch.

Bedna byla velická asi jako krabice od bot, byla z matného, hladkého dřeva, které mělo zelenou barvu, a táhly se přes ni dva kovové pásy, na kterých držely panty. Moje fantazie mi vykreslila useknuté čertovo kopyto, které je v ní zavřené a pokouší se dostat ven. A podle Eminy otázky jsem v tom nebyl sám.

„Je v tom to kopyto?“

„Ne, není,“ odpověděl Tonda, „kopyto je o kousek dál.“

„A co v ní teda je?“ zeptal jsem se.

„Něco hodně nebezpečného, snad se to ani nikdy nedovíte. Být vámi, neotvíral bych ji.“

Po tom, co jsem o těchto prázdninách už viděl, jsem tiše souhlasil. I Ema se stáhla.

„Olivere,“ řekl Tonda, „před tebou je brána ke kopytu.“

Já i Ema jsme se podívali před sebe, ale viděli jsme jen kamennou stěnu. „Kde?“ zeptal jsem se.

„Je těžké to vysvětlit,“ řekl Tonda. „Ta brána je jako něco mezi tímto a jiným světem. Nikdo jí nedokáže projít, dokud ji kouzlo neotevře. Ani člověk, ani duch. To kouzlo zná jen Strážce kopyta.“

„Takže se tam nedostaneme, když je strýc mrtvý, a šli jsme sem úplně zbytečně,“ řekl jsem zklamaně a Ema smutně vzdychla.

„Právě že naopak,“ řekl Tonda, „my se tam dostat musíme.“

„Ale jak?“ zeptal jsem se.

„Bránu nám otevře nový Strážce kopyta. A to jsi ty, Olivere.“ Otevřel jsem pusou, abych se k tomu vyjádřil, ale hned jsem ji zase zavřel. Ema se na mě hrdě podívala a mně se začala točit hlava.

Myslel jsem si, že omdlím.

„Proč zrovna já?“ zeptal jsem se snad postě.

„Protože to tak osud chtěl,“ odpověděla snad postě Ema. „A protože jsi jediný pokračovatel rodu. Nemáš sourozence a tvůj strýc neměl žádné děti. Jsi jenom ty.“

„Dobře, co mám teda udělat?“

„Na Čertově kopytu, ve druhých dveřích napravo vedle skladu dřeva, je pracovna tvého strýce. Tam najdeš vše podstatné,“ řekl Tonda.

Ty dveře jsem si vybavoval, ale nikdy jsem se nepídil, co je za nimi. My trdla jsme si mysleli, že strýcův pokoj je naproti našemu. To byla sice pravda, ale strýc tam spával, když byl malý kluk. Mohlo nám dojít, že měl sídlo někde jinde.

„Fajn, tak já se tam nějak zítra dostanu, ale kde najdu to kouzlo?“ zeptal jsem se.

„Nepředbíhej. Vše potřebné se dozvíš až tam,“ řekl Tonda. Bylo to všechno strašně zvláštní. „A teď bychom se měli vypravit zpátky. Čas strašně letí.“

Podívali jsme se s Emou na hodinky a skutečně, bylo už půl třetí. Ani jeden jsme nechápali, kde se tolik času ztratilo.

„Čas běží rychle, když má člověk co na práci,“ řekl Tonda, jako by nám četl myšlenky

„Doufám, že se neprobudila babička a nezjistila, že jsme pryč,“ řekl jsem spíš pro sebe, než pro kohokoliv jiného, ale věděl jsem, že Ema doufá v totéž.

Naposledy jsme se rozhlédli po místnůstce, po tajné bráně ke kopytu, co tak vůbec nevypadala, i po zelené bedně, která ukrývala kdovíco a pořád strašila svými zvuky, ale už slaběji.

Položil jsem nohu na první schod a dvacet jsem jich zdolal v mžiku.

Na poklop jsme nahrnuli jehličí, položili mech a naházeli klacky, aby ho nikdo nenašel. Ema se třásla zimou a únavou a já jsem si otřel špinavé ruce o kalhoty. Oba jsme se podívali na Tondu.

„Budu muset jít,“ řekl. „A vy asi taky.“

Přikývli jsme.

„Kdy se zase uvidíme?“ zeptala se Ema.

„Až budete mít kouzlo, nechte mi u vás na stole vzkaz. Odpovím vám,“ řekl Tonda, aniž na nás pohlédl.

„Stejně by mě zajímalo, jak se dostáváš do našeho pokoje,“ řekl jsem, ale vysvětlení jsem se nedočkal.

Místo toho Tonda natáhl ruku někam do prostoru. „Běžte tudy. Přesně po sto dlouhých krocích vyjdete z lesa u Čertova kopyta. Označte si to místo kamenem, abyste potom našli, kudy se dostanete sem,“ řekl a my jsme se podívali směrem, kterým ukázal. Když se naše pohledy stočily zpátky k němu, byl pryč.

„On se snad teleportoval!“ řekla Ema fascinovaně a já jsem vystrašeně přikývl. Tohle mě vážně děsilo.

Rychle jsem udělal sto dlouhých kroků, abych byl brzy z lesa. Ema šla hned za mnou.

Největší problém, který nás čekal, jsem odhalil už cestou k domu, ale statečně jsem mlčel. Emě to došlo až o chvílku později.

„Vylezeš vůbec po tom laně zpátky nahoru?“ zeptala se, ale odpověď byla víc než jasná.

„Zkusím to,“ řekl jsem jedinou možnou odpověď, kterou jsem měl, pokud jsem nechtěl říct, že ne.

Ema přikývla, ale to už jsme byli pod oknem. Lano viselo klidně i přesto, že foukal slabý vánek, a já jsem nahlas zívnu. Bylo toho na mě moc. Už jsem chtěl být nahoře a ležet v posteli. Spát. Spát! Ale ačkoliv to vypadalo velice snadně, věděl jsem, že stojím před nepřekonatelnou překážkou.

„Tak běž první,“ řekla Ema a dala si ruce v bok.

„Ty běž první,“ odvětil jsem zbytečně podrážděně. „Dáma má přednost,“ dodal jsem, ale v tom to nebylo. Šlo o to, že jsem se snažil to trapné divadlo odsunout na co nejpozdější okamžik. Chtěl jsem okoukat Eminu taktiku lezení a taky jsem doufal v zázrak, který mě dostane nahoru. A takový zázrak potřebuje čas na to, aby se mohl nachystat. Přece...

Zabalili jsme lampu a schovali ji do batůžku na Eminých zádech. Ema přešla k lanu a plivla si do dlaní jako zkušený námořník skotačící v lanové fregaty. Její nohy zapružily a ruce vyletěly vzhůru, jako by je měla vystřelovací. A už visela na laně. Nohama se zase opřela o zeď a téměř nebesky lehce šplhala vzhůru k oknu. Přehoupla se přes římsu a zmizela v temných útrobách domu. Připadala mi jako dobrý důkaz, že se člověk vyvinul z opice. Tedy aspoň Ema. Podle toho, co jsem tam pak předváděl já, pocházím spíš z vepře.

„Tak pojd', Olivere, nic to není,“ křikla na mě a teď jsem si do dlaní plivl já. Tím celá profesionalita skončila a zbytek byl natolik trapný, že se mi o tom nechce ani vyprávět.

Skočil jsem na lano a stěžl se zachytil, div jsem ho neurval. Chvilí jsem na něm visel, komíhal se a pokoušel se přitlačit nohy na zeď, která mi neustále nepřátelsky prokluzovala. Pak už mě ruce bolely natolik, že jsem se musel pustit a divoce si do nich foukat. A to bylo celé.

Celkem jsem to zkusil třikrát, ale interval, který jsem strávil na laně, byl neustále kratší a kratší, ruce bolavější, hlava unavenější a nálada plačtivější.

„Co teď budeme dělat?“ zeptala se Ema zoufale a já jsem stejně zoufale pokrčil rameny. „Budeme muset vzbudit babičku a říct jí...“

„Ne!“ odmítl jsem kategoricky. Nechtěl jsem do toho babičku v žádném případě zatahovat.

„Tak co budeme dělat?“ zopakovala svoji otázku Ema a mě najednou, jako blesk z čistého nebe, napadlo řešení.

„Vytáhni to lano nahoru a udělej na něm suky tak dvacet centimetrů od sebe,“ řekl jsem Emě s nadějí v hlase.

„To je dobrý nápad!“ odpověděla Ema. „Pak se budeš mít o co opřít nohama a půjde to nahoru líp!“ Vytáhla lano nahoru a zmizela. Po chvilce se v pokoji rozsvítila lampa. Ema vázala suky a já jsem pořád zíval, foukal si do dlaní a nervózně se otáčel k lesu, jestli se na mě odtamtud nežene nějaká krvelačná příšera.

„Už to bude?“ křikl jsem směrem k oknu, protože mi připadalo, že to nějak dlouho trvá. Místo odpovědi vypadlo z okna lano. Sice snad o čtvrtinu kratší, ale zato s velkými suký.

„Tak pojd', ať můžeme jít spát,“ křikla Ema a já jsem se pustil do výstupu.

Tím, že lano bylo kratší, bylo obtížnější se na něj dostat, ale to se mi po značném úsilí nakonec podařilo. Chytil jsem se nejvyššího uzlu, na který jsem dosáhl, a zavěsil jsem se na něj. Nohama jsem se

pokoušel zachytit některých z uzlů, ale lano hrálo proti mně. Bylo jako živé, neustále sebou kmitalo a já ne a ne se chytit nohama.

Nakonec to vzdaly ruce a já jsem žuchl na zadek. Podruhé, ale tentokrát to bolelo snad dvakrát tolik.

„Au,“ vzdychl jsem a Ema si zakryla pusou, abych neviděl, jak se mi směje. Na chvíli mě to naštvalo, ale pak jsem jí odpustil, asi to opravdu bylo komické.

„Já se nahoru nedostanu,“ konstatoval jsem nakonec, „přespím tady venku.“

„Tak já slezu dolů a nějak tě nahoru vytlačím,“ řekla Ema a vyhoupla se na okno.

Musel jsem ji přemluvit, aby to nedělala. Už tak jsem se cítil dost trapně a jen ta představa, jak visím na laně a útlá Ema mi tlačí zadek nahoru, mnou otrásla.

„Tak běž k bráně a já tě pustím dovnitř,“ řekla Ema po chvíli přemýšlení.

„To ne. Vzbudila bys babičku a byly by problémy,“ odvětil jsem.

„Nevzbudím, půjdu jako myška.“

„Vržou schody i dveře...“

„Zvládnou to, věř mi,“ nedala se Ema. „Hlavně už běž k té bráně.“

„Ani nevíš, který klíč...“ křikl jsem nahoru, ale to už tam Ema nebyla.

Šel jsem tedy k bráně, ale žaludek se mi nervozitou kroutil a pusa se otvírala únavou. Bylo toho na mě moc.

Nevím, jak to ti psi dělají, ale ve chvíli, kdy jsem dorazil k bráně, která vedla na dvůr, stál už Čert na její druhé straně a vesele po mně pokukoval. Pohladil jsem ho mezi mřížemi po čenichu a on mi olízl ruku.

Po chvíli zase odběhl někam do tmy, slyšel něco, co já ne, a po chvíli se vrátil s Emou.

„Co babička?“ sykl jsem na ni. „Spí?“

Ema přikývla. „Byla jsem jako myška.“ V ruce držela svazek klíčů a opatrně nahmatala masivní visací zámek, který ji držel uvnitř a mě venku. Zkusila tři klíče, než našla ten správný a zámek odemkla. Vyhákli jsme řetěz a ten zacinkal o bránu. Rukou jsem ho utišil. Ema pootevřela a já jsem se protáhl dovnitř. Pak jsme zase zamkli. Potichu jsme se sunuli k domu. Čert šel vedle nás a vůbec neskotačil. Asi byl taky unavený, protože si hned lehl na deku před svou boudu. Oba jsme ho pohladili po hlavě a on nahlas zabručel.

Vešli jsme do domu a zamkli dveře. Vrátili jsme klíče a já jsem byl klidnější. Byl jsem uvnitř a v domě bylo ticho. Babička spala.

Potichu jsme vykročili k naší ložnici, a když jsme šli kolem babiččina pokoje, doslova nás zmrazil její hlas.

„Jak to, že nespíte?“ ozvala se ze tmy a já jsem slyšel, jak se mi rozbušilo srdce.

„Musela jsem na velkou,“ řekla Ema, která dokázala zachovat chladnou hlavu.

„A já jsem šel s ní, aby se nebála,“ dodal jsem.

„Tak to byla rychlovka. Teprve před chvílí jsem zaslechla klapnout dveře, když jste odcházeli,“ řekla babička a mně srdce bušilo jako o závod.

„Než jsme tam došli, tak mě to přešlo,“ řekla Ema a i já jsem jí to málem uvěřil.

„To se stává. Utíkejte do postele a dobrou.“

„Dobrou,“ odpověděli jsme jednohlasně a rozběhli jsme se do schodů. Oba jsme dupali jako malí sloni. Za chvíli za námi zaklaply dveře.

„To bylo něco!“ řekl jsem a Ema se usmála.

„Je to paráda, takové dobrodružství...“

Odvázali jsme lano a vrátili se do nočního úboru.

Spali jsme snad ještě dřív, než jsme ulehli, a oba dva jsme sebou celou noc házeli.

Kapitola šestá

Strážcův trůn

„Dobré ráno, Strážce,“ probudil mě Emin hlas a mně dalo pořádnou práci, než jsem se zorientoval v čase i v prostoru.

„Neříkej mi tak,“ řekl jsem jí, když jsem se zvedal z postele. Hlava mi třeštila a oči jsem měl nějaké vykulené. Venku přšelo.

„Víš, kolik je hodin?“ zeptala se Ema. „Půl dvanácté,“ prozradila mi, aniž by čekala na odpověď.

„Připadá mi, jako bych vůbec nespal.“ Přemítal jsem o našem nočním dobrodružství a takhle s odstupem mi nepřipadalo až tak šílené. „Venku prší,“ podotkl jsem a Ema přikývla.

„Jo, všimla jsem si. Trošku sebou hod', už tu byla i babička, jestli jsme v pořádku. Za chvílku prý bude hotový oběd.“

Pohodil jsem hlavou. Abych vstal a hned usedl k obědu, se mi často nestávalo, ale i když to bylo zvláštní, nebylo to nepříjemné.

„Dnes dopis nemáme, že ne?“ zeptal jsem se zbytečně a Ema zakroutila hlavou. Žádný dopis jsem ani nečekal, ale bylo to první ráno na Čertově kopytu bez dopisu, tím bylo zvláštní.

„Co se ti zdálo?“ zeptala se Ema. „Celou noc jsi sebou házel.“

„Nevím, nepamatuji se,“ odpověděl jsem popravdě. Zbytek noci, který jsem prospal, pro mě byla jedna veliká šmouha. „A tobě se něco zdálo?“

Ema se zatvářila trochu smutně a trochu tajemně. „Zdálo,“ řekla a chvíli mlčela. „Míváš někdy živé sny?“

„Jo, někdy jo.“

„Tak to jsem měla dneska v noci. Vzbudila jsem se vyděšená a chvíli jsem měla pocit, že se mi to jenom nezdálo, že to byla pravda. Ještě jsem pak usnula. I když většinou sny zapomenu, tenhle si pamatuju živě.“

„A co se ti tedy zdálo?“

„Zdálo se mi o růži,“ řekla Ema a tím vzbudila můj zájem. Věděl jsem přesně, kterou růži má na mysli. „Byla krásná, vypadala jako z křišťálu a byla o dost větší než obyčejné růže, zářila a zpívala.“

„A lákala tě do pasti, jako ty utopené děti z legendy,“ dodal jsem a Ema přikývla.

„Když jsem se vzbudila, bylo mi, jako bych měla v puse pachut' vody z rybníka,“ řekla Ema.

„Pusť to z hlavy. Už z toho všeho oba blázníme.“

„Mně to přijde bláznivé samo o sobě,“ řekla Ema a odešli jsme z pokoje dolů za babičkou.

Babička se nám smála. Asi tušila, že jsme se v noci věnovali nějakým lumpačinám, ale ani slůvkem se nezmínila. Jediné, co řekla, bylo: „Konečně jste si vyzkoušeli, jak má vypadat pravé ráno o prázdninách.“ A tím byla kapitola uzavřená. K obědu byl guláš s chlebem a bylo to výborné.

Vynesli jsme si s Emou židle ven a dali jsme si je pod stříšku. Lilo pořád jako z konve. Čert byl zalezlý ve své boudě a ven mu netrčel ani čumák. Babička se natáhla na postel a usnula s knížkou na hrudi. My jsme pozorovali dveře, které podle Tondy vedly do pracovny strýce Karla, a přemýšleli jsme, jak se tam dostat.

„Klíč od nich bude určitě na tom obrovském svazku,“ usoudila Ema a já jsem souhlasil. Měl jsem nutkání zvednout se, sundat svazek z hřebíku a jít to vyzkoušet. Ale měl jsem strach z prozrazení.

„Škoda, že babička má tak lehký spánek,“ řekl jsem. „Teď by byla ideální příležitost, ale kdykoliv se může probudit a budou problémy.“ Chvíli jsme mlčeli a hleděli na dveře, jako bychom viděli skrz ně. „Napadají mě jenom dvě možnosti,“ řekla po chvíli Ema. „První je nějak odvrátit pozornost tvouji babičky, abychom dostali čas pracovnu prohledat.“

„A ta druhá?“

„No, ta druhá je říct vaší babičce na rovinu, o co nám kráčí, a poprosit ji, aby nás tam pustila.“

„Nepřipadá v úvahu!“ řekl jsem. „Držme se tedy první možnosti.“

„Dobře. A jak tedy odvrátíme její pozornost?“ zeptala se Ema a s úšklebkem se na mě podívala.

„To ještě přesně nevím,“ odpověděl jsem a podepřel jsem si rukou bradu. „To nevím.“

Situace se nakonec vyřešila sama, nebo spíš skoro sama.

„Nezdá se vám, že venku prší míň než před chvílí?“ zeptala se babička poté, co se probudila. Já i Ema jsme se podívali z okna a připadalo nám, že tam prší pořád stejně.

„Ano, připadá,“ řekl jsem, protože jsem byl naučen se staršími lidmi souhlasit už jen proto, že jsou starší.

„Mně taky,“ řekla babička. „A to je dobře, protože je potřeba zajít do vesnice nakoupit. Za dvě hodiny zavírají obchod.“

V tu chvíli mi to celé v hlavě sepnulo a začal jsem na Emu mrkat. Ema zase začala mrkat na mě, jako že chápe, ale to už bylo opravdu moc nápadné.

„A když už tam budete, tak můžete rovnou zavolat domů,“ dodala babička, a tím naše mrkání ustalo. Tak jsme si to vážně nepředstavovali.

„A ty s námi nepůjdeš?“ zeptal jsem se s nehraným překvapením. „Myslela jsem, že půjdete raději sami,“ řekla babička. „Že tady zatím trochu uklidím.“

Na to se nedalo nic říct a tak jsme mlčeli.

„Nebo myslíš, že nezvládnete nakoupit?“

„Nebojte, zvládneme to,“ řekla Ema. To byla celá ona. Dobré srdce, jenže přitom vůbec nedbala na naše plány.

„Jo, asi bychom to zvládli, ale nechce se mi posílat Emu samotnou,“ nevzdával jsem situaci.

„Proč samotnou?“ zeptaly se Ema i babička s úsměvem.

„Vy jste to neslyšely?“ zeptal jsem se s dokonale zahraným překvapením.

„A co jsme měly slyšet?“

„Jak jsem celou noc kašlal!“ řekl jsem a smutně jsem přikývl. „Jo, mám pocit, jako by na mě něco lezlo,“ zakašlal jsem si do dlaně, abych přidal na efektu.

„Aha,“ řekla babička a trochu se uculila.

„A mamka mi říkala... co – říkala!... zakázala mi chodit na děšť, když na mě něco leze.“

Babička se smála jako sluníčko.

„A já si myslím, že bych ji měl poslouchat,“ dodal jsem a významně jsem přikývl.

Pak bylo chvíli ticho a já jsem v něm přemýšlel, jestli to zabralo.

„Já si myslím, že je to spíš tím, že je ten náš Oliver přílišný lenoch,“ řekla babička.

„To není pravda!“ vykřikl jsem. „Vůbec nejsem líný, jen se mi nechce nikam chodit!“ Přemýšlel jsem, jestli to, co jsem řekl, mělo hlavu i patu.

„Nemusíš se rozčilovat ani nikam chodit,“ řekla mi na to babička a už se ani trochu neusmívala. „Zvládneme to s Emou samy a ty si tady zůstaň.“

Ema se na mě smutně podívala a já jsem nechápal proč. Babička si toho taky všimla.

„A stavíme se v hospodě. Mají tam perfektní limonádu a polárkový dort,“ dodala a odešla k šatní skříni, aby se mohla obléknout. Chtěl jsem na ni křiknout, že nejsem lenoch a že je v tom něco jiného, ale mlčel jsem. Dosáhl jsem svého, ale neměl jsem z toho dobrý pocit. Po chvíli se zvedla i Ema a beze slova odešla do našeho pokoje. Šel jsem za ní.

„Co se děje?“ zeptal jsem se, když se oblékala a já ne.

„Nic,“ odsekla a přetáhla si přes hlavu rolák. Brýle měla položené na stole.

„Ach jo. Zařídím to tak, že zjistíme, co je ve strýcově pracovně a jak získáme kouzlo k čertovu kopytu, a ty, místo abys byla ráda, tak jsi na mě naštvaná.“

Ema si nasadila brýle, aby na mě lépe viděla. „Myslela jsem, že v tom jedeme společně!“ řekla téměř jedovatým hlasem.

„Však jedeme...“ řekl jsem, ale pak mi došlo, o co Emě kráčí.

„Jo? Tak proč já jdu nakupovat a ty ne?“

„Protože nebyla jiná možnost...“

„Ale byla!“ křikla Ema. „Mohl jsi počkat a třeba zítra by se nějaká naskytla. A ne mě poslat nakupovat a sám si tady užívat dobrodružství!“

„Mě ale nebaví čekat!“ Emu jsem chápal, ale chtěl jsem, aby ona pochopila mě. „A mimo to, kdo si bude užívat? Ty si budeš baštit polárkový dort a já ne. A to ani nevíš, jak bych si dal!“

„Jo. Řekni mi jedno jídlo, které by sis nedal, ty... tlustochu!“ řekla Ema a chytla se rukou za pusku, jako by chtěla už vyřčené slovo zadržet. Vhrkly mi do očí slzy, takhle mi Ema nikdy neřekla. Bylo mi z toho šoku úplně mdlo. „Olivero, promiň, já... já...“ začala koktat.

„Dej mi pokoj, brejlovče brejlovej!“ křikl jsem na ni a s brekem jsem utekl z pokoje. Utíkal jsem přes celý dům, kolem babičky, která mě překvapeně pozorovala, utíkal jsem přes dvůr kolem Čertovy boudy, ve které byl pořád ukrytý její majitel, a zastavil jsem se až v kadibudce, kde jsem se zavřel a odkud jsem už nikdy nechtěl vylézt.

A tam jsem brečel a mouchy mi do toho zvesela bzučely.

„Tak my jdeme. Vážně nechceš jít s námi?“ ozval se za dveřmi babiččin hlas. „Poslední možnost.“

„Ne,“ řekl jsem a šmudlal jsem si rukávem obličej.

„Tak ahoj,“ řekla babička a odešla. Já jsem ještě chvíli seděl v kadi-
budce, a když jsem měl jistotu, že jsou skutečně pryč, vylezl jsem ven.
Děšť opravdu ustával. Šel jsem blátivým dvorkem až k bráně a ještě
jsem je v dáli viděl. Dvě postavy schoulené jedna k druhé pod jedním
deštníkem. Když jsem je viděl odcházet, začalo mi být naráz líto, že
nemůžu jít s nimi. Připadal jsem si jaksi odtržený od lidí, které mám
rád. V hlavě mi zazněl hlas otce: *Jedeš tam babičče pomáhat!* Co by
mi asi řekl na to, že jsem s nimi nešel ani do obchodu a že se chys-
tám jít šmejdit někde, kde nemám co dělat? Pak jsem v hlavě uslyšel
babičku: *Ten náš Oliver je přílišný lenoch.* Ale to nebyla pravda. Kéž
bych jí to mohl vysvětlit... Pak jsem ale uslyšel Emu: *Řekni mi jedno
jídlo, které by sis nedal, tlustochu.* Bylo mi to líto. Měl jsem to zařídit
tak, aby tady mohla být Ema se mnou. Vůbec k tomu nemuselo dojít.
Jenže pak jsem uslyšel v hlavě sebe: *Dej mi pokoj, brejlovče brejlovej.*
A to bolelo ze všeho nejvíc. Styděl jsem se za sebe a měl jsem strach,
že už se mnou Ema nikdy nepromluví. Bylo mi smutno. Chtěl jsem,
aby tady byla se mnou, ale ona se mi zatím ztratila za obzorem.

Zhluboka jsem se nadechl. „Mám úkol,“ řekl jsem do ticha a v chlívku
zamečela koza. Vydal jsem se do domu pro suchou mikinu a pro
klíče od strýcovy pracovny.

Můj plán, jenž mě stál čest, přátelství a polárkový dort, skončil dřív,
než začal. Byl jsem oblečený do suchého, to ano, ale háček na klíče
zel prázdnotou. Chvíli jsem běhal po domě z místa na místo jako
smyslů zbavený a všude jsem hledal ten ohromný svazek, než mi
to došlo. Měla ho u sebe babička. Popadl mě vztek a bouchnul jsem
pěstí do zdi. Bolest v kloubech mě vrátila zpátky do reality, a tak
jsem se posadil v kuchyni na židli. Mělo mi to dojít dřív. Byly to
babiččiny klíče a nosila je s sebou vždycky, když odcházela.

Ema si musela určitě všimnout, že si je babička bere, ale neřekla
mi ani slovo. Když jsem si to uvědomil, začal se o mě znovu pokou-
šet vztek.

Chvíli jsem se uklidňoval a uvažoval jsem o možnosti, že se nedá nic dělat, a že se tedy můžu taky vypravit do vesnice, alespoň nepřijdu o ten polárkový dort. Pak mi však došlo, že když babička brala klíče, tak mě tady určitě i zamkla. Vzpomněl jsem si na její *poslední možnost*, co mi řekla u kadibudky, a pochopil jsem to. Znovu se mi chtělo brečet.

Utíkal jsem k bráně, jestli je skutečně zamčená. Byla. Vzteky jsem do ní kopnul a kromě otlučené ruky jsem měl i naraženou nohu. „Ach jo,“ řekl jsem si a vydal jsem se zpátky k domu.

Cestou jsem pozoroval ty prokleté dveře, za kterými úřadoval za svého bytí strýc Karel, a vzpomněl jsem si na jednu věcičku, kterou jsem viděl hned v několika filmech. Změnil jsem směr a zamířil k těm dveřím.

Zámek nevypadal složitě, prohlížel jsem si ho jako agenti v těch filmech. „Měl by k tomu stačit obyčejný drát,“ řekl jsem nahlas svému fiktivnímu parťákovi.

Ale protože se parťák neměl k světu, vydal jsem se na pátrací akci sám. Výhodou bylo, že již téměř nepršelo, nebo alespoň se těch pár kapek, které ještě padaly, nedalo nazvat deštěm.

Drát jsem našel po chvíli u kurníku. Slepice měly něco jako voliéru udělanou z drátěné sítě a kousek drátu trčel do prostoru, dobrý tak akorát na vypíchnutí oka. Ukroutil jsem ho a radostně jsem se rozběhl zpátky ke dveřím.

Ve filmech to vypadalo jednoduše. Vždycky drát pozohýbali, vrazili do zámku, pak s ním chvíli štrejchali uvnitř, pak *cvak cvak* a bylo hotovo. Zkusil jsem to taky tak, ale žádné *cvak cvak* se neozvalo. Místo toho se mi tam drát zasekl a nešel vytáhnout. Zase na mě šel vztek.

„Pojď ven, krucinál!“ křičel jsem, až i Čert vystrčil hlavu z boudy a zadíval se na mě. „Pojď, ty potvoro!“ halekal jsem, lomcoval s drátem, kopal do dveří a tahal, co mi síly stačily.

Sílu jsem vyvíjel takovou, že kdyby drát povolil, žuchnul bych zadkem do bláta. A to jsem nechtěl. Tak jsem se ještě raději chytil druhou rukou kliky, a když jsem ji stlačil, drátek povolil, zámek povolil, dveře se otevřely a já jsem žuchnul zadkem do bláta. Fakt sranda.

Ale dveře byly otevřené. A odemčené, nikterak mojí zásluhou. Zakláněl jsem se a všelijak vrtěl, abych si viděl na špinavé kalhoty, a proklínal jsem svoji hloupost.

Dveře byly odemčené celou dobu, stačilo jen vzít za kliku a vejít. A to jsem právě udělal.

Předpokládal jsem, že za dveřmi bude místnost, které bude vévodit stůl, židle a knihovna, alespoň tak jsem si strýcovu pracovnu představoval, ale nebylo tam ani jedno. Popravdě řečeno, nebyla tam ani pracovna, ale jen krátká chodba plná rýčů, motyk, koleček, lopat a dalšího harampádí a za tím vším byly další dveře. Zoufale jsem si vzdychl.

Obešel jsem zahradní nářadí a zkusil ohmatanou kovovou kliku. Bylo zamčeno. Na dveřích byla cedulka, plechová, hezky vymalovaná, i když trošku zašlá, a na ní stálo *Vstup zakázán*. Pod nápisem byla lebka a zkřížené hnáty, jak je to na pirátských vlajkách nebo na tom přípravku, kterým se uvolňuje ucpaný odpad v umyvadle. Podle cedulky jsem poznal, že jsem na správném místě. Jelikož jsem byl bez klíče, usoudil jsem, že jsem tam v nesprávném čase.

Napadlo mě, že bych mohl zkusit drát, ale hned jsem to zavrhl poučen zkušeností z předchozích dveří. Agent z filmu jsem skutečně nebyl.

Chvilí jsem dveře hypnotizoval a pak jsem se otočil k odchodu. Budu muset vymyslet něco jiného. Ve dveřích mě málem porazil Čert.

Přestalo pršet úplně, takže se odhodlal a opustil přístřeší svého příbytku. Teď tu skotačil kolem mě, zvesela štěkal a skákal na zamčené dveře.

„Já vím, Čerte. Taky bych chtěl dovnitř, ale jsou zamčené,“ řekl jsem mu a šel jsem ven. Došlo mi, že od strýcovy smrti jsem asi první, kdo se těch dveří dotkl. A možná si Čert myslí, že je strýc za těmi dveřmi. Chudák Čert. Ani neví, že je strýc mrtvý. Pak jsem si ale vzpomněl na představu mrtvého strýce v jeho pokoji a otřepal jsem se strachy.

„Čerte! Pojd' ven!“ křikl jsem na psa, ale on dál skákal na dveře. Už to nebylo jen tak nějaké skákání, teď skákal vysoko a bouchal na dveře tlapami. Celé je zašpinil od bláta. Štvalo mě to, protože to byl důkaz, který mě může usvědčit.

„Čerte! Nechej toho! Pojd' ven!“ křikl jsem znovu, tentokrát ještě důrazněji, a Čert se na mě otočil. Chvíli jsme si koukali z očí do očí, pak Čert zakňučel, štěkl a skákal dál a ještě výš. Nezbylo mi nic jiného než pro něj jít.

Pokoušel jsem se jeho obrovské tělo zastavit v pohybu a to šlo vcelku těžko. Čím víc jsem Čertovi bránil ve skákání, tím silněji se odrážel a tím hlasitěji kňučel. A mně po chvíli došlo, že už ani tak neskáče na ty dveře, ale jako by se pokoušel skočit nad ně. Zadíval jsem se tam.

Nade dveřmi byl rám a pak zeď, která pokračovala až ke stropu. Zaujal mě rám. Byl dostatečně široký, aby se na něm dalo ledaco skrýt. Třeba klíč, stejně jako u tajné chodby v lese. Pochválil jsem skákajícího Čerta a postavil se na špičky. Když pes uviděl, na čem právě pracuji, okamžitě přestal skákat, sedl si na bobek a zatvářil se spokojeně, jako že je rád, že jsem jej pochopil.

Já jsem se natahoval, co mi tělo dovolilo, ale k rámu mi zbýval pěkný kus. „Do háje!“ zaklel jsem.

Chtěl jsem vědět, jestli tam klíč skutečně je, a tak jsem začal skákat stejně jako před chvílí Čert, ale neměl jsem tolik síly (a taky jsem přece jen něco vážil) a zemská přitažlivost byla natolik silná, že jsem neviděl vůbec nic.

Rozhlédl jsem se kolem sebe a můj pohled spočinul na plechovém kyblíku. Čert štěknu na souhlas, jako že kyblík je dost velký, abych z něj na rám dosáhl, a zároveň dostatečně pevný, aby mě bezpečně unesl. Vyprostil jsem jej ze zajetí motyk a rýčů a postavil se před dveře. Vylezl jsem na něj a natáhl se na rám. Chvíli jsem šmejdil v prachu a pavučinách a potom jsem nahmatal to, co jsem hledal. Byl tam klíč.

Elegantně, asi jako kovadlina, jsem seskočil na zem a strčil jsem klíč do zámku. Byl to on. Odemkl a otevřel jsem dveře do království svého strýce.

Byla tam tma jako v pytli, ale to Čertovi, na rozdíl ode mne, vůbec nevadilo. Vběhnul tam a zmizel ve tmě. Jediné, co bylo slyšet, byl cvakot jeho drápů o tvrdou podlahu. Chvíli se vzdaloval, chvíli se blížil. Já jsem stál na zápraží a vystrašeně jsem zíral do té tmy. Nechtělo se mi dovnitř, protože jsem nevěděl, co tam na mě čeká. Víte, nepočítal jsem s tím, že by tam mělo být nějaké strašidlo nebo mrtvý strýc Karel, to ne. Na to jsem byl starý dost a nebyl jsem Ema, ale přece jen, když máte před sebou samou tmu...

Z místnosti se ozvalo Čertovo štěknutí, až to se mnou trhlo, ale zase na druhou stranu, když se nic nestalo tomu psovi, proč by se něco mělo stát mně? Zhluboka jsem se nadechl a udělal jsem čtyři opatrné kroky kupředu. A výsledek byl zdrcující.

Při čtvrtém kroku jsem totiž nakopl svojí holenní kostí něco, co mělo pevnou hranu, a bolestí jsem zaúpěl. Starostlivě jsem si prohmatával nohu, jestli ji vůbec ještě mám, nebo jestli jsem si ji nezlomil. Najednou se však ke mně přikradl Čert, asi přiváben mým bolestivým kvičením, a dotknul se svým ledovým čumákem mé ruky. Šíleně jsem se lekl, až jsem si málem pustil do kalhot.

„Tak a dost!“ řekl jsem si. „Čekám na Emu.“ A chtěl jsem se otočit k odchodu, když vtom jsem rukou nahmatal cosi, co mohla být jediné lampa.

„Já hlupák,“ řekl jsem nahlas, „proč jsem si nezašel do pokoje pro naši lampu?“ Připadal jsem si zase jako trdlo, ale koneckonců lampa stála přede mnou, a tak jsem nikam nemusel a ušetřil jsem si spoustu pohybu. A stálo to jenom jednu naraženou nohu a jedno leknutí. Hlavně aby tam byly i sirky. Šmátral jsem kolem lampy a sirky jsem nenašel. Místo toho tam ležel zapalovač. Vzal jsem si ho.

Po hmatu jsem poznal, že je to stejná lampa, jako máme v pokoji, a díky tomu jsem ji zvládnul otevřít a zapálit i potmě. Jen jsem s ní musel zatřepat, jestli je v ní petrolej, a zkusit délku knotu, pak už jsem mohl svítit. A řeknu vám, bylo na co.

Místnost byla veliká asi jako celý obývací pokoj u nás v paneláku. Neměla žádné okno, ale to vynahrazovala spousta obrazů na stěnách. Na některých byla nějaká chalupa, pokaždé jiná, ale přesto podobná. A protože nějaké rysy měla zachované dodnes, dovtípil jsem se, že jsou to historické obrázky domku mé babičky, staré kovárny, Čertova kopyta. Zbytek obrazů, přesněji sedm, byly tváře nějakých mužů. Někteří měli vousy až po pás, někteří jen knír, někteří byli oholení. Sjel jsem je pohledem. Kromě obrazů byly na zdi staré hodiny s kyvadlem, které se nekývalo, a proto hodiny netikaly. Kolem stěn byly skříňky plné knih. Některé byly novější, některé staré, alespoň podle hřbetů. Některé byly tenké, některé tlusté, některé měly na hřbetě něco napsaného, ale málokdy se dalo přečíst co. V rohu místnosti stála veliká, dřevěná, ustlaná postel a mě napadlo, že to je zřejmě ta, ve které babička našla strýce. Naskočila mi při tom pomyšlení na zádech husí kůže.

Proti posteli stály tři veliké zavřené skříňe, ale mou pozornost upoutalo to, co stálo uprostřed místnosti.

Byl to obrovský stůl, veliký snad jako stůl na kulečnick, a před ním stejně veliké, nádherné křeslo.

„Strážcův trůn,“ řekl jsem tak nějak automaticky a jako omámený jsem šel směrem ke křeslu.

Byla to nádhera. Stůl i křeslo byly ze stejného dřeva, z lesklého, červeného, nádherného dřeva, které vypadalo tak, jako by nešlo unést. Napadlo mě, jak to sem asi nastěhovali, ale neřešil jsem to. Byl jsem očarován.

Sedl jsem si na křeslo, které bylo vystláno nadýchaným polštářem, a byla to lahoda. Nohama jsem na zem nedosáhl, ale připadal jsem si jako král. Odložil jsem si lampu na stůl a pohodlně jsem se opřel. Bylo mi jasné, že takto bych vydržel sedět celé hodiny.

Rozhlížel jsem se kolem sebe a můj zrak padl na zásuvku stolu. Byla krásně vyřezávaná a přesně uprostřed měla zámek, ze kterého našťestí trčel klíč. Otevřel jsem ji.

Byla téměř prázdná, jen vespod leželo pár papírů a malý kožený váček s kdovíčím. Vzal jsem jej do ruky a promnul ho v dlani. Něco v něm bylo, něco jako usušené a rozdrolené květiny. Nic zajímavého. Vyndal jsem papíry. Byly popsány nádherným, úhledným rukopisem, což se o tom mém rozhodně říct nedá. Moje učitelka říká, že škrábu jako kocour, a asi má pravdu. Zadíval jsem se na první papír a zažil jsem další šok. Musel jsem papíry odložit, promnout si oči a podívat se na ně znovu, jestli se nepletu.

Na papírech byl totiž napsaný dopis. A ten dopis začínal slovy: *Milý Olivere!*

Četl jsem dál a dál a mé překvapení nebralo konce. Bylo jasné, že tento dopis napsal můj strýc. A napsal ho pro mě!

Řeknu vám přesně, co v něm stálo.

Milý Olivere!

Ve chvíli, kdy čteš tento dopis, jsem už na Onom světě, ale řeknu ti, není to tam zas tak špatný, jak si spousta lidí myslí, alespoň co vím. Zřejmě se už moudré hlavy vypořádaly s dědictvím a daly ti klíče od mé úřadovny, a ty už tudíž víš, že vše, co je právě kolem tebe, se stalo tvým majetkem. (Nebo jsi stejný lump jako já a našel jsi náhradní klíč a vloupal se sem jinak?) Jen doufám, že už jsi

dost starý na to, aby ti nestál v cestě můj bratr, tvůj otec. Jak již zřejmě víš, on je převážně praktický typ a pro to, oč jsem tě nucen požádat, nemá vůbec pochopení, čímž se stává velmi nebezpečným, aniž by o tom věděl. Zároveň však jsi zřejmě ještě nevyrostl z chlapeckých bot (jinak bych tě sem totiž pozval a vše ti vysvětlil osobně). Takže je pro tebe toto místo velice nebezpečné a budeš muset být ostražitý. Hned ti vysvětlím proč.

Asi víš, že jsem nechtěl, abys sem jezdil. Musíš pochopit, že to bylo jen pro tvou ochranu. I když ti to tak zřejmě nepřipadá, jsi z velmi vzácného rodu. Ty, já, tvůj dědeček, jeho tatínek a tak dál a tak dál, všichni jsme totiž Strážci kopyta, máme to v krvi a je to náš úděl. Jenomže s postupujícím časem je tento úděl čím dál složitější. Kolem sebe najdeš spoustu materiálů, které jsem vypracoval já a naši předkové, všechny o tom pojednávají, zkoumají to z mnoha úhlů. Já ti tady podám alespoň jednoduché vysvětlení a zbytek nechám na tvém samostudiu.

Kdysi dávno tady býval hrad, z něhož vyhnali čerta, který se jmenoval Křivák. On se ale vrátil a s peklem měl podepsanou smlouvu na sto dětských duší, které musí přivést do pekla. Udělal tedy past na děti z okolí, ale naštěstí byl včas odhalen, a z potřebné stovky duší jich získal „jen“ sedmdesát osm. Duše získával tak, že nalákal děti pomocí pekelné růže do vodní nádrže, kterou nechal k tomuto účelu vybudovat. Lidé ji sice vypustili a zavezli hlínou, ale v průběhu let se tam nádrž vytváří sama od sebe, a teď je posledních sto tři let v Kamenném Podhradí znovu. Lidé jí říkají Bezedník.

Když byl tehdy čert odhalen, usekl mu kovář Jindřich kopyto (čert v něm má totiž srdce) a ukryl ho na místě, ke kterému jsem ti nakreslil pláněk. K tomu se ale ještě dostaneme. Čert je pohřbený v kobce pod hradem. K tomu, aby ožil, potřebuje své kopyto. Jindřich se zavázal, že ho bude hlídat, a pak ve stejném úkolu pokračoval jeho syn, pak jeho vnuk a tak dále... My jsme pokračovatelé jeho rodu, takže teď je celá ta váha na tobě. Jsi asi překvapený?

Celé to zní velice jednoduše, ohlídat jedno kopyto, ale celý problém tkví v tom, že čert Křivák má pořád platnou smlouvu s peklím (zrušit ji může jen peklo nebo Křivák, a ani jeden to dodnes neudělal). Podle té smlouvy, pokud přivede peklu sto dětských duší, může neomezeně vládnout našemu světu, a to je katastrofa, které musíme zabránit. Poněvadž je ale smlouva stále platná, růže stále živá a vodní nádrž plná vody, topí se tam další a další děti. Jejich seznam nalezněš v mých materiálech v knihovničce. Podstatné je to, že v tuto chvíli se v rybníku Bezedníku a jeho předchůdcích k dnešnímu dni utopilo již devadesát devět dětí! Za doby trvání mého úřadu se neutopil nikdo, i když párkrát to bylo o fous (jednou růže nalákala i tvého otce, když byl ještě kluk, od té doby je z něj takový morous).

Nikdo však neví, co se stane, až těch duší bude mít čert nachystaných sto. Ve smlouvě totiž stojí, že je musí odvést do pekla, a tak se mu zatím hromadí na dlouhém řetězu kousek od pekelné brány a čekají, co s nimi bude. Ani Jindřich, nejlepší kovář ze všech, nedokáže ta pouta otevřít. No a až jich bude na řetězu sto, musí je Křivák odvést, ale to půjde těžko, když leží bez kopyta ve své kobce. Někteří mluví i o nějakém dodatku, který prý čert podepsal a který mu zaručuje nesmrtelnost už ve chvíli, kdy těch sto duší nachystá, ale ten dodatek nikdo nikdy neviděl a je to strašně sporná záležitost. Prostě nikdo neví, co se stane. A právě proto je jednou z mnoha povinností Strážce kopyta hlídat i Bezedník, pekelnou růži a spoustu dalších věcí, o nichž se dozvíš z mých poznámek a spisů, případně to spolu budeme moci probrat i osobně (ano, i přesto, že jsem zemřel, to jde).

Každopádně, naší povinností je hlídat kopyto! To nepouštěj ze zřetele.

Hodně štěstí, chlapče. Na dalších listech najdeš podrobnější pokyny, co dělat dál.

Tvůj strýc Karel

Dlouho jsem seděl bez hnutí, srdce mi bušilo až někde v krku a nebyl jsem schopen pochopit, co jsem si právě přečetl. Rovnal jsem si to v hlavě, sumíroval a snažil jsem se, abych se z toho nezbláznil. Pak jsem si celý dopis přečetl ještě jednou a potom znova a stále jsem kroutil hlavou, i když jsem si to vůbec neuvědomoval. Hleděl jsem kolem sebe s pusou dokořán a hlavou se mi honily tisíce myšlenek.

Pak najednou Čert štěkl a tím mě dokonale probral ze zamyšlení. Došlo mi, kde sedím, že tady vlastně nemám co dělat a že vůbec nevím, kolik času uteklo.

Vytáhnul jsem ze zásuvky všechny papíry, do kapsy jsem si strčil i ten kožený váček a zase jsem zásuvku zavřel.

Lampu jsem postavil zpátky na skříňku, o kterou jsem si narazil nohu, a zhasnul jsem ji.

Vyběhli jsme s Čertem ven a zakopl jsem o kyblík, který jsem nechal stát přede dveřmi. Rozplácl jsem se mezi zahradní náradí. Připadal jsem si, jako by mě někdo zbil, tak mě všechno bolelo. Zavřel jsem dveře a klíč jsem vrátil s pomocí kyblíku na rám dveří.

Vyběhli jsme na dvůr a pelášili jsme směrem k domu. Když jsem probíhal kolem brány, uviděl jsem přicházet babičku a Emu. Bylo to jen tak tak.

„Jak to že neležíš v posteli, když jsi tak nemocný?“ zeptala se babička, když odemykala bránu.

„Ležel jsem, ale musel jsem na záchod,“ řekl jsem.

„Ale asi jsi to nestihl,“ řekla babička a ukázala na můj zadek, který byl celý od bláta. Urazilo mě to.

„Stihl, ale předtím jsem upadl a zašpinil si kalhoty. Vzal jsem si je, abych si nešpinil čisté.“

„Aha. A co to máš za papíry?“ zeptala se babička a mně došlo, čím jí mávám celou dobu před obličejem.

S výmluvou jsem zaváhal jen na chvíli. „Nějaké věci do školy. Učil jsem se,“ řekl jsem a babička pokývala hlavou.

Podíval jsem se na Emu a viděl jsem, že ví, že lžu. Oči jí svítily zvědavostí a nedočkavostí, až jí ty papíry půjčím a ona se do nich bude moci podívat.

Ted' jsem je ovšem složil napůl a schoval pod paži. Jakoby nic.

Šli jsme k domu.

„A jaký byl ten polárkový dort?“ zeptal jsem se.

„Mluvíš se mnou?“ zeptal jsem se opatrně Emy, když jsme se dostali do svého pokoje.

„Mluvím,“ odpověděla, „jen mě mrzí, co se stalo.“

„To mě taky. Promiň, že jsem ti řekl brejlatko.“

„Promiň, že jsem ti řekla tlustochu.“ A bylo to vyřešeno, naštěstí. Usmáli jsme se na sebe. „A co bylo v té pracovně?“ zeptala se nedočkavě Ema a pokukovala po papírech, které jsem pořád držel v ruce.

„Spousta věcí, ani jsem si je nestihl prohlídnout, ale nejdůležitější je asi tohle,“ řekl jsem a papíry jsem jí podal. Ona si na ně přešetila brýle a dala se do čtení. Sedl jsem si vedle ní a četl jsem taky. Znovu. A pak jsme četli i další poznámky. Nebylo toho mnoho. Byla tam mapa zříceniny hradu s vyznačením hrobů kováře Jindřicha a čerta Křiváka. Naším úkolem bylo jít na hrad, odříkat kouzelnou formuli (ta tu byla napsaná) a tak dostat klíč k bráně, která vede ke kopytu. Jednoduché jako facka, aspoň se to tak jevilo.

„Co budeme dělat?“ zeptala se vyděšeně Ema, když jsme měli dočteno.

„Co by,“ odpověděl jsem, „vydáme se na hrad a řekneme si o klíč. Pak půjdeme ke kopytu a bude to.“

„Nic nebude!“ řekla Ema a já jsem vážně nechápal, co ji tak rozčiluje. To víte, ženské... „Co budeme dělat potom? Uvidíme kopyto. No a? My... ty ho máš hlídat, máš za něj zodpovědnost!“

„A jo,“ řekl jsem, „zodpovědnost...“

„A už zbývá jen jedna duše! Jedna jediná duše, a čert Křivák splní dohodu s peklem!“

„To není tak jistý!“ řekl jsem úplně v klidu. „Ještě potřebuje to kopyto a to jsem zvědavej, jak si ho namontuje, když klíč budeme mít jenom my. Hlavně neplaš.“

„Já neplaším, jen mám strach,“ zakňučela Ema a já jsem ji pohladil.

„Není z čeho,“ řekl jsem a vážně jsem si to myslel. „Půjdeme na hrad?“ zeptal jsem se a Ema přikývla.

„Cože?“ zeptal jsem se babičky, jako bych nevěřil svým uším. „Prostě ne, Olivere,“ zopakovala babička svoji odpověď.

„A proč ne?“

„Protože se blíží večer...“ řekla.

„Tma bude až za dlouho,“ reagoval jsem.

„... a je tam mokro a musí se tam šplhat po kamenech, které budou kluzké...“

„Máme dobré boty s protiskluzovou podrážkou.“

„... a něco na tebe přece leze.“

„Už se mi hodně ulevilo.“

„Vážně?“ zeptala se babička se zájmem.

„Jasně, už je mi úplně fajn,“ řekl jsem a pohodil jsem hlavou na důkaz svého tvrzení. „A už ani vůbec nekašlu, nevšimla sis?“

„Chceš mi říct, že je ti tak dobře, že bys mohl jít na hrad?“

„Ano.“

„Tak to tady raději zůstaň. Aspoň mi pomůžeš poklidit zvířata,“ řekla babička s úsměvem.

„Ale to není fér!“ vykřikl jsem, ale potom jsem si všiml, jak se na mě Ema dívá, vzpomněl jsem si na svého otce a ustoupil jsem. „Promiň,“ řekl jsem, „samozřejmě, že ti pomůžu.“

„Děkuji, Olivere,“ řekla babička. „Na hrad můžete jít zítra dopoledne, jestli na to bude počasí. Upečeme na ten výlet buchty, ano?“

A tak se stalo, že místo výletu k hrobu kováře Jindřicha jsme celý zbytek dne poklízeli a pekli buchty.

Ach jo.

Venku bylo večer chladno, takže jsme se nekoupali, i když vanu jsme měli plnou. Jen jsme se ocákali v lavoru od pasu nahoru, vyčistili jsme si zuby a šli jsme do hajan.

„Doufám, že zítra nebude pršet,“ řekla Ema, když jsme se převlékali do nočního.

„To já taky,“ odpověděl jsem, když jsem si skládal kalhoty a ukládal si je na místo.

„Nedávej si je na ty špinavé!“ křikla na mě Ema, když viděla, že se je chystám položit na gatě, ve kterých jsem se odpoledne vyválel v blátě, a já jsem si uvědomil, že i bez brýlí vidí docela dobře.

„A kam si je mám dát?“ zeptal jsem se.

„A proč ty špinavé neodneseš k věcem na praní?“ odpověděla mi Ema typicky maminkovskou otázkou.

„Nevím,“ řekl jsem po chvíli přemýšlení a vytáhl jsem špinavé kalhoty, abych na jejich místo mohl uložit ty čisté. „Kam je mám dát?“ zeptal jsem se Emy a zatřásl jsem jimi Emě před obličejem. Něco z nich při té příležitosti vypadlo.

„Co to je?“ Sehnula se pro tu věc Ema a mně to hned došlo. Odhodil jsem špinavé kalhoty do kouta.

„Úplně jsem zapomněl. To jsem našel s těmi papíry,“ řekl jsem a Ema si nasadila brýle.

„Je to nějaký kožený váček,“ řekla a rozvázala smyčku, kterou jsem ho utáhnul.

„A vevnitř jsou nějaké usušené kytky.“

„Jo. Ale asi je to úplně k ničemu.“

Ema k otevřenému váčku přičichla. „Fuj!“ ocenila Ema vůni, kterou ucítila. „To je snad to nejhorší, co jsem kdy cítila.“

„Ukaž!“ Taky jsem k pytlíku přiložil nos. A skutečně. Bylo to něco mezi vaječným pukavcem a týden neměněnými ponožkami. „To je ‚supr‘. Že by to přece jen k něčemu bylo?“

Ema zase váček zavřela a podala mi ho. „Nech si ho, ale předemnou ho už nikdy neotvírej.“

„Paráda,“ řekl jsem a strčil jsem si ho do kapsy čistých kalhot. „Hned první den školy to nasypu do pouzdra Macháňovi,“ řekl jsem a Ema se rozesmála.

„To ani nemusíš, ten tak smrdí sám od sebe,“ řekla a já jsem se rozesmál taky.

Pak jsme si lehli, chvíli si povídali o kopytu a věcech kolem něj a pak jsme usnuli, což bylo dobře, protože nás čekal nejděsivější den v životě.

Kapitola sedmá

Hrob kováře Jindřicha

Ráno nás vzbudilo sluníčko a já jsem se zaradoval hned, jakmile jsem se probрал natolik, abych toho byl schopen.

„Neprší! Neprší!“ křičel jsem a vzbudil jsem tím Emu, která si automaticky nasadila brýle, aby se mohla přesvědčit na vlastní oči.

„Sláva, můžeme jít na hrad,“ okomentovala to docela suše, ale myslím si, že měla stejnou radost jako já.

Rychle jsme se převlékli a utíkali dolů na snídani, abychom mohli co nejdřív vyrazit na cestu.

Snídali jsme buchty, které jsme si včera upekli a které nám babička nabalila i na cestu.

„Vraťte se k obědu,“ řekla a my jsme přikyvovali jako diví. „Šla bych s vámi, ale je to už na mě příliš náročné.“

„To nevadí,“ řekli jsme zároveň já i Ema.

„Chcete s sebou aspoň Čerta?“

„Jo, Čerta si s sebou vezmeme,“ odpověděl jsem a utáhnul jsem batoh. V jeho boční kapse byl list s mapkou zříceniny, kterou nám zanechal strýc Karel. Nemohl jsem se dočkat, až vyrazíme, ale Ema musela ještě na záchod.

„A víš, kudy se tam jde?“ zeptala se mě babička, zatímco jsme přešlapovali na dvorku z nohy na nohu a čekali, až Ema dorazí.

„Ne,“ přiznal jsem zaraženě a babička se rozesmála. Vůbec mi nedošlo, že se chystám na cestu, o které nic nevím.

„Tak pojď ven. Ukážu ti cestu, není to složité,“ řekla babička a vydali jsme se k bráně.

„Tomu říkám turistika,“ řekl jsem, když jsme se usadili pod strom a svačili buchty. V lese bylo vcelku chladno, a jak jsme šli pořád do kopce, byli jsme pěkně propocení a udýchaní, takže teď nám byla trochu zima. „Kdybych udělal ještě pět kroků, tak bych asi umřel,“ řekl jsem s vážnou tváří. „Vůbec nechápu toho psa. Kde bere tolik energie?“ Sledoval jsem Čerta, který zvesela skotačil kolem nás, jako by šel po rovině. Hodil jsem mu kousek buchty.

„A jsi si jistý, že jdeme dobře?“ zeptala se Ema.

„To by bylo fakt senzační, kdybychom se vyšplhali až nahoru a zjistili, že jsme na jiném kopci.“ Ema se rozesmála. „Neboj, jdeme správně. Šli jsme směrem, jaký mi ukázala babička, až k lesní cestě, pak po ní nahoru, na roz dvojce doleva a na příští znovu. Už tam za chvíli budeme.“

„To doufám,“ řekla Ema.

„Já taky. Chceš ještě buchty?“ Ema přikývla a já jsem jí ještě jednu podal.

Pak jsme vyrazili na další cestu.

Hrad, nebo aspoň to, co z něj zbylo, se před námi objevil jako přízrak. Pořád to byl jen les, samý strom a větev a pak náraz, bum bác, a byl tam.

A vypadal... ohromně.

Viděli jsme jednu vysokou zeď a průchod. Zeď byla v polovině zbořená, ale potom zase pokračovala. Ta mezera vypadala jako díra po zubu. Za zdí jsme ještě viděli trčet zbytek věže. Před zdí byl hluboký příkop a ke vchodu nevedl žádný most.

„Kudy dovnitř?“ zeptal jsem se Emy, která svírala v rukách náčrtek od strýce Karla.

„Asi tudy,“ usoudila po chvíli. „Obejít to nejde, protože ze všech zbylých stran jsou jen skaliska.“

„To vidím,“ řekl jsem. „Už vím, proč babička nešla. Jsem zvědavý, jak se budeme k tomu vchodu škrábat.“

„To zvládneme,“ řekla Ema, složila náčrtek a rozběhla se do příkopu, ve kterém rostly smrčky a borovice. Rozběhli jsme se s Čertem za ní.

Ve skutečnosti to nebylo tak hrozné, jak to vypadalo z dálky. Čert nás oba předběhl a vyskákal nahoru po kamenech jako kamzík. Stoupnul si doprostřed vchodu a zvesela na nás pošťkával, když jsme se škrábali za ním. Za chvíli jsme byli nahoře všichni tři.

Rozhlédli jsme se kolem a zatajil se nám dech. Vypadalo to tady vážně strašidelně.

Stáli jsme na pokraji rozlehlého nádvoří, které obklopovala hromada rozvalin, skal a divoce rostoucích keřů a stromů. Nejvíce kamení bylo pod věží.

„Škoda, že nemáme foťák. Tohle bych chtěla ukázat mamce,“ řekla Ema a já jsem souhlasil. Tohle stálo za vidění.

Dali jsme se do pohybu a kamínky nám skřípaly pod nohama.

„Sem bych v noci nešel ani za nic,“ řekl jsem. „Rozlož tu mapu, ať víme, kde je ten hrob.“ Ema to udělala.

„Teď stojíme přesně uprostřed a věž máme za zády,“ řekla.

„Takže hrob Jindřicha je nalevo a Křivákův támhle v rohu,“ dodal jsem. „Kam se půjdeme podívat dřív?“

„K čertovi,“ rozhodla Ema. „Ať to už máme za sebou a můžeme vyřídit, co je potřeba.“ S tím jsem souhlasil. Vyrazili jsme do pravého rohu vedle věže.

Byla tam jen hromada kamení. „Tady toho asi moc neuvidíme,“ řekl jsem smutně.

„Taky jsem si myslela, že tu bude alespoň nějaký náhrobek.“

Sehnul jsem se a začal jsem odhazovat menší kameny. Čert stál opodál a nervózně větril kolem sebe. Ema na něj volala, ale vůbec za námi nechtěl jít. „Asi se na to sesunulo kamení z věže nebo tady z té zdi.“

„Počkej, Oliver!“ vykřikla Ema a rozběhla se ke kameni, který jsem právě odhodil. Nechápatě jsem ji sledoval a oprašoval jsem si při tom ruce. „Ten kámen vypadá... no jo, dívej se, je jakoby opracovaný.“ Šel jsem k Emě a vzal jsem si od ní kámen, který převracela v ruku.

„Fakt! Vypadá to jako kousek náhrobku!“

„A támhle je další!“ vykřikla Ema a sehnula se pro další kámen. Já jsem zatím odložil ten první stranou od ostatních. „A tady další!“

Skutečně. Když se člověk zaměřil jen na to, většina těch kamenů vypadala opracovaně, ale polámaně. Jako by tam nějaký náhrobek byl, ale někdo ho rozbil na kusy. Někdo... nebo čas.

„A hele, tady je i něco vyrytého!“ řekl jsem a pokoušel se vyfoukat písek z rýh, které v kameni byly. „Co to může být?“

„Vypadá to trochu jako písmeno ‚bé‘, akorát to má ty krucánky, jak je to staré,“ řekla Ema.

„Mně to ‚bé‘ nepřipomíná, mně to spíš připomíná něco jako hada...“

„Není to had, ale čertův ocas!“ ozval se za námi cizí hluboký hlas. Já i Ema jsme ztuhli a ve mně by se krve nedořezal. Pomalu jsme se otočili.

Co když je to čert? Blesklo mi hlavou, když jsem se otáčel.

Čert to nebyl, nebo aspoň jako čert nevypadal, i když vousy měl, jen co je pravda. Ale taky měl montérky, z vlasů mu nevykukovaly žádné rohy, i nohy měl obě. „Dobrý den,“ řekla Ema a já jsem otevřel pusku a přikývl jsem. Na víc jsem se nezmohl.

Náš Čert se tomu cizinci otíral o nohu a zvesela vrtěl ocasem.

„Dobrý den děti, nechtěl jsem vás vystrašit,“ řekl muž. „Jmenuji se Josef Drobnohlávek a jsem archeolog.“

„Já jsem Ema a tohle je Oliver.“

„Archeolog? Jako Indiana Jones?“ zeptal jsem se já nedůvěřivě a představoval jsem si toho muže v klobouku a s bičem v ruce, tak jak jsem to viděl u Emy na videu.

„Jo, přesně tak,“ odpověděl muž. „Akorát má práce není tak... napínavá.“ Usmál se. „To, co jste našli, je údajně čertův hrob.“

„My víme,“ řekl jsem.

„Ano? A jak to víte?“ zeptal se muž a já jsem přemýšlel, jestli mu říct pravdu.

„Řekla nám to babička,“ vyřešila to Ema.

„Aha,“ odpověděl archeolog a podrbl se na hlavě. „To, co jste tady našli, není náhrobek, ale varování, aby ten hrob nikdo neotevíral. Budu ho brzy restaurovat, včetně nápisů. Bude to vypadat moc hezky.“

„A co děláte teď?“ zeptal jsem se.

„Teď? Teď kopu támhle na druhé straně zdi. Jak říkám, žádná napínavá legrace, ale práce s krumpáčem a s lopatou.“

„A co tam kopete?“ zeptala se Ema.

„Kopu vchod do toho čertova hrobu,“ řekl archeolog a mně se hrůzou zježily vlasy na hlavě.

„To přece nemůžete!“ křičel jsem a Ema kroutila hlavou. Utíkali jsme za tím archeologem přes celé nádvoří.

„Ne? A proč bych nemohl?“ volal na nás přes rameno.

„Protože to je napsané na tom varování! Sám jste to říkal!“ křičel jsem.

„A je to hrob čerta! Je to hodně nebezpečné!“ přidala se Ema.

„Jste jako ten blázen Karel. Budiž mu země lehká! Myslel jsem, že teď už budu mít pokoj, ale... to asi nebudu mít nikdy.“

„Jaký Karel?“ zeptala se Ema, když jsme za archeologem seskákali do příkopu před hradem. I ve mně to vzbudilo zvědavost.

„No jaký asi? Karel ze staré kovárny. Toho jsem tady měl pořád. Zavážel mi výkop hlínou, nařezával mi násady od náradí... Pořád mlel něco o smrtelném nebezpečí. Musel jsem na něj poštvat úřady, ale nedal pokoj ani potom. Holomek.“

„Tak abyste věděl, byl to můj strýc!“ vykřikl jsem na archeologa, ale už jsem byl značně udýchaný z chvatné chůze, takže to nemělo ten správný efekt. Archeolog se přesto zastavil a dlouho si nás podezíravě měřil pohledem.

„Ten pes mi byl hned povědomý. Ahoj, Čerte!“ řekl a podrbl psa po hlavě. Ten mu spokojeně olízl ruku. Krev se mi z toho vařila v žilách. „Tak víte co, děcka? To, co se stalo vašemu strejdovi, mě fakt mrzí. Jestli chcete, můžete se jít podívat, jak ten výkop vypadá.“

„A přestanete potom kopat?“ zeptal jsem se znechuceně.

„Ne.“

„Tak si ho nechte, vašnosto,“ řekl jsem a otočil jsem se k archeologovi zády. „Pojď, Emo, jdeme. Čerte, ke mně!“ zavelel jsem. Oba mi naštěstí šli na ruku.

Pomaloučku jsme se blížili zpátky ke vchodu na nádvoří a archeolog odešel za roh hradní stěny.

„To je naprostá hrůza,“ řekl jsem uraženě.

„To je,“ souhlasila Ema. Viděl jsem jí na očích, že se chtěla jít na výkop podívat. Chtěl jsem taky, ale měl jsem nějakou hrdost, přeci...

„Budeme sem každý večer chodit a dělat to, co mu dělal strýc. Jako házet tam hlínu a tak.“

„Jo,“ odpověděla Ema.

„Ale jak ten výkop poznáme? Co když je tam těch výkopů víc?“ zeptal jsem se.

„No jo. To by bylo hloupé, zahazovat jiný výkop,“ připustila Ema.

„Měli bychom se tam jít podívat, ať víme, který výkop to je.“

„Taky si myslím,“ přitakala Ema a pomalu jsme se vydali směrem, kterým odešel archeolog.

Když jsme se dostali k rohu zdi a konci příkopu, zjistili jsme, že dál se dá jít pouze po skále, nebo spíš úzké římse, dlouhé asi třicet metrů. Vstoupili jsme na ni.

První tam vylezl Čert a s klimbajícím ocasem ji zdolal pár skoky. Došlo mi, že tudy chodíval se strýcem, a asi dost často. My jsme se

vydali za ním a postupovali jsme mnohem pomaleji. Pod námi byl pěkný sráz plný malých a větších jehličnatých stromků.

„Tam bych spadnout nechtěl,“ řekl jsem.

„Tak se tam nedívej a dávej bacha, kam šlapeš,“ doporučila mi Ema a já jsem přikývl. Měl jsem trochu strach, ale ne tak o sebe jako o Emu. Samozřejmě.

Zvládli jsme to bez ztrát na životech a vynořili jsme se na plácku velkém asi jako půlka tenisového kurtu. Uprostřed plácku byla obrovská hromada hlíny a o ni byla opřená fošna, po které jezdil archeolog s kolečky, aby je vysypal.

Skála v těch místech ustoupila, takže pod hradní zdí byl jen hliněný svah a v něm byl vykopaný tunel. Zrovna když jsem se na něj zaměřil, vylezl z něj archeolog.

„Takže přece jen se chcete podívat?“ zeptal se.

„Ano, chceme,“ odpověděla Ema, když jí došlo, že já budu na protest mlčet.

„Tak pojďte,“ řekl a zašel zpátky do tunelu. Šli jsme za ním.

Tunel byl široký právě tak, aby jím bez problému projel muž s kolečkem plným hlíny. Po stěnách byly dřevěné sloupy, které držely na stropě fošny, aby se strop nezhroutil. Podlaha byla tvořena skálou. Šli jsme za mužem asi dvanáct kroků a došli jsme na konec. Visely tam na trámu dvě zapálené lucerny a na zemi spousta nářadí a harampádí, velká baterka a kovový kufr na nářadí. Konec tunelu nebyl z hlíny tak jako stěny, ale byla to kamenná zeď. Zadívali jsme se na ni.

„Vidíte? Jsem skoro na konci,“ řekl pyšně archeolog a já jsem nasucho polkl. „Prováděl jsem měření a tady za zdí je dutina. Myslím, že je tam krypta.“

„Hrob čerta tam je,“ řekl jsem.

„Ale chlapče, nebuď jako malé dítě. Čerti neexistují. Zřejmě je tam hrob nějakého panovníka. Však uvidíme. Dnes se pokusím vyndat alespoň jeden kámen a pořídít nějaké fotografie. Když sem

přijdete za týden, zřejmě to již bude průchozí až do hrobky. To bude senzace!“

„Vážně byste neměl tu zed' bourat,“ řekla opatrně Ema a archeolog se jen usmál.

„Víš, jaký je to objev, děvenko? Víš, jaký to bude mít význam pro tohle místo, obec, okresní muzeum? To si ani neumíš představit!“

„Ale co když je to vážně hrob čerta? To varování tam přece nebylo jen tak!“ vykřikl jsem.

„Jsi stejný jako tvůj strýc. Myslel jsem, že se vám to bude líbit, ale jestli ne, tak mi tady nepřekážejte!“ odpověděl archeolog našťavaně. Otočili jsme se k odchodu.

„Na shledanou,“ řekla Ema.

„Nashle!“ odpověděl archeolog a obrátil se ke stěně. Prodrali jsme se tunelem ven a přešli jsme po římse, aniž jsme si to uvědomili. Měli jsme hlavu plnou myšlenek. Zastavili jsme se až na nádvoří.

Tam jsme se na sebe vyděšeně podívali.

„Co s tím uděláme, Oliverě?“

„Nevím. Musíme ho nějak zastavit... Ale jak?“

„Musíme se podívat do pracovny tvého strýce, třeba tam něco najdeme, přece mu nemůžeme dovolit, aby ten hrob odkryl,“ řekla Ema a já jsem s ní souhlasil.

„Ale co babička?“

„Babička... to je jedno. Třeba jí to řekneme, když bude potřeba. Teď jde do tuhého! Tady končí legrace.“

„To máš pravdu,“ řekl jsem. „A čas je proti nám. Pojd'me vyřídit to, proč jsme sem přišli, třeba se nám pak řešení ukáže samo.“

„Máš pravdu. Jindřichův hrob je támhle,“ ukázala Ema přesně opačným směrem, než byl hrob Křiváka. A tím směrem jsme se vydali.

Hrob jsme našli téměř okamžitě. Stál vedle obvodových zdí velké budovy, zřejmě hlavní budovy hradu. Byl na něm náhrobek a uschlá kytice.

„Kdo sem dal tu kytici?“ zeptala se Ema.

„Jak to mám vědět? Asi strýc. Nikdo jiný mě nenapadá,“ odpověděl jsem.

„Taky jsme mohli aspoň natrhat nějaké kytky a přinést je sem. Vůbec mě to nenapadlo,“ řekla Ema omluvně.

„Ani mně to nedošlo. Vezmeme sem květiny příště, nejsme tady naposledy. Vytáhni, prosím tě, tu kouzelnou formuli.“ Ema se zanořila do batohu a vylovila papír, mé dědictví od strýce Karla.

Čert mi seděl u nohy s důstojně vyplazeným jazykem a čekal, co přijde. Ema mi podala papír s formulí.

„Bojíš se?“ zeptala se.

„Bojím. A ty?“

„Já se taky bojím.“

Oba jsme se báli, protože jsme nevěděli, co přijde. A byli jsme děti! Ale asi bych se bál znovu, i když jsem dospělý. To víte, kouzla jsou kouzla, a možná jako děti se jich bojíte míň než vaši rodiče. Je to zvláštní, ale je to tak.

Zhluboka jsem se nadechl a podíval se do papíru. „Já nevím, Emo. Je toho na mě moc. Co když to přečtu a stane se něco strašného?“

„Viděl jsi, že hrob čerta Křiváka je skoro otevřený. Něco horšího se stane, když to nepřečteš. Kopyto nemůže zůstat bez Strážce.“

Znovu jsem se zahleděl do papíru a znovu jsem se zhluboka nadechl. „A já to jako přečtu a na tom náhrobku se objeví klíč? To bude všechno?“

Ema se na mě podívala velikýma, skly orámovanýma očima. „Jak to mám asi vědět? Přečteš to, nebo ne? Za chvíli sem může přijít ten archeolog a pak už to asi nepřečteš vůbec.“

„Já vím, já vím,“ řekl jsem, „já jen, že nevím, co se stane. Chápeš? Já to přečtu a nevím, co bude potom.“

„Když to nepřečteš, tak to ani nezjistíš,“ řekla Ema a Čert potichu zakňučel, jako že už by šel jinam.

Tak mi nezbylo nic jiného než se znovu zhluboka nadechnout a přečíst to, co stálo na papíře.

Bylo to:

*Budiž zdraven, Strážce prvý,
dnes já vstoupím do tvých řad.
Zrozený jsem v správné krvi,
přišel jsem sem na obřad.*

*Klíč, co držíš ve své dlani,
dneska můžeš předat mi.
Jsem předurčen ke hlídání
kopyta před šelmami.*

Přečetl jsem to pomalým, recitačním hlasem a ztuhnul jsem jako solný sloup. Můj hlas utichl, ale nic se nedělo. Jen Čert znovu zakňučel.

„Co je?“ zeptal jsem se potichu Emy.

„Nevím,“ odpověděla. „Možná je to proto, že ses dvakrát zakoktal.“ Vypadala stejně vystrašeně jako já. Už jen podle toho, že šeptala.

„Mám to přečíst ještě jednou?“

„Nevím,“ zašeptala a sledovala hrob, kde se ten klíč objeví.

„Tak já to přečtu znovu, jo?“ zeptal jsem se, když vtom se to stalo.

Přišlo to náhle jako blesk z čistého nebe. Nejdřív jsem myslel, že se mi roztrásla kolena, ale pak mi došlo, že se otrásá zem. Vyděšeně jsem se otočil na Emu a všiml jsem si, jak fascinovaně pozoruje hrob. Podíval jsem se na něj taky. Vycházel z něj kouř, nebo to alespoň jako kouř vypadalo, jen to bylo fialové a vůbec to nedusilo ani neštípalo do očí. A pak se ozval ten zvuk. Nevím, k čemu to přirovnat. Bylo to jako špatně namazaná branka a do toho nějaký nerytmický, hluboký tón, jako když přejedete smyčcem po strunách nenaladěné

basy. Chtěl jsem se chytit za uši, ale ruce jsem měl jako přikované k tělu. A potom ten fialový kouř trochu ustoupil a před námi se objevil kovář Jindřich osobně. Chtěl jsem se podívat, co na to říká Ema, ale nemohl jsem od něj odrhnout oči.

Nebyl tak vysoký, jak jsem si ho představoval, ale ramena měl široká jako nikdo, koho bych kdy předtím viděl. Tvář měl porostlou hustými vousy a z očí mu blýskaly modré záblesky. Jeho nohy splývaly s náhrobkem.

„Zdravím tě, Oliveri!“ řekl hromovým hlasem.

„Dobrý den,“ řekli jsme s Emou současně. Byli jsme v šoku, tohle jsme vážně nečekali.

„Ty žádáš o klíč ke kopytu?“

„Ano,“ řekl jsem po chvíli trapného ticha. Víte, dělalo mi problém vyloudit ze sebe jakýkoliv zvuk.

„A co tvůj strýc Karel? Kde je?“ zeptal se kovář Jindřich.

„Strýc zemřel,“ řekl jsem. „Už je to nějaká chvíle.“ Kovář mlčel. „To není dobré,“ řekl po chvíli, „to vůbec není dobré.“ Vypadal velice zamyšleně.

„Proč?“ zeptala se Ema.

„Když totiž zemře Strážce, jeho první cesta vede za námi. A Karel za námi nepřišel, ani se s námi jinak nespojil. To znamená potíže.“

„Co máme udělat?“ zeptal jsem se.

„Musíte být velice opatrní, chlapče, a přijít tomu na kloub. Ale hlavně ohlídat kopyto!“ řekl Jindřich. „Pojď ke mně a podej mi ruku.“

Vyděšeně jsem se podíval na dlaň, kterou duch nastavil. Byla velká a silná tak, že by se v ní dala drolit skála na písek.

„Jdi!“ šeptla mi Ema do ucha, a tak jsem šel, i když se mi to vůbec nelíbilo. Podávat si ruce s někým, kdo je už spoustu let mrtvý.

Klíč, co držíš ve své dlani, dneska můžeš předat mi. Bleskla mi hlavou část kouzelné formule, ale to už jsem stál těsně u Jindřicha a moje ruka se automaticky vsunula do jeho, jako bych mu přál k narozeninám. Sevřel ji a přesto, že byl duch, byl to stisk jak ve svěráku.

„Ty, pokračovateli mého rodu, zavazuješ se tímto vykonávat svůj úděl pečlivě a svědomitě, chránit kopyto i vlastním životem, když to bude zapotřebí, a zavazuješ se dát našemu rodu pokračovatele?“ zeptal se Jindřich s obřadní vážností a mě napadlo, že by nebylo špatné mít ještě čas na rozmyšlenou.

„Ano,“ odpověděl jsem a došlo mi, co jsem si právě způsobil. Můj život změnil smysl, od základu.

„Dobře,“ řekl Jindřich, „v tom případě – staniž se!“

V tu chvíli se mi podlomila kolena a před očima se mi roztočilo zlaté kolo, které přešlo v bílé ostré světlo. Chtěl jsem vykřiknout, ale došlo mi, že už křičím. V ruce, kterou jsem Jindřichovi podal, jsem ucítil takovou bolest, jakou jsem nikdy před tím nepoznal, ale jak ta bolest přišla, tak taky odešla. Zmizela i bílá záře a já jsem upadl na kolena. Ruku jsem si svíral ve druhé.

„Jsi v pořádku?“ ptala se mě Ema a trásla se mnou, dokud jsem nepřikývnul. Čert mi přátelsky olízl tvář a já jsem se podíval na hrob, kde ještě před chvílí stál kovář Jindřich. Teď už tam nebyl, jen se tam vznášel oblak fialového kouře.

„Ukaž mi tu ruku,“ řekla mi Ema a já sám jsem byl zvědavý, jestli ji ještě vůbec mám.

Měl jsem ji, a dokonce to vypadalo, že je ve stejném stavu jako vždycky. Otevřel jsem dlaň a zpozorněl jsem.

„To je klíč!“ vykřikla vesele Ema, a skutečně, v dlani jsem měl černou jizvu ve tvaru klíče, jako by mi ji tam někdo vypálil. Přejel jsem si po ní, ale vůbec to nebolelo, bylo to uzdravené, jako by se to stalo před rokem. Naprázdno jsem polknul.

„Co to tady krucinál děláte?“ rozezněl se za námi hlas. Otočili jsme se a uviděli jsme archeologa, jak se k nám žene s krumpáčem v ruce.

„Zdrháme?“ zeptal jsem se Emy a ta přikývla.

„To tady boucháte petardy? A dýmovnice? Málem se mi sesypal výkop! Co máte v tom batohu?“ křičel na nás.

„Nic!“ vykřikl jsem a dali jsme se do běhu. Jediné, co mě trápilo, bylo to, že musíme proběhnout kolem něj, protože z nádvoří jiná cesta nevedla.

Očekával jsem, že nám vstoupí do cesty, nebo se nás jinak pokusí zastavit, ale spletl jsem se. Jen nás pozoroval, a když jsme proběhli kolem něj, vydal se k Jindřichovu hrobu. Asi zkontrolovat, jestli jsme ho nějak nepoškodili.

Hrad nám zmizel za zády stejně náhle, jak se objevil, a nás čekal sestup z kopce. To už jsme neutíkali. Zaprvé už to nebylo potřeba, zadruhé jsme potřebovali mluvit a to mi za běhu vážně nešlo. Zatřetí to bylo zjevně bezpečnější. To víte, já kdybych se rozběhl z kopce, nevím, jestli by mě někdo někdy zastavil.

„Ukaž mi ten klíč ještě jednou!“ řekla Ema. Byla jím úplně fascinovaná a já se jí nedivím. Kdo by nebyl fascinovaný klíčem vypáleným do dlaně? „To je úplně neuvěřitelné, Olivero,“ rozplývala se.

„Emo, my ale teď máme jiné starosti,“ řekl jsem a viditelně jsem jí zkazil náladu. „Co si teď počneme s tím výkopem? Vždyť on toho čerta za chvíli z hrobu dostane ven! Škoda, že jsme se na to nezeptali Jindřicha...“

„Ten už udělal dost. Tohle je tvůj úkol,“ připomněla mi Ema a trochu mě tím naštvála. „Ale zase na druhou stranu, ten archeolog nám vlastně poradil sám.“

„Jak to myslíš?“

„No, říkal přece, že tam házíme nějaké petardy...“

„... a že mu to málem spadlo na hlavu,“ dokončil jsem větu a usmál jsem se. „Tím pádem zbývá jen otázka, kde se seženeme ty petardy.“

Ema se na mě podívala s vážným výrazem ve tváři. „Nejspíš nikde,“ odpověděla. „Ale asi je to dobře, jsou to strašně nebezpečné věci.“

„Bum!“ odpověděl jsem jí a ona potom dlouho mlčela.

Jak jsme se přibližovali k domovu, víc a víc jsme zrychlovali. Chtěli jsme se vydat co nejdříve do podzemní kobky a prohlédnout si pravé a jediné čertovo kopyto, které jsme měli od toho dne hlídat. Chtěli jsme se vydat do strýcovy, tedy vlastně tehdy už mé, pracovny a najít nějaké informace, které nám pomohou při řešení problému s hrobem čerta Křiváka. Byli jsme zvědaví a vystrašení zároveň.

„Napadla mě jedna hrozná věc...“ řekla Ema opatrně, dokonce k tomu zpomalila krok, skoro zastavila. „Tak hrozná, že ani nevím, jestli bych ji měla říkat.“

„Tak ji řekni!“ Byl jsem trochu podrážděný. Neměl jsem rád, když někdo něco začne a pak dělá drahoty. Jako třeba *To bys nevěřil, co se mi včera večer stalo... Co?... Ale nic, stejně bys mi nevěřil.*

„Víš, pan Drobnohlávek, ten archeolog, co když je nějak s čertem Křivákem... já nevím jak to říct... jako že pro něj pracuje, že ho vykopává schválně?“ řekla nakonec Ema a zadívala se na mě, co já na to.

Popravdě řečeno, nejvíc mě na tom překvapilo, že si pamatuje archeologovo jméno. Já jsem už ani nevěděl, že se představil. „Taky mě to napadlo, ale myslím si, že je to nesmysl,“ řekl jsem. „Jak by se mohl mrtvý čert domluvit s archeologem, aby ho vykopal?“

„A jak by se mohl mrtvý kovář domluvit s klukem, aby mu ohlídal kopyto?“ vykřikla na mě Ema a já jsem se chtěl rozčílit, že na mě křičí, a něco na ni zakřičet taky, ale zarazil jsem se, protože měla pravdu. Zastavili jsme se.

„To je pravda!“ připustil jsem a začal jsem se drbat na hlavě. „Máš pravdu, ten archeolog pracuje pro čerta!“

„Jo. A tvůj strýc to věděl, a proto mu házel tu hlínu zpátky do tunelu a ničil nástroje. No, a když to archeolog zjistil, tak...“

„Tak strýce Karla zabil!“ řekl jsem a zbledl jsem jako stěna. Všechno to najednou dostalo strašlivý smysl. Ema mě pozorovala s pusou otevřenou a cípem trička si leštila brýle.

„Musíme okamžitě na Čertovo kopyto do pracovny najít nějaké důkazy a oznámit to na policii,“ řekla Ema a já jsem přikývl.

„Jo, tak to uděláme,“ souhlasil jsem a dali jsme se do běhu. Domů to nebylo daleko.

Ale jak to tak bývá, problémy teprve začaly.

Kapitola osmá

Ty nejhorší věci, co se mohly stát

Proběhli jsme bránou. Nejdřív Čert, potom Ema a hned za ní já. Zatímco Čert zamířil ke dveřím, za kterými jsme bydleli, my dva jsme nějak automaticky maširovali ke strýcově pracovně.

„Počkej, Olivere!“ brzdila mě Ema, když jsem ji předbíhal. Ohlídl jsem se na ni, ale krok jsem nezpomalil. „Musíme nejdřív říct babičce, že jsme zpátky.“

„A proč?“ vykřikl jsem. „Ty snad nechápeš, jak je to vážná situace?“

„Chápu!“ bránila se Ema stejně razantně, jak jsem útočil. „Ale když začne Čert škrábat na dveře, tak babička zjistí, že jsme zpátky, a když nás nikde neuvidí, dostane o nás strach. Jen jí řekneme, že už jsme zpátky, a zase půjdeme. Zabere to jen chvíli.“

Nelíbilo se mi to, nechtěl jsem se zdržet už ani půlku chvíli. „Jo, máš pravdu, ale je zbytečné, abychom jí oznamovali návrat oba. Skoč tam ty, já zatím odemknu ty dveře.“

To už jsme stáli u prvních dveří, za kterými byl sklad náradí a haraburdí. Nervózně jsem přešlapoval z nohy na nohu.

„Zase já!“ vykřikla Ema rozhořčeně. „Já zase budu s babičkou a ty tam zatím vejdeš beze mě...“ Ema byla úplně rozčilená. Takovou jsem ji vůbec neznal, ale měla pravdu. Bylo to naše společné dobrodružství.

Ale pořád jsem si myslel, že nemá smysl ztrácet čas... Vyřešil jsem to šalamounsky.

„Dobře. Utíkej říct babičce, že už jsme zpátky a že jsme v pořádku. Já mezitím najdu klíč a odemknu ty dveře. Dovnitř nepůjdu. Budu čekat na tebe, až se vrátíš. Slibuji.“

Ema mě ještě chvíli sledovala, třeba jestli ještě něco nedodám, a pak se beze slova otočila a utíkala přes dvůr splnit svou část úkolu.

Já jsem mezitím vstoupil mezi haraburdí a postavil si kyblík před dveře.

Klíč jsem našel hned, protože jsem věděl, kam jsem ho uložil, takže jsem odemkl a netrpělivě čekal, až se ozvou Eminy kroky, které budou znamenat její návrat.

To co jsem ale uslyšel místo nich, mi zmrazilo krev v žilách. Tak moc mě to vyděsilo.

„Olivere!“ Uslyšel jsem Emin hlas, ale to volání neznělo normálně, jako třeba *Olivere, pojd' k obědu*. Znělo to jinak. Znělo to vystrašeně a zoufale. „Olivere, pomoc, s babičkou něco je!“ křičela Ema a mně se zatočila hlava a málem jsem sebou švihnul. Chtěl jsem se rozběhnout a utíkat za Emou, ale nohy jsem měl jako zalité v betonu, vůbec mě neposlouchaly a nechtěly se hnout. V jeden moment mi došlo, že tady vůbec nechci být a že vůbec nechci vědět, co se stalo, ale neměl jsem na výběr. „Olivere, rychle!“ zakřičela Ema a já jsem si uvědomil, že začala brečet. Rozběhl jsem se k ní.

Cesta přes dvůr zabrala jen malou chvíli, ale připadala mi jako celá věčnost. Představoval jsem si, co se asi mohlo stát, a nemohl jsem se zbavit jedné představy. Viděl jsem v ní babičku mrtvou, na podlaze v kuchyni, u kamen, jak tam leží, vůbec se nehýbe a ani nedýchá. Byla to strašná představa. S každým dalším krokem, který jsem udělal, jsem měl větší a větší strach, že bude pravdivá.

Když Ema uviděla, že se už blížím, zaběhla zpátky dovnitř a hned za ní tam vběhl i Čert, i když tam neměl co pohledávat. Jeho místo bylo venku, ale už jen to, že i on vběhl dovnitř, nahrávalo mojí nechtěné teorii, že se jedná o skutečně velmi vážnou situaci. A pak už jsem tam byl taky.

Ať se tam odehrávalo cokoliv, odehrávalo se to v kuchyni. A jeden pohled za otevřené dveře mi stačil, abych získal jistotu. Babička tam ležela přesně tak, jak jsem si to představoval. U kamen na zemi, kolem ní byl nepořádek, který s sebou smetla, když padala. Ema

u ní klečela a Čert nervózně pobíhal kolem. „Ať to není pravda,“ řekl jsem a svět se mi začal měnit v jednu velkou šmouhu.

Vtom jsem ale spatřil něco, co v mé představě nebylo. Babička se pohnula. Přesněji řečeno, otočila ke mně hlavu.

„Ty nejsi...“ mrtvá jsem chtěl dodat, ale nedodal, nepřipadlo mi to totiž vhodné.

„Nejsem. Musíte mi pomoci,“ řekla babička s bolestí v hlase. Oči měla červené a já jsem si uvědomil, že plakala. A Ema řvala jako malé děcko. Ale asi mám co říkat, protože jsem byl určitě bledý jako stěna a do pláče jsem neměl taky dvakrát daleko.

„Babička upadla,“ řekla mi Ema, asi kdybych si nevšiml.

„Loupala jsem zrovna brambory a jedna slupka mi asi spadla na zem, aniž bych to postřehla. Pak jsem po ní uklouzla a...“ Babičce se zase oči zalily slzami, „... a spadla jsem si na nohu. To je strašná bolest. Nemůžu se vůbec hnout.“

Podíval jsem se na ni pozorněji a skutečně, byla to babička, ale něco jí chybělo. Byla to levá noha. Pod zástěrou jsem viděl jenom pravou, na té levé si asi seděla. Muselo ji to hrozně bolet.

„Co máme dělat?“ zeptal jsem se opatrně a věděl jsem, že ať to bude cokoli, nebude se mi to líbit.

„Vezmeme to postupně,“ řekla babička. „Nejdřív mi musíte pomoci od té bolesti.“ Přikývli jsme, znělo to jako dobrý nápad. „Támhle ve skříni mám krabici s první pomocí, vytáhněte ji.“

Vydali jsme se tam oba a otevřeli jsme babiččinu skříň. Krabice jsme tam viděli tři, tak jsem vyndal tu první a Ema z ní sundala víko. Bylo v ní šití, přesněji řečeno spousta špulek nití, jehel, bavlnek a dřevěný hříbek. Krabici jsme zavřeli a podali tu druhou. Bylo na ní napsané *První pomoc*, takže se dalo očekávat, že jsme trefili do černého. Odnесли jsme krabici na stůl a tam ji otevřeli. Byla plná obvazů, mastiček, zásypů, platíček s léky a kdoví čeho všeho.

„Máme ji,“ oznámila Ema babičce, která sténala bolestí.

„Dobře, výborně. Najděte v ní ibuprofen, jsou to takové růžové pilulky. A pak ještě takovou malou lahvičku.“

„Alpu?“ zeptal jsem se, když jsem narazil na Alpu.

„Ne, měla by být bez nápisu,“ řekla babička a já jsem vzal tu druhou lahvičku, co v krabici byla. Zřejmě to byl peroxid vodíku, který se lije do rány, když si člověk něco udělá.

Ema mezitím prohrabávala krabici a hledala růžové pilulky. Našla je až na dně.

„Jsou tu jen tři, bude to stačit?“ zeptala se.

„Bude,“ řekla babička a my jsme se vydali s nálezy za ní.

Vzala si od Emy tabletky, všechny si je vyloupla na ruku a vhodila do pusy.

„Chceš něco na zapití?“ zeptal jsem se a babička jen zavrtěla hlavou. Nechápal jsem, jak někdo může polknout tabletku, aniž by ji zapil. Já jsem to nedokázal. Jednou, když jsem byl nemocný, jsem to zkoušel, ale uvízla mi v krku a já jsem pak celé odpoledne cítil její hořkost. Pak jsem postřehl, že babička ty tabletky kouše, a úplně se mi zvedl žaludek.

„Když je rozkoušu a nechám rozpustit v puse, zaberou rychleji,“ vysvětlila babička a já jsem jen přikývl. Pak si ode mě babička vzala lahvičku a otevřela ji.

Než jsem stihl cokoliv říct, přiložila si ji k ústům a dala si z ní dva loky.

„Ty piješ peroxid vodíku?“ zeptal jsem se překvapeně.

Babička se zatvářila strašně kysele a zavrtěla hlavou. Pak se několikrát zhluboka nadechla s otevřenou pusou a zakašlala. „Brrr,“ otrásla se, „je tam slivovice, přírodní medicína. Mám ji pro tyhle případy.“ Přikývl jsem. „Teď prosím uklid'te tu krabici a přineste sem židli. Zkusím se zvednout,“ řekla a my jsme to udělali.

Nikdy jsem neměl nic zlomeného, ale dokážu si představit, jak moc to musí bolet. Hlavně když s tím člověk musí hýbat. Postavili jsme

před babičku židli, přesně jak chtěla, a ona se o ni opřela oběma rukama.

„Budeme to muset zvládnout,“ řekla a my jsme přikývli. Jiná možnost nebyla. „Jakmile se jednou zvednu, musím se postavit. A jak budu stát, musím nějak doskákat támhle k tomu kanapi.“ Ke kanapi to bylo sice jen pět kroků, což se může zdát málo, když máte obě nohy v pořádku. Ale to babička neměla. Takže pět kroků bylo vcelku daleko.

„Co máme dělat my?“ zeptala se Ema.

„Každý budete stát z jedné strany a pomůžete mi na nohy, nebo aspoň na tu jednu. A pak mě budete podpírat, abych neztratila balanc a zase nespadla. Jste připraveni?“ zeptala se babička.

„Jsme.“

„Tak na tři,“ řekla a začala odpočítávat. My jsme ji chytili z obou stran v podpaží, a když řekla tři, tak jsme oba vši silou zabrali.

Byl to jeden z nejhorších pohledů, jaký jsem zažil. Babiččina noha byla zlomená, to jsem tak nějak očekával, ale tehdy jsem ještě nevěděl, že existuje otevřená zlomenina.

Když se každý z vás podívá na své lýtko, uvidíte, jak vám od kolena dolů k chodidlu vede kost. A ta kost je pod kůží. Je to tak? Výborně. Tak přesně tuhle kost si babička zlomila, a protože zlomená kost je pěkně ostrá, roztrhla jí tu kůži a trčela ven. Brrr. A nejhorší na tom všem bylo, že když jsme babičku zvedli, tak ta kost se zase narovnal a jak se setkaly ty dva ostré, zubaté konce zlomené kosti, zaskřípalo to, jako když skousnete písek.

Slyšel jsem to já, Ema, a babička to dokonce i cítila, takže vykřikla bolestí a já jsem ji málem upustil. Ale nakonec se to povedlo a babička se postavila na zdravou nohu. Byla bledá jako stěna, ale kdo by v takové situaci nebyl.

„Dobře, děti, dobře. A teď pomalu ke kanapi.“ Vydali jsme se na cestu.

Těch pět kroků se táhlo jako celá věčnost. Už mě úplně bolely ruce a potil jsem se, ale vydržel jsem. Už jen proto, že to vydržela babička a vydržela to i Ema, a ta snad vážila půlku toho co já, navíc se jí zamlžily brýle. Ale nakonec se to zdařilo a babička se natáhla na kanape, celá zadýchaná, zpocená a unavená.

Stáli jsme nad ní jako dvě sudičky.

„Co teď?“ zeptal jsem se, ale nějak jsem tušil, co přijde.

„Sundejte opatrně ten hrnec z kamen,“ řekla babička. „A zaběhněte k telefonu a zavolejte otci, ať sem přijede. Musím do nemocnice.“

To byla smutná a krutá pravda.

Pobyt na Čertově kopytu byl u konce. Podíval jsem se na Emu, ale ta sledovala babičku, dlouho... a pak šla sundat ten hrnec.

„Co teď budeme dělat?“ zeptal jsem se a Ema mlčela. Stáli jsme na dvoře kousek od vany a hlavy jsme měli těžké jako balvany. Aspoň nám to tak připadalo, protože jsme si je drželi oběma rukama. Čert se pořád motal kolem nás a byl taky celý nesvůj. Jako by věděl, jak vážná situace nastala.

„Nemůžeme tady babičku nechat, když ji to tak bolí. Musíme jí zavolat pomoc.“

„Ale zároveň musíme ke kopytu a taky nějak zastavit toho archeologa... A to musíme co nejdřív,“ dokončila Ema mou myšlenku.

„Oliver, je to jasné. Já půjdu do vesnice, zavolám tvému tatškovi, a ty půjdeš ke kopytu.“

V tu chvíli jsem si představil souběžně dvě věci. Byl to obrázek Emy, jak stojí u telefonního automatu a popisuje mému otci, co se stalo. Na druhém jsem byl já, jak putuji temnotou k něčemu, co je tak strašlivé, že si to ani nedokážu představit.

Nechtěl jsem tam jít sám, ale co naplat. Občas si vybírat nemůžete.

„Dobře, tak to uděláme,“ řekl jsem a Ema přikývla.

„Neboj, k tomu kopytu tě vezmu později. Hlavně nezapomeň telefonní číslo i k otci do práce. Je napsané na záložce v knížce na stole.“

„A co budeme dělat, až přijede tvůj tatka? Co bude s Křivákem a s kopytem? Co bude s tvým slibem?“

„To ještě nevím,“ řekl jsem i přesto, že mě jedna možnost napadla. Pravda, ani trochu lákavá. Spočívala v tom, že zasvětíme mého otce do problému a požádáme ho o pomoc. Ale jak jsem jej znal a podle toho, co o něm napsal strýc Karel, bylo jasné, že to bude pěkně tvrdý oříšek.

„To je to nejhorší, co se mohlo stát,“ řekl jsem.

Ema se rozběhla k vesnici a já jsem ji sledoval, dokud mi nezmižela z dohledu. Potom jsem se otočil směrem k lesu a vypravil se udělat to, co bylo potřeba.

Měl jsem trochu obavu, jestli vejdu do lesa na správném místě, jestli správně určím směr a odkrokuji vzdálenost, abych našel klíč a skryté padací dveře, ale mé obavy se rozplynuly jako pára nad hrncem. Na hranici lesa na mě někdo čekal. Ten někdo byl mrtvý kluk Tonda.

Díval se mým směrem, ale jakoby někam za mne. Nechtěl jsem s ním být sám, ale neměl jsem na výběr. Zamával jsem mu a on na to vůbec nereagoval. Jako by si toho nevšiml.

Blížil jsem se k němu a vtom mě napadla jedna velmi závažná a strašlivá věc.

Strýc psal, že za jeho života se v Bezedníku nikdo neutopil, ale to není pravda. Důkaz stál přede mnou v oblečení připomínajícím pyžamo. A strýc navíc psal, že čert už má nachystaných 99 duší, ale Tonda byl číslo 100, poslední položka v seznamu pekla. Polil mě pot.

„Máš klíč?“ křikl na mě Tonda a já jsem se podíval do dlaně, snad jen abych se ubezpečil... Tondovi to jako odpověď stačilo. „Tak jdeme!“ zavelel a zamířil do lesa a já jsem nevěděl, co mám dělat. Ničemu jsem nerozuměl.

„Tondo! Počkej! Musíme si promluvit!“ zavolal jsem na něj. Ne-počkal, ani nezpomalil. „Co víš o čertovi Křivákovi?“ zeptal jsem se ho. „Co všechno víš o mém strýci?“

„Vím toho tolik, kolik je potřeba,“ odpověděl a pro mě to mělo stejný význam, jako kdyby mlčel.

Šli jsme hlouběji do lesa a vzdálenost k poklopu se zkracovala. Cítil jsem se mizerně, jako by se mi v žaludku obracelo klubko hadů.

„Kolik má čert duší?“ zeptal jsem se a čekal jsem nějakou nic neříkající odpověď anebo mlčení, ale Tonda překvapil.

„Devadesát devět,“ odpověděl.

„A co ty? Ty jsi stý!“ křikl jsem a Tonda se zastavil. Chvilí jsem myslel, že kvůli tomu, co jsem řekl, ale pak jsem si všiml stromu, který schovával klíč.

„Nejsem,“ řekl.

„Ale utopil ses v Bezedníku!“

„To ano, ale jsem tady, ne na čertově řetězu.“

„Ale jak to?“ zeptal jsem se. Byl jsem úplně rozčilený.

„Podařilo se mi čertovi uniknout.“

„Ale čert je mrtvý, nemá kopyto.“

„Jeho tělo je mrtvé,“ odpověděl Tonda. „Ale jeho duch pořád žije a dohlíží na své duše. Já jsem ho obelstil. Jsem volná duše.“

„Ale jak? Jak jsi ho obelstil?“ zeptal jsem se. Byl jsem zoufalý a nevěděl jsem, co mám dělat. Přál jsem si, aby tady se mnou byla Ema a pomohla mi rozhodnout.

„Není čas to vysvětlovat, máme jiné povinnosti. Jsem unavený. Podej klíč!“ řekl Tonda a já jsem jen stál a přemýšlel, jestli ho po-slechnout.

A protože mě nic jiného nenapadlo, tudíž jsem neměl na výběr, udělal jsem to, co chtěl, podal jsem klíč a otevřel dveře.

Když jsem klesal po schodech do podzemí, měl jsem snad ještě větší strach než minule. Asi to bylo tím, že tentokrát jsem byl bez Emy

a taky bez lampy, takže s každým dalším krokem přibývalo tmy a za chvíli jsem neviděl ani na krok. Dokonce jsem neviděl ani Tonda, který šel přede mnou.

Po chvíli schody skončily, aniž mě upozornily, takže jsem se rozplácl na studenou vlhkou zem.

Začal jsem se sbírat na nohy a moje ruka se v té temnotě chytila něčeho tvrdého, hranatého, co trochu nadskočilo a začaly se z toho ozývat duté rány. Uvědomil jsem si, že je to ta strašidelná bedna s kdovíčím a rychle jsem ucuknul.

„Vůbec nic nevidím!“ řekl jsem zoufale.

„Udělej tři kroky dopředu a budeš stát přímo u brány ke kopytu,“ ozval se přede mnou Tondův hlas.

Udělal jsem to, a když jsem se pokusil udělat čtvrtý krok, moje noha kopla do zdi.

„Co teď?“ zeptal jsem se.

„Polož klíč na bránu,“ odpověděl Tonda, „otevře se.“

„To je všechno?“

„Ano.“

Zhluboka jsem se nadechl a zvedl jsem zpocenou dlaň. Neměl jsem na vybranou! Položil jsem dlaň na studenou zeď a napjatě očekával, co se stane.

Ruka mě začala pálit, ale hned to přestalo. Místo toho mi v ní začalo mravenčit. Sice jsem ruku v té tmě neviděl, ale moje fantazie mi vykreslila její dokonalý obraz. V něm mi po té ruce běžaly stovky brouků s obrovskými kusadly a jedovatými žihadly. Rozhodl jsem se ucuknout, ale ať jsem rukou lomcoval, jak jsem chtěl, nepodařilo se mi to. Jako by mi ruka k té stěně přirostla.

Pak se najednou černá tma proměnila v bílou. Všude bylo světlo, ale bylo ho tolik, že bylo oslepující, takže jsem stejně nic neviděl. Z toho světla mě zabolely oči, tak jsem je rychle zavřel, ale vůbec to nepomohlo. To světlo jsem viděl pořád!

Vtom se ozval velice nepříjemný zvuk – hluboký, strašidelný a strašně dlouhý. Asi jako kdybyste pomalu přejeli smyčcem po rozladěné base. Když ten zvuk utichl, zmizelo i to světlo. Otevřel jsem oči.

Moje ruka s klíčem byla natažená do volného prostoru. Zeď, na kterou jsem ji původně položil, už tam nestála. Pro jistotu jsem to zkusil nohou. Spustil jsem ruku zpátky podél těla.

Místo zdi byl přede mnou tunel. Byl osvětlený zvláštním zeleným světlem a vznášela se v něm mlha, které bylo víc u země než u stropu, ale rychle se rozpouštěla. Tunel byl celý obložený kameny. Žasnul jsem.

Za námi se ozvalo hlasité zabouchání. Lekl jsem se a málem jsem si pustil do kalhot. Zabouchání se ozvalo znovu. Opatrně jsem se otočil, ale nikoho kromě Tondy, který se díval před sebe, jsem neviděl. Uvědomil jsem si, že ten zvuk vydává ta mizerná bedna. Otočil jsem se zpátky k tunelu a snažil jsem se ji ignorovat.

„Musíme jít, nebo se zase zavře,“ řekl Tonda.

Přikývl jsem.

„Musíš mě držet za ruku, jinak neprojdou,“ řekl a natáhl ke mně svoji bledou ruku.

Nechtělo se mi ho za ni chytat. Byl přece mrtvý! Ale všechno bylo strašně zvláštní, tak jsem to nakonec udělal. Byla studená a suchá.

Otřásl jsem se a udělal jsem dlouhý krok dopředu, do skryše čertova kopyta.

Nevím už, co jsem čekal, ale bylo to jako přejít z chodby do obýváku. Nestalo se nic, nic jsem necítil, ani průvan, ani změnu teploty, ani žádný zápach. Bylo to úplně obyčejné. Ale i přesto jsem měl v těle napjatý každyčkový sval a nervy jsem měl jako špagáty, jak se říká.

Jen co jsme se ocitli v chodbě, Tonda se mě pustil, za což jsem mu byl ve skrytu duše vděčný. Předešel mě a já se vydal za ním tou chodbou, která se zdála být nekonečná.

Když jsem se otočil zpátky, viděl jsem pořád temnou místnůstku a slyšel jsem bouchání z dřevěné bedny.

„Kdy se ta brána zavře?“ zeptal jsem se.

„Už je zavřená,“ odpověděl Tonda a já jsem se znova otočil. Zavřená mi nepřipadala.

„Z této strany je otevřená pořád. Zavřená je jen z té druhé,“ řekl Tonda a já jsem přikývl. Když jsem se podíval před sebe, viděl jsem jen tu chodbu, rovnou, dlouhou, asi se mírně svažovala, i když ruku do ohně bych za to nedal. Konec chodby se z té vzdálenosti jevil velký asi jako tenisák. Nebyl jsem schopný rozeznat, co skrývá. Šel jsem krok za krokem pořád dál, ale neměl jsem pocit, že bych se k ní přibližoval.

Nevím, jak dlouho jsme šli, ale ústí chodby se zvětšovalo a zvětšovalo, už jsem rozeznal velký stůl a na něm nějakou bednu. V ní jsem tušil čertovo kopyto. Na zdi něco viselo, vypadalo to jako kovová deska. Zrychlil jsem krok a Tonda se přizpůsobil.

Když jsme se dostali ještě blíže, poznal jsem, že na desce na zdi je něco napsáno a zvědavost zrychlovala můj krok. Už toho moc nezbyvalo. Snad dvacet kroků před koncem chodby byla odbočka doleva. Zastavil jsem tam a Tonda na mě čekal.

Díval jsem se do chodby a připadala mi nachlup stejná jako ta, kterou jsme právě šli. Její konec se ztrácel v dáli.

„Kam vede tahle chodba?“ zeptal jsem se Tondy.

„Na Onen svět,“ řekl mi stejně klidně, jako by mi říkal, že vede do klučičích šaten.

„Cože? Jak – na onen svět?“ ptal jsem se, jako bych to nechápal, ale věděl jsem moc dobře, co Onen svět je.

„Je pro utopené děti z Bezedníku. Tudy je Strážci kopyta odvádějí na čertův řetěz. Ty o tom nevíš?“

„Nevím,“ řekl jsem a nahlas polkl.

„Jak to, že tebe strýc neodvedl?“ zeptal jsem se.

„Bylo to součástí mé lsti,“ řekl. „A pojď dál, čas kvapí.“

A tak jsme udělali těch posledních dvacet kroků.

Stůl byl mohutný a pevný, ale zároveň jednoduchý. Vůbec nebyl vyřezávaný, ale nést bych ho rozhodně nechtěl. Truhlice, která na něm stála, byla kovová. Stála na malých nožkách a na víku měla obrázek čertova kopyta. Otřásl jsem se.

Na stěně skutečně visela kovová deska a na ní bylo vyryto: *Strážce! Náš osud je ve tvých rukou!* Sklonil jsem pokorně hlavu.

Pozoroval jsem tu kovovou truhlici a přemýšlel jsem, jestli tam kopyto skutečně bude. Myslel jsem, že se z truhlice budou ozývat nějaké zvuky jako z té dřevěné před bránou, ale nic jsem neslyšel. Jako by tam kopyto ani nebylo.

„Není živé, je useknuté,“ řekl Tonda, jako by mi četl myšlenky.

Dodalo mi to trochu odvahy, ale i přesto jsem se zhluboka nadechl, než jsem na víko truhlice položil obě ruce. Bylo studené jako led.

Chvilé, kdy jsem víko zvedal, mi připadala velmi významná a obřadní. Srdce mi bušilo až v krku. Z toho napětí...

Víko bylo těžké, ale to se dalo čekat, když bylo celé z kovu. Panty však fungovaly jako nové, ani nezaskřípaly. Zavřel jsem oči a otevřel truhlici dokořán.

Pak jsem je otevřel a uviděl jsem kopyto v jeho celé zručné kráse.

Bylo vysušené a srst nad ním byla mdlá a vypelichaná. Přesto mě zarazilo, jak je velké. Očekával jsem, že bude velké asi jako lidská noha, ale bylo mnohem větší. Vypadalo spíš jako kopyto obrovského býka než čerta. Otřásl jsem se a zjistil jsem, že mám překvapením otevřenou pusou. Zavřel jsem ji.

„Tak to je,“ řekl jsem, ale nenašel jsem vhodné slovo k dokončení věty, tak jsem dodal „... síla!“ I když to samozřejmě bylo mnohem víc než síla.

Hleděl jsem na kopyto a nemohl jsem se toho pohledu nabažít. Chtěl jsem, aby tohle viděla Ema, a rozhodl jsem se, že s ní sem zajdu, ještě než přijede otec, protože tohle je fakt něco.

Potom mi v hlavě vytanula jiná myšlenka. Kopyto už jsem sice viděl, ale co dál?

Až přijede otec, tak nás odtud odveze, jenže co s kopytem? Mou povinností je ho hlídat. Mám si ho snad vzít s sebou domů? Do paneláku?

Představil jsem si kopyto na policiče mezi knihami. Představil jsem si, jak budou všichni koukat, až ho vytáhnu ve škole z aktovky. Představil jsem si mamku, jak mi z něj bude jednou týdně ometat prach.

Budu muset s pravdou ven a vzít sem otce, kdyby mi nevěřil. Sem a do strýcovy pracovny. On už bude vědět co dělat. Je dospělý! A vědec.

Naposledy jsem si kopyto prohlédl, abych si ho co nejvíc vryl do paměti, a zavřel jsem truhlici. Hlasitě to klaplo. Tonda mě mlčky sledoval. Kývl jsem na něj, ale on nic.

„Jdeme,“ řekl jsem tedy a šli jsme. Ale ne daleko.

Dostali jsme se jen k odbočce na Onen svět, když se Tonda zastavil.

„Co je?“ zeptal jsem se

„Já musím tudy,“ prohlásil a zadíval se do dlouhé chodby.

„Proč?“ zeptal jsem se, ale odpověď mi byla jasná.

„Protože jsem mrtvý a potřebuji najít klid. Můj úkol skončil. Jsi Strážce a víš, kde je kopyto,“ řekl Tonda.

„Když ale půjdeš na Onen svět, skončíš na řetězu čerta Křiváka a budeš stý!“ řekl jsem.

„Nebudu, už je to dlouho, už to neplatí,“ řekl Tonda a mně nezbylo než mu věřit.

„Mám tě doprovodit?“ zeptal jsem se. Chtěl jsem, aby odmítl, protože jsem chtěl s Emou stihnout ještě jednu exkurzi a vůbec jsem neměl pojem o čase.

„Ne, je to zbytečné,“ odpověděl Tonda.

Přikývl jsem. „Tak dobře. Moc ti děkuji za pomoc a měj se hezky,“ řekl jsem a přemohl jsem se, abych k Tondovi natáhl ruku. Vděčil jsem mu za mnoho. Bez něj bych byl jen obyčejný tlustý kluk.

Tonda mou ruku nepřijal, jako by ji neviděl, což mi až tak nevadilo, ale ani mi neodpověděl. Jen se otočil a kráčel chodbou směrem Onen svět. Mohl jsem se na něj zlobit, ale nezlobil jsem se. Bylo pro něj asi taky hodně těžké rozloučit se natrvalo s tímto světem...

Chvíli jsem mlčky sledoval jeho záda, jak jsou menší a menší, a potom jsem se vydal svou cestou. Chvílemi jsem i utíkal, ale nepřeháněl jsem to.

Cesta zpátky mi připadala o mnoho kratší a rychlejší než cesta tam. Možná to bylo tím, jak jsem se těšil na Emu, až jí řeknu, co jsem viděl, a až ji tudy povedu. Když jsem se dostal k bráně, otočil jsem se a znovu jsem si prohlédl stůl, truhlici a kovovou desku v měřítku tenisáku. Potom jsem udělal ten poslední krok a ocitl se v temnotě. Z této strany byla brána skutečně zavřená. Podle chabého světla jsem tušil, kudy jít ke schodišti. Udělal jsem však jen čtyři kroky, než jsem znovu zakopl a upadl. Tentokrát přímo o dřevěnou bednu. Vylekalo mě to.

Bedna ihned spustila to svoje buch buch buch, ale mě víc než to zajímalo, jak se ocitla tady, když měla stát u zdi!

Odpověď mi přišla sama. Jedno buch bylo tak silné, že bedna poskočila. To bylo dost.

Odsunul jsem ji zpátky ke zdi i přes její hlasitý odpor a zvedl jsem se na nohy.

Zamířil jsem ke světlu. První schod jsem našel bez nehody, jelikož jsem postupoval víc než opatrně. Začal jsem pomalu stoupat. Světla přibývalo a bouchání bedny utichalo, něco mi ale říkalo, že ještě nesmím odejít... Zastavil jsem se.

Přemýšlel jsem, co bych měl ještě udělat, a přitom poslouchal to pravidelné bouchání, ale nic mě nenapadalo. A když už jsem to chtěl hodit za hlavu, tak mi to došlo. Bylo to jako blesk z čistého nebe.

Bedna dělala: „Buchbuchbuch... buch... buch... buch... buchbuchbuch.“ Znovu a pořád dokola. Tři krátké, tři dlouhé, tři krátké. To jsem znal. To byla morseovka. Psalo se to takto: ...---... a znamenalo jediné, SOS neboli POMOC!

Znervózněl jsem.

Co je v té bedně? ptal jsem se sám sebe a vzpomněl jsem si na to, co říkal Tonda o nebezpečí, které v ní číhá, a o tom, že ji nemáme otvírat.

Byla ta bouchání SOS pouze lstí?

Nevěděl jsem. Chtěl jsem Emu! Ale Ema tady nebyla, byl jsem sám. Přestože jsem měl strach, otočil jsem se a šel jsem zpátky. Do temnoty.

Tentokrát mě konec schodiště nepřekvapil a truhlici jsem taky našel na první pokus. Položil jsem na ni dlaň a bouchání utichlo. To bylo divné. SOS teď bouchalo jen moje srdce. Měl jsem pocit, že skoro stejně nahlas jako bedna.

„Co jsi zač?“ řekl jsem potichu a bedna znovu začala bouchat. Věděl jsem už, že je to morseovka, a lovil jsem z paměti jednotlivá písmena: K-A-R-E-L.

„Karel? Strýc Karel?“ řekl jsem překvapeně a bedna hlasitě poskočila na souhlas.

Srdce se mi sevřelo a šly na mě mrákoty. Jestli byl v truhle skutečně strýc Karel, tušil jsem, že se schyluje k pěknému průšvih.

Moje prsty šmejdily po bedně a zkoumaly mechanismus obou západek, které ji držely zavřenou. Doufal jsem, že k otevření bedny nebudu potřebovat žádný klíč, a doufal jsem správně. Zámky byly podobné zámkům, které jsem měl na kufru, stačilo na ně ze správné strany zatlačit a povolily natotata. Víko jsem zvedat nemusel, protože jen co v zámcích cvaklo, vyletělo nahoru jako zátka od šampáňa.

I když jsem neviděl vůbec nic, cítil jsem, jak se přede mnou zhmotnilo něco velikého a sklání se ke mně.

Co když to není strýc Karel? napadlo mě. Hned jsem si taky odpověděl: *Tak to je s tebou amen.*

„Už jsem si myslel, že mě tu necháš na věky věkoucí,“ ozval se silný mužský hlas. Příjemný hlas. Trochu jsem se uklidnil.

„Ahoj strýčku, já jsem Oliver,“ řekl jsem to jediné, co mě napadlo, ale strýc mě ani nenechal domluvit.

„To ten všivák Antonín. Je ve spojení s čertem. Podvedl mě a udušil mě, když jsem spal. A potom mě zavřel do téhle malé bedny. Kde je vůbec teď? Slyšel jsem, že šel s tebou za bránu,“ hudroval Karel.

Já jsem nasucho polkl. Připadal jsem si jako ve zlém snu. Stejně podvedený jako strýc.

„Šel tam... tou druhou chodbou... na Onen svět...“ koktal jsem.

„Viděl jsi ho projít bránou?“ Strýcův hlas zněl náhle vystrašeně a mně došlo, o co mu jde. Samozřejmě, že jsem ho neviděl jít bránou. Nechal jsem ho tam... s kopytem, které musím hlídat... Vzpomněl jsem si na nápis nad kopytem *Náš osud je ve tvých rukou!* a chtělo se mi brečet.

„Ne,“ řekl jsem.

„Tak na co ještě čekáme? Rychle ke kopytu!“ křikl strýc, když vtom se znovu ozval ten zvuk rozladěné basy a z brány vyšlehl záblesk světla. To, co jsem v něm na ten moment spatřil, mi vyrazilo dech. Byl to skutečně jen záblesk, ale znamenal jediné. Všechno je ztraceno.

V tom záblesku jsem totiž spatřil Tonda, všiváka Antonína, jak říkal strýc. Zrovna proskakoval bránou a v náručí držel kopyto. Viděl jsem to naprosto zřetelně a myslím, že to viděl i strýc, a řeknu vám, že když teď zavřu oči, uvidím ten záblesk znovu a v něm to samé, do nejmenšího detailu. Je to jako fotografie, akorát místo v albu ji nosím v hlavě.

Pak ten záblesk zmizel a já jsem ucítil průvan, jak kolem mě Tonda proběhl. Rychle jsem po něm hmatl, ale chytil jsem jen plnou dlaň vzduchu.

„Za ním!“ vykřikl strýc a já jsem se dal do běhu. Zakopl jsem o první schod a než jsem se posbíral, byl už Tonda dávno venku. Naštěstí strýc mu byl v patách, nebo alespoň jsem v to doufal. Začal jsem šplhat do schodů.

Jak přibývalo světla, zrychloval jsem chůzi, a když jsem se dostal ven, nebylo nikde po Tondovi ani po strýcovi ani stopy. Místo toho jsem ale postřehl, že se mezitím zatáhla obloha a začalo pršet.

Rozhlížel jsem se kolem sebe a vztek mnou lomcoval. Nechal jsem se podvést! Kvůli mně teď půjde sto dětí do pekla a čert Křivák získá moc a vládu. Kvůli mně!

Nechtělo se mi stát na místě. Popravdě řečeno, nechtělo se mi vůbec nic, ale vydal jsem se pomalou chůzí zpátky k babičce. Přemýšlel jsem, co asi řeknu Emě, když jsem si všiml vysokého muže v bílo-modrém pyžamu. Poznal jsem ho podle obrázků v jeho pracovních a fotky z parte. Byl to strýc Karel a – mezi námi – skutečně byl úplně jiný než můj otec.

„Toho nechytíme!“ volal na mě našťvaně. „To kopyto mu dává rychlost a sílu.“

„Já se omlouvám, je to moje vina,“ přiznal jsem.

„To není pravda,“ řekl k mému překvapení strýc. Spíš bych očekával, že po mně bude křičet a nadávat. „Podvedli tě a stejně podvedli mě. Ale to je proti pravidlům! Sepíšeme stížnost!“

„A to nám pomůže?“ zeptal jsem se překvapeně. Nevěděl jsem, že by se věc dala vyřešit i takto.

„Asi ne, ale můžeme to zkusit,“ řekl strýc. „Antonín to kopyto nese na hrad do čertova hrobu a tím čerta oživí. Čert je ale zakopaný, takže mu bude chvíli trvat, než ho vykope, to je náš operační prostor a čas, abychom něco vymysleli. Snad jen jediný problém spočívá v tom, že ten hrob začal odkrývat nějaký archeologický nadšenec a my musíme zjistit, jak je daleko.“

Došlo mi, že strýc má na mysli toho archeologa, o kterém jsme se s Emou domnívali, že strýce zabil. Jak jsme se pletli!

„Už se prokopal ke stěně hrobu,“ řekl jsem. „Dnes chce poprvé nakouknout dovnitř.“ Neříkalo se mi to lehce, ale muselo to být.

„To je hodně špatné, možná horší, než si oba myslíme.“ Strýc v pyžamu přemýšlel. „To už asi probuzení čerta Křiváka nezastavíme, ale můžeme zabránit jiné věci. Křivákovi pořád jedna duše chybí. Tondu si na řetěz dát nemůže, protože ho použil jinak, takže...“

„Takže musíme stůj co stůj zabránit tomu, aby se v Bezedníku utopilo další dítě,“ dokončil jsem strýcovu větu a strýc přikývl.

„Když jsi byl tady dole poprvé, byla s tebou nějaká dívka. Kde je teď?“

„Ema? Ema je...“ A najednou mi to došlo! Úplně jsem strnul hrůzou. Ema je ve vesnici a tam je i Bezedník. Ema je v nebezpečí. Nebyl jsem schopn slova.

„Je dole ve vsi?“ zeptal se strýc a já jsem přikývl.

„Tak to sebou musíme hodit!“ křikl na mě a rozběhl se lesem pryč. Moje nohy ho následovaly, i když moje duše byla s Emou.

Dostali jsme se na cestu a déšť sílil. Nohy mi klouzaly po blátě, ale bylo mi to jedno.

Běžel jsem, jak nejrychleji jsem dokázal, ale pořád jsem měl pocit, že je to moc pomalu. Píchal mě v boku, nemohl jsem pořádně dýchat a srdce mi málem vyskočilo krkem, ale nedovolil jsem si zastavit. Utíkal jsem jako o život... ne, pardon, utíkal jsem o život mé nejlepší kamarádky Emy.

Strýc byl pořád přede mnou a co chvíli na mě čekal. Jeho nohy neklouzaly a kůže nemokla, byl to duch v pyžamu, zatímco já jsem byl jen k smrti vyděšený kluk. Silná dvojka.

Celou cestu jsem doufal, že se z další zatáčky vynoří Ema, celá smutná, že prázdniny na Čertově kopytu jsou u konce a že zase prší a budou se jí mlžit brýle, ale s každou další zatáčkou, ze které se nevynořila, jsem věděl jistě, že jí jde o život.

A vtom jsem si vzpomněl na to, co mi říkala před pár dny. O jejím snu. Snu o růži, která ji volá! Snu, který jsem bral na lehkou váhu. Rozbrečel jsem se a zastavil jsem. Byl jsem zoufalý.

„Přestaň fňukat a utíkej!“ křikl na mě strýc a já se na něj podíval.

„Měla sen... o růži!“ dostal jsem ze sebe trhaným hlasem mezi vzlyky.

„To je o důvod víc, abys utíkal!“

Strýc měl pravdu. Utřel jsem si mokry obličej do mokrého rukávu a dal jsem se znovu do běhu.

Za chvíli jsme byli ve vesnici a nejdřív jsme utíkali k telefonnímu automatu, protože tam přece Ema šla.

A tam poslední jiskřička naděje zhasla. Doufal jsem, že se tam třeba schovala před deštěm, ale nebyla ani tam. Ale něco tam po ní přece jen zůstalo.

„To jsou její brýle!“ křikl jsem a utíkal k telefonu, na kterém ležela Emina skla. „Jsou její, ona je nikdy neodkládá, nikdy je nikde nezapomněla!“

„To ta růže, zmátla jí mysl. Pojd', třeba jdeme včas!“ křikl strýc a já se rozběhl, jak nejrychleji jsem dokázal. K Bezedníku to bylo jen kousek.

Taky jsem doufal, že jdeme včas, ale zároveň jsem se strašně bál, že jdeme pozdě.

A to už se před námi rozprostřela hladina rybníka.

Stál jsem na břehu a v ruce svíral Eminy brýle. Pozoroval jsem hladinu. Každý její kousek jsem přejížděl očima a hledal jsem plovoucí tělo. Nikde jsem ho neviděl, ale hladina byla v dešti celá rozčepýřená, takže jistotu jsem neměl.

„Nikde ji nevidím,“ řekl strýc.

„Já taky ne,“ řekl jsem, ale rozčilený jsem byl pořád.

„Půjdu se podívat ještě támhle do toho rákosí,“ prohlásil strýc a odešel. Já jsem si unaveně sedl na zem. V plicích mě páliło a hlava

mi třeštila. Prohlížel jsem si Eminy brýle a přemýšlel. V rybníku nebyla, ale cestou jsme ji nepotkali. Kde tedy mohla být?

Mohla být zpátky u babičky! Že mě to nenapadlo dřív? Přiběhla do vesnice, vyřídila telefonát a všimla si, že se blíží déšť. Dala se tedy do běhu zpátky a pak zjistila, že nemá brýle... Chce se pro ně vrátit, ale začne pršet... Šla by pro ně v dešti nebo by utíkala domů?

Za normálních okolností by se pro ně vrátila, ale zároveň věděla, kde jsem a co dělám. Chtěla to prožít se mnou. Vrátila se zpátky domů. To je jasné jako facka!

Trochu jsem se uklidnil, když jsem náhle uslyšel strýcův hlas.

„Olivere, pojd' sem,“ řekl potichu a smutně. Vyskočil jsem na nohy.

Vydal jsem se za strýcem a nohy jsem měl těžké jako z olova. V hlavě mi tepalo, všechno kolem mě začalo nabývat zlatého zbarvení a zvuky byly jaksi hlubší a s ozvěnou.

Věděl jsem, proč mám za ním jít. Věděl jsem to ještě dřív, než jsem v rákosí uviděl něco, co mělo stejnou barvu jako Emino tričko, které si ráno oblékla.

Věděl jsem to, ale nemohl jsem to pochopit.

„Bud' statečný,“ uslyšel jsem jakoby z jiného světa.

Nic horšího se už stát nemohlo.

Kapitola devátá

Na Onen svět...

„Je mrtvá!“ křičel jsem jako smyslů zbavený. Sledoval jsem Emino tělo, jak se pohupuje v rákosí. Hlavu měla ponořenou ve vodě a na hladině se dokola rozprostíraly vlasy jako paprsky kolem slunce. „Je úplně mrtvá... mrtvá!“

Strýc Karel stál vedle mě a mlčel. Myslím, že nevěděl, co říct. Čertovo dílo bylo dokonáno a Ema byla po smrti. Všechno bylo ztraceno. Padnul jsem na kolena a svalil se do písku. Brečel jsem tak moc, že jsem ani nemohl dýchat, byla mi zima, ale vnímal jsem ji jen okrajově.

„Oliver, dobře mě poslouchej...“ řekl strýc.

„Mlč! Mlč! Je to tvoje vina!“ zakřičel jsem na něj, i když jsem věděl, že jeho vina to není.

„Oliver, vím, že je to hodně těžké, ale musíš jít do vody a vytáhnout ji,“ řekl klidným hlasem a já jsem dostal další záchvat pláče.

„Běž pro ni ty!“ křikl jsem na něj mezi vzlyky.

„Nemůžu. Jsem duch. Můžu maximálně do něčeho udeřit a unesu jen věci, které jsou z druhé strany. Tvou kamarádku neunesu. Musíš pro ni jít ty!“

Přestal jsem brečet, postavil jsem se na nohy a podíval se strýci do očí. „Ema je mrtvá, chápeš to?! Je mrtvá! Hra skončila. Musíme zavolat policii a její mamku!“ řekl jsem. „Musíme sem zavolat někoho dospělého, někoho, kdo to vyřeší!“

„Jediný, kdo to může vyřešit, jsi ty!“ křikl na mě strýc. „Jsi Strážce, dal jsi slib!“

„Nejsem Strážce, je to chyba. Jsem malý kluk! Kašlu na to! Ema je mrtvá, je konec!“

„Olivere, poslouchej mě, Křivák má sto duší a v tuto chvíli je asi zpátky mezi živými. Až odevzdá duše peklu, získá moc. A v tu chvíli to bude konec, Olivere. V tu chvíli ano. Do té doby je to pořád ve tvých rukou!“

„Dá se to zvrátit? Emu stejně oživit nemůžeme a Křiváka nezastavíme...“ zase jsem propadl pláči.

„Možná ne a možná ano. Musíš věřit a jít štěstí naproti. Musíš věřit a potom dokážeš nemožné!“

„Ale jak? Co mám dělat? Jak Emu probereme? Jak překazíme Křivákův plán?“

„Krok za krokem, Olivere. První krok je vytáhnout Emu z vody. Čím dřív to uděláš, tím víc času budeš mít. A teď už jde jen o čas. Musíš si pospíšet.“

Sledoval jsem strýce Karla, ale jen chvíli. Potom jsem si strčil Eminy brýle do kapsy, otočil jsem se a rozběhl se do rákosí. Nesvlékal jsem se. Nezáleželo mi na tom, nebyl čas a stejně jsem byl na kost promoklý.

Ema byla kousek od břehu a vody jsem tam měl jen po prsa. Byl jsem u ní hned. Měl jsem obavu, že se jí nebudu moct dotknout, že to nezvládnou, ale šlo to snadno. Chytil jsem ji v podpaží a otočil tváří vzhůru. To mě vylekalo a málem jsem ji pustil. Měla otevřené oči a v nich fascinovaný výraz. Došlo mi, že poslední, co viděla, byla růže, kouzelná růže, pekelná růže. Koho by to nefascinovalo? Chvíli jsem se na ni díval... S těmi mokkými vlasy a bez brýlí si nebyla vůbec podobná. Tím to možná bylo jednodušší.

Zvedl jsem ji do náruče a odnesl na břeh. Hlava se jí stočila na stranu a z pusy jí vytekla voda. Málem jsem se rozbřečel. Chtěl jsem ji položit do trávy, ale strýc mě zastavil.

„Musíme ji odnést k bráně na Onen svět,“ řekl mi. „Čím dřív tam budeme, tím bude větší šance, že se bude moci vrátit.“

A tak i přesto, že Emino tělo bylo s každým dalším krokem těžší a těžší, vydali jsme se rychlou chůzí zpátky do kopce.

Nešli jsme přes vesnici, ale strýc mě vedl kolem pole. „Je to o kousek dál, ale asi tady nikoho nepotkáme. Vesnicí bychom s mrtvým dítětem neprošli.“ To byla pravda. Ještě dnes ráno bych si nedokázal představit, že bych někdy mohl potkat někoho, kdo nese mrtvolu, a teď jsem ji nesl já! A nesl jsem Emu. Začala se mi zase křivit tvář.

„Když budeš fňukat, tak tě to zpomalí,“ upozornil mě strýc, a tak jsem to přemohl.

Co jsem ale přemoci nedokázal, to byla bolest v rukou a v zádech. Ema mi klouzala, hrozilo, že mi spadne, a to jsem nechtěl. Tak jsem si ji pořád nadhazoval a strýc to zpozoroval.

„Zvládni ji donést támhle za ten keř a tam si chvíli odpočineš.“

„Nechci odpočívat, musíme jít!“ odpověděl jsem podrážděně. Měl bych si odpočinout, protože ji už dlouho neunesu, ale nebyl čas. Byl jsem zoufalý.

„Dobře. Aspoň si ji přehod' přes rameno. Ponese se ti líp,“ poradil mi.

Moc se mi nelíbilo nést Emu tak, jak jsem nosil pytle sena, ale udělal jsem to. A pomohlo to! V rukou jsem cítil úlevu a ještě jsem zrychlil. Už jsme byli za vesnicí a stoupali k Čertovu kopytu, když vtom jsem si všiml, že proti nám někdo jde!

A to nebylo dobře...

Cesta se zrovna vinula mezi polem a loukou a kolem ní rostly jen nízké keře osypané nezralými šípky. Za ně jsme se schovat nemohli. Byla to ošemetná situace.

„Co uděláme?“ zeptal jsem se zoufale strýce Karla.

„Pojd' dál a dělej jakoby nic,“ poradil mi, a protože mě lepší řešení nenapadlo, musel jsem s tím souhlasit. Jít a předstírat, že nesu jen pytel sena, v dešti... ksakru.

Člověk, který proti nám šel, měl zjevně naspěch, protože chvíli šel a chvíli zmateně utíkal. Neustále se při tom otáčel a jednou dokonce zakopl a upadl. Hned se ale zvedl a dal se do běhu. Jindy by to mož-

ná vypadalo komicky, dnes ne. Jakmile nás zpozoroval, začal křičet: „Prýýč! Utíkej pryč! Je tam čert, živej čert! Zachraň se, kdo můžeš!“

Já i strýc jsme na moment zkoprněli a podívali jsme se na sebe.

„Hlavně klid, Olivero, tohle jsme očekávali,“ řekl strýc klidným hlasem a zase jsme se dali do pohybu. Emino tělo jsem si přehodil na druhé rameno.

Protijdoucí pořád něco křičel a mával na nás rukama, jako at' se dáme na úprk, ale my jsme dělali, že ho nevidíme. A pak jsme ho poznali.

„To je ten archeolog!“ vykřikli jsme současně. Na jeho jméno jsme si nevzpomněli ani jeden.

Chvilí nato poznal archeolog mě a hned se ke mně rozběhl. Znejistěl jsem.

„To jsi ty, ten kluk z kovárny!“ informoval mě, když se ke mně blížil a mě překvapilo, že si nevšímá strýce Karla.

„Nevidí mě,“ objasnil mi strýc, jako by mi četl myšlenky. „Jsem duch, můžu si rozhodnout, kdo mě uvidí a kdo ne.“

„Pamatuješ si na tu zed' do hrobky? Tak z ní se mi podařilo uvolnit tři kameny a zrovna, když jsem koukal dovnitř a chystal se pořádit nějaké fotografie hrobu, přihnal se tam nějaký kluk v pyžamu. V ruce nesl něco, co vypadalo jako kopyto nějakého lichokopytníka a hodil to dovnitř!“ křičel na mě archeolog a dostal se skoro až ke mně. „A pak se to stalo. Strašně tam zasmrděla síra a z hrobky se ozval strašlivý řev a rachot. A pak se ta zed' rozsypala, jako by byla z kostek, a přede mnou se objevil... Co to neseš? Panebože! To je ta holka! Je mrtvá?! Tys ji zabil?!“

Dělal jsem, že ho nevidím, a pokusil jsem se ho obejít, ale chytil Emu za ruku a stáhl mi ji z ramene. Málem spadla na zem, ale udržel jsem ji a pokoušel se ji vrátit na rameno.

„Co to děláte?“ vykřikl jsem na něj. „Pusťte ji!“

„Tys ji zabil! On ji zabil a teď ji nese zakopat do lesa! Dej mi ji! Tohle se musí nahlásit úřadům!“ křičel archeolog a přetahoval se se mnou o Emino tělo.

Vtom jsem postřehl strýce Karla, jak se k archeologovi blíží a jedním rozmachem ho nakopává do zadku.

„Au! Nekopej do mě, ty malej vrahouně!“ křikl archeolog a pustil Emu.

„To jsem nebyl já!“

„Ne? A kdo asi tak?“ Znovu natahoval ruce po Emě.

V tu chvíli mu strýc stáhl kalhoty, archeolog překvapeně vykřikl a natáhl si je zpátky.

„To čert!“ křikl jsem na něj. „Je tady, vy ho nevidíte?“

Archeolog vykřikl, jako by do něj střelili, a vymrštil ruce nad hlavu. Už si mě vůbec nevšimal, jako bychom se s Emou vypařili, a rozběhl se směrem k vesnici. Rukama mával nad hlavou a hlasitě křičel: „Čert! Je tady čert! Zachraň se, kdo můžeš!“

„Děkuji za pomoc, strýčku,“ řekl jsem.

„Karle, říkej mi Karle. A zvládl jsi to sám, víceméně,“ odpověděl a vyrazili jsme naším směrem.

Dostali jsme se až skoro k Čertovu kopytu, ale odklonili jsme se k lesu. „Je to tudy kratší,“ vysvětlil strýc. Šel jsem se znalцем zkratek a to bylo dobře, protože se mi začala podlamovat kolena a každý zbytečný krok mohl znamenat ztrátu posledního zbytku sil. Byl jsem rád, že už to není daleko, ale představa dvou podzemních chodeb, které vypadají téměř nekonečné, mě děsila.

Když jsme došli do lesa, naše rychlost se zmenšila, protože jsme museli kličkovat mezi keři a stromy a překračovat větve. Báł jsem se, že dál už nedojdu.

Šel jsem a uvědomil jsem si jednu překvapivou věc. To, co dokážeme nebo nedokážeme, je přímo závislé na naší vůli! Musel jsem Emu dostat k bráně a taky ji tam dostanu. O tom jsem byl přesvědčený, a tím pádem jsem měl síly dost.

Ke vchodu do podzemí to už bylo jen kousek.

Jenomže chod věci ovlivňují i jiné věci než je vůle. Existuje i štěstí nebo smůla a neutrální věci jako náhoda. A když se vám něco z toho postaví do cesty, je to jen další překážka na vaší cestě k cíli. A vy ji buď překonáte, nebo ne. A pak buď vyhrajete, nebo prohrajete! Tak to chodí.

Takže síly jsem měl dost, ale přehlédl jsem králičí noru. Když jsem do ní šlápnul a natáhl se jak široký, tak dlouhý, nebyla mi síla k ničemu.

Byl to vcelku klasický pád, dokonce i Emu jsem chytil tak pevně, že se moc nepotloukla, ale moje koleno na tom bylo trochu jinak. Moje koleno vydalo hlasité „křup“.

Zařval jsem, jako by mě nabírali na vidle, a upustil Emu na zem do jehličí. Otočil jsem se ke své noze, byla pořád v té prokleté noře. Vytáhnul jsem ji rukama. Byla to strašná bolest.

Podíval jsem se na své koleno a vypadalo nějak divně. Bylo celé nějak nakřivo. Pak jsem si vzpomněl na babičku a na její nohu a zase jsem se rozbrečel. Byl to nejhorší den mého života. Jeden mrtvý, dva zranění a čert u moci.

„Vím, že to vypadá ošklivě, ale je důležité, aby ses dostal k bráně. Zvládneš to?“ zeptal se mě strýc a já jsem o tom uvažoval.

„Strašně to bolí, když s tím pohnu,“ odpověděl jsem se slzami v očích.

„A když to nějak zpevníme, aby se s tím nehýbalo?“

„Pak jo,“ řekl jsem, ale co jsem mohl vědět. Měl jsem pocit, jakoby má cesta byla u konce.

„A zvládneš tam dostat i ji?“ zeptal se mě strýc a ukázal na Emu. Podíval jsem se na ni a uvědomil jsem si, že jsem její jediná naděje. Strýc by ji tam dokázal snad jen dokopat, což by nebylo nejlepší, ani nejjednodušší řešení.

„Ano. Zvládnou to. Co mám udělat s tou nohou?“

„Natrhej si z trička čtyři pruhy látky,“ radil strýc a já jsem si začal svlékat mokré tričko. Strýc Karel zatím chodil kolem mě a pak ke mně naráz kopl nějaký klacek.

Já jsem natrhnul tričko, utrhl z něj čtyři pruhy a oblékl si tričko zpátky. Trčel mi z něj celý pupek.

„Výborně,“ pochválil mě strýc. „Ted' si tam zboku přilož ten klacek a pořádně ho utáhni dvěma pásky nad kolenem a dvěma pod ním.“

Přiložil jsem klacek k noze a projel mnou prudký proud bolesti. „Dej si do úst tenhle kousek kůry a vždycky, když ucítíš bolest, tak ho skousni. Pomáhá to!“ radil strýc a já jsem pokračoval v operaci. Nevím, jestli ta kůra pomáhala, ale chutnala hrozně.

Koleno mi začalo otékat a přestávalo připomínat koleno. Spíš vypadalo jak pytlík s moukou, který někomu upadl a on ho vrátil zpátky do regálu.

Utáhl jsem pásky, co mi bolest dovolila, a pak jsem se vyčerpaně sesul do jehličí vedle Emina těla. *Ted' bych potřeboval ty babiččiny pilulky a zázračnou lahvičku*, pomyslel jsem si, ale to už na mě zase křičel strýc: „Pojd', nesmíš ležet, není čas, už je to jen kousek.“

„Kolik kroků?“

„Málo, pojd'!“

Pokusil jsem se zvednout na nohy, ale hned jsem si to rozmyslel. Bolelo to jako... čert.

„Nemůžu vstát!“ řekl jsem zoufale. Nemít starost o Emu, mohl bych se tam doplazit. V lese jsme už kousek ušli, takže to musí být vážně jen kousek...

„Na, použij tohle jako berlu,“ řekl strýc a kopnul ke mně nějaký delší klacek, který se nahoře rozdvojoval. To znělo jako dobrý nápad.

„Nejdřív si Emu přehod' přes rameno. Jak jednou vstaneš, už si ji nepodáš,“ doporučil strýc a já jsem to udělal. Přehodil jsem si Emu přes rameno na opačné straně těla, než jsem měl zraněnou nohu, ale hned začala sjíždět. Neměl jsem volnou ruku, abych ji přidržel, protože jsem se opíral o provizorní hůl. Musel jsem se tedy zvednout hodně rychle a pak Emu posunout zpátky, aby mi nepadala.

Udělal jsem to, a protože jsem nebyl zakousnutý do kůry, vykřikl jsem bolestí. Můj výkřik se mi stokrát vrátil v ozvěně.

Upravil jsem si Emu na rameni a chvíli počkal, až bolest trochu ustoupí. Pak jsem se zapřel podpažím do berly a pokračoval jsem v cestě. Strýc mě vedl.

Postupovali jsme hodně pomalu, ale nakonec jsme dorazili k padacím dveřím. Pořád ještě byly dokořán od našeho posledního odchodu. Bylo to teprve před chvílí, ale připadalo mi to jako někdy dávno... *To asi ještě žila!* blesklo mi hlavou a zatřepáním jsem tu myšlenku zahnal. *A zase bude! Postarám se o to!* slíbil jsem sám sobě. A pak už jsem stál nad schodištěm.

„Půjdu první, půjdeš hned za mnou. Hlavně pomalu a opatrně!“ přikázal strýc a já jsem přikývl.

„Pomalou a opatrně.“

Podíval jsem se pod nohavici kratásů a uviděl jsem něco, co připomínalo zpola nakynuté těsto na chleba.

Začali jsme sestupovat.

Každý z vás, kdo musel někdy chodit o berli, mi dá zapravdu, že schody jsou problém. Postupoval jsem pomalu a opatrně, protože mi nic jiného nezbývalo. Světla ubývalo a Ema byla těžší a těžší. Představil jsem si ty nekonečné chodby a orosilo se mi čelo.

V tu chvíli jsem si z hromádky osudu vytáhl další kartičku s nápisem *Smůla*, řečeno obrazně. V té únavě, rozrušení a rostoucí temnotě jsem svojí provizorní holí minul schod. Prostě jsem ji dal příliš dopředu, takže se jen otřela o hranu schodu, na který jsem vstupoval, a zapíchla se až na ten další. Problém byl v tom, že větší na mé stability byla závislá na té holi, a jak jsem se naklonil hlouběji, začal jsem padat. Ze schodů! S Emou na rameni!

Překvapeně jsem vyjekl a pokusil se zastavit pád zraněnou nohou, což byl sice hezký, ale zbytečný nápad. Efekt na stabilitu to nemělo žádný, ale bolesti jsem si užil do sytosti. Padal jsem.

Vtom jsem ucítil závan vzduchu a něco tvrdého mě udeřilo do ramene, tvrdě, ale hned to ustalo. Došlo mi, co to bylo. Strýc Karel zpozoroval, co se děje, a využil toho, že může jako duch do věcí alespoň bouchat a kopat.

Rána stačila na to, aby se pád dopředu zastavil. Bylo to o fous, ale podařilo se mi chytit balanc tím, že jsem se opřel o stěnu a skočil o schod níž. Jediné, co se zřítilo ze schodů, byla moje berla.

„Děkuji,“ řekl jsem přiškrčeným, rozklepaným hlasem.

„V pořádku. Zvládneš to seskákat?“ zeptal se mě strýc.

„Zkusím to,“ řekl jsem a opřený o stěnu jsem zdolal tři schody. „Jo, půjde to,“ potvrdil jsem a nakonec jsme byli dole rychleji, než kdybych postupoval s berlou.

„Pozor, máš před sebou bednu,“ upozornil mě strýc a já jsem ji tedy obskákal. Kdybych si udělal něco i s druhou nohou, byl bych úplně v háji.

A pak jsem se opřel ramenem o bránu, ke které jsem měl klíč.

Sundal jsem si Emu z ramene a co nejšetrněji ji položil na zem, abych si chvilku vydechl. Čekal mě ještě pořádný kus cesty.

„Olivero, než otevřeš bránu, potřebuji, abys něco věděl,“ ozval se za mnou strýcův hlas. „Nejsme tady jen my dva, je tu s námi i Emin duch.“

„Kde? Emo!“ zakřičel jsem, ale žádná odpověď se neozvala. „Emo! Emo, ozvi se!“ volal jsem a šmátral kolem sebe.

„Neodpoví ti. Musíš být silný a poslouchat,“ řekl strýc.

„Nechci být silný, nechci poslouchat, chci Emu! Proč neodpoví? Co má zase tohle znamenat?“ křičel jsem zoufale.

„Emin duch je mimo tělo jen krátkou dobu. Je na tom asi tak jako miminko, když se narodí. Žádné psí kusy. Rozumíš? A jak její tělo bude chladnout, její duch bude ožívat.“

„Proč mi tohle říkáš?“

„Říkám ti to proto, že tě čeká jeden velmi těžký úkol a je moc důležité, abys ho splnil. Jinak se nikdy nepodaří to, oč usilujeme.“

„Jaký úkol? O čem to mluvíš?!“

„Ema je tady, protože se utopila v Bezedníku. A úkolem Strážce kopyta je odvést duši na čertův řetěz. Tak je to sepsáno.“

„Cože? Ty chceš, abych dal Eminu duši čertovi? To neudělám! Ani náhodou to neudělám! Nejsem blázen...“ rozbřečel jsem se.

„Musíš...“

„Nemusím! Nemusím vůbec nic, když nechci. Chápeš to? Emu nedám, ani náhodou ji nedám. Jdu pryč a Ema jde se mnou. Jdu a ty si tady třeba...“ Vtom mi přiletěl pohlavek. Tohle jsem fakt nečekal, ale zmlknul jsem. Stál jsem jako přikovaný.

„A dost! Chováš se jak malé děcko! Musíš to udělat, protože je to tvoje povinnost! Jestli to neuděláš, poštvěš proti nám celé peklo a to si teprve neumíš představit. Prostě půjdeš a uděláš to. A až to bude, tvoje povinnost bude u konce. A to bude chvíle, kdy budeme moci zasáhnout. Tam, na druhé straně, na to nebudeš sám. Budeme tam všichni! Všichni Strážci, které kdy kopyto mělo!“ Strýcův hlas zněl přísně.

„A co kdyby Ema přece jen zůstala tady?“ zakňučel jsem zoufale.

„Je to jen duch. Po nějaké době by se rozplynula a nikdy by nezískala klid. A kromě toho, čím déle to bude trvat, tím chladnější její tělo bude. A když vychladne moc, bude to konec, už se do něj její duše nebude moci vrátit. Musíme jít, okamžitě!“

Přikývl jsem, i když to strýc zřejmě neviděl, a položil jsem klíč na bránu. Bílý záblesk mě oslepil, ale neprožíval jsem to tak jako poprvé.

Když se brána otevřela a okolí ozářilo zelené světlo, uviděl jsem ji. Stála vedle strýce Karla a hleděla před sebe. „Emo?“ oslovil jsem ji a přiskákal k ní. Jako by mě ani neviděla. „Emo?“ Dotkl jsem se jí. Byla studená.

„Olivere! Nevnímá tě. Vrať se k jejímu tělu a prostrč její ruku bránou,“ řekl strýc a já jsem ho poslechl. Byl jsem rozhodnutý poslechnout ho v čemkoliv, protože nic horšího než dát Emu čertovi stejně vymyslet nemohl.

Prostrčil jsem Eminu ruku bránou. „Proč jen ruku?“ zeptal jsem se. „Uvidíš,“ odpověděl strýc. „Teď se vrať pro ducha Emy – vezmi ji za ruku. Musíš ji vést.“

Udělal jsem to. Čekal jsem, že ji budu muset táhnout za sebou jako kozu po pastvě, ale šla za mnou sama. Hladil jsem ji palcem po kloubech na ruce. Asi to ani necítila.

Sice jsem prve říkal, že projít bránou je úplně obyčejné, ale není to pravda, i když se to tak jevilo. Když jsem totiž bránou prošel podruhé, stalo se něco zvláštního a fantastického zároveň. Jen co jsem přeskočil ruku Emina těla a dostal zraněné koleno za bránu, otok splaskl jako píchnutý míč a bolest taky zmizela. I únava byla pryč. Byl jsem v nejlepší kondici. Zastavil jsem se a položil jsem nohu na zem. Nic, ani náznak bolesti. Postavil jsem se na ni a cítil jsem, že bych na ní dokázal prostát věčnost. Bylo to úžasné.

Podíval jsem se na strýce a obličej mi úplně zářil. Tohle byla moje kartička *Šťěstí* a dodala mi odvahy.

Strýc na mě mával a gestikuloval mi, abych se vrátil zpátky. Pustil jsem tedy ruku Emina ducha. Omluvně jsem se na ni podíval, ale nevnímala to. Pak jsem rázně vykročil zpátky. Jen co se koleno prodralo bránou, bolest a otok byly zpět. Zaskučel jsem a zalitoval, že jsem se vracel.

„Co je?“ zeptal jsem se strýce.

„Provedl jsi Emu, ale ještě jsem tady já,“ řekl a já jsem si uvědomil, že je vlastně taky duch a Strážce jsem já. Nemůže beze mne za bránu. Natáhl jsem k němu ruku a on mě za ni chytil. Byl taky studený, studený jako duch.

Proskočil jsem na druhou stranu. „Tady to koleno nebolí,“ řekl jsem a strýc přikývl.

„A chceš ještě něco vidět?“ zeptal se a sehnul se k ruce, která trčela z brány k nám. K té ruce, která patřila tělu mé nejlepší kamarádky, té ruce, ve které jsem viděl pastelku, lžici nebo třeba knihu. Strýc Karel tu ruku chytil a zvedl. „To je, co?“ řekl a já jsem to sledoval s otevřenou pusou. Strýc za tu ruku zatáhl a dostal tak za bránu celé tělo. Opatrně a ohleduplně ho zvedl a usadil ho ve své velké náruči. „Tady jsme ve spojce mezi světy. Tady už jsem na tom stejně jako ty. Nic z našeho světa tady nebolí. Sem jdeš čistý a zdravý,“ řekl. „A ten klacek z té nohy si už odvaž a nech si ho tady. Teď ho nebudeš potřebovat.“

Udělal jsem to moc rád a pak jsem vykročil do chodby. Ruku Emina ducha jsem svíral ve své a marně se ji pokoušel zahřát.

Připadalo mi, že jsme se na konec chodby dostali v rekordním čase. Krátce jsem pohlédl k otevřené truhlici, o které strýc prohlásil: „Nikdy jsem ji z dálky otevřenou neviděl.“ Rychle jsem zase oči sklopil, abych neměl čas přečíst nápis na kovové desce, ale stejně jsem věděl, co je tam napsáno. Styděl jsem se.

„Dáme to do pořádku?“ zeptal jsem se strýce Karla, když jsme odbočili do chodby vedoucí na Onen svět.

„Uděláme, co bude v našich silách,“ odpověděl strýc.

„A povede se nám to, že jo...“

„Snad.“

Pak jsme šli mlčky druhou chodbou, strýc Karel, který nesl Emino tělo, a já, vedoucí Eminu duši. A když jsme se dostali na konec, stály tam obyčejné dřevěné dveře bez kliky a zámku.

„To jsou naše dveře na Onen svět,“ řekl strýc.

„A jak se otvírají?“ zeptal jsem se.

„Zevnitř.“

„A když jsme venku?“

„Tak musíme zaklepat.“ Bylo to jednoduché.

Kapitola desátá

Čert Křivák osobně

„Olivere, ještě nikdy žádný Strážce nevedl duši na řetěz, když tam byl čert Křivák, takže těžko říct, jak to bude probíhat. Ty ale udělej přesně toto: Přiveď ji na konec řady. Tam bude prázdné pouto. Nasad' jí ho kolem krku a zacvakni. Pak odejdi. S nikým nemluv. Když na tebe bude někdo mluvit, ignoruj ho. Když se tě bude někdo na něco ptát, neodpovídej. Ani duším na řetězu, nikomu. Ty budeš v bezpečí, nikdo se tě nesmí ani dotknout a musí tě nechat odejít. Já s tebou nepůjdu, musíš jít sám. Někde poblíž budou ostatní Strážci, určitě něco tuší. Já půjdu za nimi a zatím jim vysvětlím, jak se věci mají. Až dokončíš svůj úkol, hned přijď za námi. Společně najdeme řešení. Kdyby náhodou...“ Pak byly strýcovy instrukce přerušeny... Emou.

„Ne!“ vykřikla, až to se mnou trhlo.

„Co to bylo?“ zeptal jsem se.

„Tělo chladne, přichází k sobě,“ odpověděl strýc a já jsem cítil křeč v žaludku a brnění v rukou i nohou. Byl jsem nervózní.

„Musíme jít!“ křikl jsem a přiskočil ke dveřím.

„Ještě něco. Až se otevřou dveře, položím její tělo mezi dveře tak, aby nešly zavřít. Nech ji tak ležet, vůbec s ní nehýbej a s nikým o jejím těle nemluv. Rozuměl jsi tomu?“

„Rozuměl.“

„Dobře, tak zaklepej.“

Zaklepal jsem a nic se nedělo.

„Mám zaklepat ještě jednou? Nebo silněji?“ zeptal jsem se a hladil jsem při tom po ruce Emina ducha.

„Ne, chvilku počkej,“ odpověděl strýc a sotva to dořekl, ozval se za dveřmi něčí hlas, nebo spíš hlásek.

„Kdo je tam?“ zeptal se hlas, který připomínal pískání myši.

„Oliver...“ řekl jsem. „Strážče,“ dodal jsem.

„Vteřinku,“ ozval se znovu ten hlásek, pak ve dveřích cvaklo a otevřely se. To, co jsem za nimi spatřil, mě překvapilo.

Chodba tam pokračovala, ale jen kousek, pak zatáčela prudce doprava a odtamtud proudila spousta světla.

A ve dveřích stál člověk, který víc než jako člověk vypadal jako... trpaslík.

Byl mi asi po pás. Měl na sobě nějakou modrou uniformu a vlasy i vousy měl sněhově bílé. Na nose mu seděly brýle, ještě silnější, než nosí Ema... sáhnul jsem si do kapsy a dotknul se jich.

„Dobrý den, Strážče, já jsem vrátný, jmenuji se Bonifác!“ řekl mužík. „Jaký je účel vaší cesty?“ zeptal se tím pisklavým hláskem.

„Vedeš duši,“ zašeptal za mnou strýc a já jsem to zopakoval nahlas.

Bonifác to zapsal drobným perem na drobný formulář, který měl založený v drobné složce. „Čertovi?“ zeptal se.

„Ano,“ řekl jsem a Bonifác to zapsal.

„To je špatné,“ řekl drobný mužíček a s drobným bouchnutím zavřel složku. „Tušil jsem problémy, už když jsem viděl vcházet Křiváka. Tohle je vážně špatné. Následujte mě, prosím,“ řekl, otočil se k nám zády a cupital chodbou ven.

Strýc položil Emino tělo a pak jsme se vydali za mužíčkem. Dveře za námi bouchly, ale nezavřely se. Zastavil je Emin kotník.

Prošli jsme zatáčku a za ní chodba končila. Před sebou jsem viděl kousek trávníku, ale další výhled mi zakrývaly husté keře obsypané nějakými oranžovými plody. Před námi stál stoleček, na něm nějaká tlustá kniha a vedle ní do špičky okrouhaná tužka. Tam se Bonifác zastavil.

„Musíme se zapsat,“ oznámil mi strýc a já jsem přikývl. Pořádek musí být.

Strýc vypsal všechny povinné položky i za mě, dokonce napsal i Emu. Jen její příjmení a datum narození jsem mu musel říct. Já jsem se jen podepsal, dokonce i „v zastoupení“ za Emu. Pak nás mužiček propustil.

„Přeji příjemný pobyt,“ popřál nám, ale jedním dechem dodal: „I když o tom dost pochybuji.“ V tom měl nejspíš pravdu.

„Olivere, ty půjdeš pořád za nosem a za tím keřem už to uvidíš. Já budu támhle. Vidíš tu střechu?“ zeptal se strýc a ukázal prstem někam nad keře vlevo od nás. Přikývl jsem. „Tam drží bývalí Strážci hlídku a jsou tam i někteří z rodičů duší na řetězu. Udělej to, co jsem ti říkal, a hned se za mnou vrať!“

„Dobře,“ řekl jsem, „za chvíli jsem tam.“

„Zlom vaz a buď statečný. Něco vymyslíme,“ povzbudil mě strýc a poplácal mě po rameni. Pak odešel směrem, kterým ukazoval. Zůstal jsem sám, nebo alespoň skoro sám.

Podíval jsem se na Emina ducha. „Neboj se, Emo, zvládnou to. Dostanu tě zpátky,“ řekl jsem a pohladil ji po tváři, ale bylo to stejné jako hladit kámen. Studené a zbytečné. Vzdychl jsem a chytil jsem ji za ruku. Vydal jsem se splnit povinnost.

S tím, že za keřem uvidím vše podstatné, měl strýc pravdu. Nevím, co jsem čekal, ale to, co jsem viděl, mi doslova vyrazilo dech. Byla tam louka a zdála se nekonečná. Byla krásně zelená. Víc než v našem světě, jestli je to možné. I nebe bylo jaksi modřejší.

Na louce stály děti. Různě velké, v různém oblečení, kluci, holky. Stály v různě velkých skupinkách a většinou hleděly někam před sebe. Některé něco vykřikovaly, některé plakaly a některé se smály. Všechny děti však spojovala jedna věc – řetěz. Každé dítě mělo na krku kovovou obruč, takový obojek. Bylo to strašné.

Když jsem se podíval doprava, louka tam končila nějakým skaliskem. Bylo v dálce, ale viděl jsem, že před ním hoří oheň a obloha je tím směrem rudá, jako by tam zapadalo slunce. Nalevo jsem viděl velký

dům a před ním skupinu lidí. Došlo mi, že to jsou Strážci a rodiny dětí na řetězu. Před skupinou stál strýc Karel a něco jim říkal. Šermoval přitom rukama. V dáli jsem viděl v oparu skryté nějaké pohoří. To nejhorší však nebylo ani napravo, ani nalevo, ani skryté v oparu.

To nejhorší stálo přímo přede mnou a cenilo na mě zuby ve výsměšném úsměvu. Byl to čert Křivák... osobně.

Když jsem ho uviděl, pochopil jsem, proč kopyto velikostí připomínalo kopyto býka. Křivák byl obrovský.

Stál rozkročený a trochu nakloněný dopředu, jako by byl připravený k útoku. Na sobě měl děravé černé kalhoty a červenou vestu, která mu vlála v mírném větru. Mastné vlasy mu visely v drobných krucáncích přes obličej. Tvář měl rudou, porostlou knírem a bradkou, upocenou a zlou. Oči mu jakoby jiskřily, ale každé trochu jinak. Bylo to zvláštní. Zuby měl žluté a vylámané, ale vypadaly zlověstně, když je cenil v zlomyslném úsměvu.

Za zadkem se mu mrskal ocas a připomínal mi spíš nějakého samostatného tvora s vlastním rozumem než čertovu součást. Z hlavy mu trčely růžky, ale těch by si člověk málem ani nevšiml. Jiné to však bylo s kopytem.

To vypadalo úplně jinak, než jsem ho viděl v truhlici. Bylo jako nové, silné a tvrdé, bez prasklin a sešlých chlupů. Odráželo světlo jako lak na novém kole a trochu pohrabávalo v zemi.

„Koho mi to čerti vedou?!“ vykřikl a rozesmál se, jako by řekl ten nejlepší vtip na světě. Jeho hlas připomínal zvuky, jaké vydává drtící se sklo. Vnikal do mozku a působil v něm bolest. „Že by stou duši? Tak pojď, neřáde. Pojď mi ji tam připnout, ať už to máme za sebou!“ křikl na mě a znovu se rozesmál. Dal jsem se do pohybu. Měl pravdu, chtěl jsem to mít za sebou.

Zamířil jsem na konec řetězu a některé děti se po mně zvědavě otočily. Slyšel jsem, že Křivák zamířil za mnou a pískal si nějakou veselou písničku. Rozhodl jsem se splnit svůj úkol a udělat to tak, jak mi radil strýc. S nikým nemluvit...

„Vedeš další? Tak vedeš nebo ne?“ křikl na mě jeden kluk ze řetězu, ale já jsem si ho nevšímal. Šel jsem dál a cítil jsem, jak se mi třesou kolena. Cítil jsem všude kolem síru a páčila mě v nose. Bylo to skoro jako v Malém chemikovi, co jsem dostal loni k narozeninám.

„Ó!“ ozvala se z ničeho nic Ema a já jsem se k ní otočil. Její pohled se změnil, skoro jako by byla v pořádku. Dívala se na mě.

„Emo! Poznáváš mě? Já jsem Oliver, Emo!“ vykřikl jsem a slyšel jsem, jak se čert rozesmál.

„Ó!“ zopakovala Ema. „Ó!“ A potom skončila. Její pohled se zase změnil v ten nepřítomný.

„Emo! Emo!“ Zatřásl jsem s ní, ale k ničemu to nebylo. Ema ale přicházela k sobě, její tělo chladlo a s každou další promarněnou chvílí to bylo horší a horší.

„No to je ale dojemné!“ zvolal Křivák a utřel si neexistující slzy. Pak se rozesmál. Chytil jsem tedy Emu za ruku a odvedl ji na konec řetězu.

Strýc Karel měl pravdu. Pouto tam bylo, leželo na zemi. Zvedl jsem ho a uvědomil jsem si, jak se mi třesou ruce. Kovová obruč byla těžká a mně se nechtělo dávat ji Emě na krk.

„No tak dělej, nezdržuj to!“ křikl na mě Křivák. „Musím dneska večer dohnat spoustu práce!“

Podíval jsem se na něj a z mého pohledu mohl číst čistou nenávisť.

„Ne! Prosím, ne! Nedívej se tak na mě, strašně se bojím!“ vřeštěl Křivák a couval přede mnou. Pak se ale rozesmál. „Ty jsi ale kašpar, kluku,“ řekl.

Rozevřel jsem obruč a nasadil ji Emě na krk. Ruce se mi třásly a chtělo se mi brečet. „Promiň, Emo,“ zašeptal jsem a obruč zacvakl. „Brzy se vrátím a nebudu sám.“

„Tak, hotovo!“ zvolal Křivák vesele a tleskl rukama. „Děkuji ti za pomoc, kulihraču. Slyšel jsem od svého kámoše, jak moc užitečný jsi byl, když sháněl mé kopyto,“ řekl čert a zvedl kopyto do výšky, asi abych věděl, o jakém kopytu je řeč. „Prý by ho bez tvé pomoci

nikdy nezískal.“ Pak se zase rozesmál. „Kdybys neměl co na práci, přijď za mnou, zaměstnám tě jako šaška!“ řekl a propukl v záchvat smíchu. Byl jsem smutný.

Otočil jsem se a zamířil ke skupině Strážců. Emu jsem nechal tam, kde byla, tady jsem jí pomoci nemohl. Když vtom jsem si všiml, že od Strážců ke mně běží Tonda.

Sevřel jsem ruce v pěst. Měl jsem chuť se do něj pustit a vytrestat ho za to, co napáchal, ale on jen proběhl kolem mě, jakoby mě ani neviděl, a něco při tom volal. Zastavil jsem se a poslouchal jsem.

„Křiváku, Křiváku, odhalili mě a vyhnali. Chtějí poslat velvyslance do Pekla za šéfem a říct mu, že jsi podváděl!“ křičel a Křivák se smál.

„Ať si tam odtáhnou třeba všichni. Peklo je na naší straně, v životě jim nepomůže,“ odpověděl Křivák. „Já jsem vyhrál. Mám sto duší a Peklo je chce. Zastanou se mě. Ať si ti ubožáci zkusí cokoli, ale mě nezastaví! A víš proč?“ zeptal se Tondy.

„Nevím,“ řekl Tonda.

„Protože není jak!“ vykřikl Křivák a několik dětí na řetězu se rozesmálo. Křivák je sjel pohledem a vytáhl z kapsy dýmku. „Chvíli si zabafám a odvedeme je do Pekla,“ řekl. „A pak to všechno, co vidíš, i to všechno, co nevidíš, bude jen mé... Navždy!“

Celou cestu za strýcem Karlem a ostatními Strážci jsem utíkal. Oči jsem měl plné slz a hlavu plnou zoufalství a beznaděje. Proto jsem si ani nevšiml, když se kolem mě prohnali dva jezdcí na koních, ani že mě celá skupina pozoruje a rozestoupila se, aby mi vytvořila uličku. Zastavil mě až strýc Karel.

„Dobrá práce, Oliver. Svůj úkol jsi zvládnul na jedničku,“ řekl a chlapsky mě poplácal po rameni. „Někdo chce s tebou mluvit.“

„Kdo?“ zeptal jsem se, ale to už mě strýc vedl uličkou mezi Strážci. Každý z nich mi pokynul.

Na konci uličky stál kovář Jindřich, první Strážce. Poznal jsem ho hned, protože jsem se s ním viděl ráno, ale připadalo mi to jako

před rokem. Vedle něj stál nějaký hodně starý muž. Vousy mu visely až na hubené břicho a ve tváři měl tak hluboké vrásky, jaké jsem ještě nikdy před tím neviděl. Starého muže držela za ruku nějaká žena. Byla půvabná a připadala mi velmi dobrácká. Byla stará asi jako moje mamka. Přišli jsme až k nim.

„Zdravím tě, Olivero,“ řekl starý muž pevným hlasem. „Já se jmenuji Pravdomír a tohle je moje žena Julie.“ Oba dva mi podali ruku.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem roztřeseným hlasem. Celý dnešek byl plný překvapení. Špatných, ale i příjemných.

„Tady Jindřicha už znáš,“ řekl Pravdomír a já jsem přikývl. I přesto mi Jindřich podal ruku.

„Ahoj, Olivero,“ řekl Jindřich. „Je mi líto, do jaké situace jsme tě dostali.“ Sklopil oči.

„Já se vám moc omlouvám. To kvůli mně je teď Křivák naživu a má sto duší. Kvůli mně,“ řekl jsem a oči se mi zalily slzami. Nechtěl jsem se rozbrečet, ale po tom všem...

„My se ti omlouváme, Olivero. Není to tvoje vina a nikdo ti to nemá za zlé. Jsi ještě kluk a měl jsi z nás všech nejtěžší úlohu. A zvládl jsi ji statečně,“ řekl král a královna Julie mě pohladila stejně, jak mě hladila mamka. „Teď je důležité zvrátit běh událostí.“

Utřel jsem si slzy. Očekával jsem, že na mě všichni budou naštvaní, ale nikdo nebyl! To bylo zvláštní a překvapilo mě to.

„Co máte v plánu udělat?“ zeptal jsem se, když jsem přestál slabou chvíli.

„Poslal jsem dva své velvyslance za Luciferem, vládcem pekelné říše. Budou ho informovat o praktikách, jakými Křivák dosáhl svého, a budou trvat na neuznání jeho paktu s Peklem právě z těchto důvodů. Když to Lucifer potvrdí svou pečeti, budou duše volné,“ odpověděl král.

„Křivák si myslí, že ho Lucifer podrží a duše mu zůstanou,“ řekl jsem opatrně.

„Ano, i to je možné.“

„A co budeme dělat, když se tak stane?“ zeptal jsem se a v mém hlase se ozvalo zoufalství.

„Ta stá dívka je tvá kamarádka. Ta co byla ráno s tebou, že ano?“ zeptal se Jindřich a já jsem přikývl.

„Jak se jmenuje?“ zeptala se královna Julie.

„Ema,“ řekl jsem.

„Neboj se, Olivero, nenecháme Emu Peklu. Ani Emu, ani žádné jiné dítě. Pokud naši velvyslanci nepochodí, vyhlásíme Peklu válku!“ řekl král Pravdomír odhodlaně.

Trochu mě to uklidnilo. Války jsem neměl rád, ale ta pevnost v hlase a to, že v tom Emu nenecháme... „Kolik máme bojovníků?“ zeptal jsem se.

„Vidíš je kolem sebe,“ odpověděl Jindřich.

„To je všechno?“ Překvapeně jsem si prohlížel muže stojící okolo. Bylo jich tak sto padesát, když počítám jen Strážce.

„Ano. Nemáme armádu, tady se neválčí. Proto očekáváme, že nám Peklo vyhoví,“ odpověděl král.

„Takže nemá armádu ani Peklo?“

„Peklo je jediný kraj, který si armádu drží,“ odpověděl král Pravdomír.

„A kolik má vojáků?“ Očekával jsem, že odpoví číslo podobné sto padesáti, aby síly byly vyrovnané. Odpověď mě ale překvapila.

„Milion,“ odpověděl Jindřich a sklonil hlavu. Jediní, kdo mě ještě pozorovali, byl král a jeho žena.

„To proti nim ale nemáme šanci!“ vykřikl jsem zoufalým hlasem. Má naděje se rozplynula.

„Tohle si pamatuj, Olivero. Svě šance neznáš, dokud je neověříš!“ řekl král Pravdomír svým pevným hlasem a já jsem mu uvěřil. „Budeme bojovat, pokud to bude potřeba, a jestli je pravda na naší straně, zvítězíme, i kdyby proti nám stálo deset takových pekelníků!“

Křivák dokouřil a přesunul se před skupinku sta duší. Chytil začátek řetězu a dal se do pohybu. Tonda skotačil kolem něj jako jeho pes a duše slepě pochodovaly za svým pastýřem. Všichni hleděli vpřed a nevydali ani hlásku. I Ema, viděl jsem ji, úplně na konci.

„Už jdou!“ vykřikl jsem.

„Vidím,“ řekl Pravdomír, „půjdeme za nimi.“ Všichni Strážci a rodiče dětí se dali do pohybu. Šli jsme stejně rychle jako Křivák. Ani jsme se k němu nepřibližovali, ani nevzdalovali. Všiml jsem si, že většina Strážců nese v ruce kladivo, a došlo mi, že je to pro případný boj. Boj s milionem čertů. Otrásl jsem se a zahnal chmurné myšlenky. Vyhledal jsem strýce Karla.

„Jak dlouho je povede?“ zeptal jsem se.

„Dokud nedojdou do Pekla,“ odpověděl mi.

„A kde je Peklo?“

„Támhle u té skály je pekelná brána, jak hoří ty ohně.“ Podíval jsem se tím směrem. Bylo to před námi, téměř jako na dlani.

„Tam dojde do hodiny!“ vykřikl jsem.

„To zřejmě ano.“

„Co budeme dělat?!“ Byl jsem zoufalý.

„Čekat na velvyslance. Než přijedou, nemůžeme dělat nic. Jen jít v Křivákových stopách.“

„A když nepřijedou?“ zeptal jsem se a strýc dlouho mlčel.

„Přijedou,“ řekl nakonec a pak jsme šli mlčky a nebyli jsme sami. Mlčeli všichni okolo.

Vzdálenost k pekelné bráně se zkrátila na polovinu a velvyslanci byli pořád uvnitř. Byl jsem nervózní a podle vzdychání a funění ostatních Strážců jsem zřejmě nebyl jediný. Mlčel jsem. Věděl jsem, že ať řeknu cokoli, nebude to k ničemu.

Šli jsme dál a vzdálenost mezi námi a Peklem se stále zkracovala. Přestal jsem doufat, že se velvyslanci objeví. K Peklu to bylo už jen pár minut a já jsem viděl pekelnou bránu zřetelně a v plné kráse.

Byla obrovská a vypadala jako otevřená tlama velké šelmy. Zevnitř ven svítilo červené světlo. Nad bránou byl obrovský nápis *PEKLO*, asi kdyby to někdo nenašel v turistickém průvodci.

Před bránou hořely na vysokých sloupech dva mohutné ohně a stály tam dva malé, zcela obyčejné stolečky. Za nimi seděli dva čerti v oblecích a s brýlemi na nose. Byli to úředníci. Před nimi ležely velké knihy, do kterých zřejmě zapisovali příchody a případné odchody, tak jako trpaslík Bonifác.

Přímo ve vchodu stáli dva čerti velcí a statní jako třeba Křivák. Na sobě měli kožené brnění a v rukou drželi obrovské vidle. Byli to vojáci, to bylo jasné. Stejných je uvnitř ještě 999.998 a všichni mají takové, nebo ještě větší vidle. Proti nim jsme neměli šanci. To mi bylo jasné.

Bylo už skoro pozdě a mě štvalo, jak promeškáváme poslední šanci. Bylo potřeba zasáhnout, teď hned! Zrovna jsem se chtěl rozběhnout ke králi Pravdomírovi a říct mu to, když se z pekelné brány vyřítili tryskovou rychlostí dva jezdci na bílých koních. Velvyslanci! Zamířili k nám a já se strýcem Karlem jsme zamířili k Pravdomírovi. Plamínek naděje plápolal.

„Špatné zprávy!“ volali už zdálky a plamínek zhasl. Přihnali se až k nám a seskočili z koní. My jsme pořád šli za Křivákem, nemohli jsme si dovolit zastavit. A i přes vzdálenost, která mezi námi a Křivákem byla, jsem slyšel jeho smích.

„Lucifer vám vzkazuje, že nebude řešit způsob, jakým Křivák ty duše získal,“ řekl jeden z velvyslanců. „Je to prý naše věc, že jsme se nechali podvést. Jestli chceme, můžeme se s Křivákem domluvit, aby ty duše pustil...“

„To je k smíchu. S ním se domluvit nedá!“ řekl král a velvyslanec přikývl.

„Pokud ho však napadneme, vyhlásí nám Peklo válku. Nesmíme se dotknout my jeho, stejně tak jako se on nesmí dotknout nás,“ řekl velvyslanec a sklopil hlavu.

Král chvíli přemýšlel. „Dobře, takže je rozhodnuto, budeme bojovat.“ Jeho žena Julie se rozplakala. Nikdo si nedovolil cokoliv namítnout. Kromě mě.

„Králi Pravdomíre,“ začal jsem a postřehl jsem, že se do mě zabodly oči všech Strážců okolo, „pokud Křiváka napadneme, čerti nás přemůžou během chvíle.“

„Jsi ještě chlapec. Nemusíš bojovat. Nikdo ti to nebude mít za zlé,“ řekl král.

„Nechci utíkat,“ řekl jsem. „Chci bojovat. Ale silou nevyhrajeme. Musíme zvítězit jinak.“

„Jinak? A máš nějaký nápad?“ zeptal se král a já jsem opatrně přikývl.

„Použijeme Křivákovu zbraň. Lest!“

„Dobře. Ale času je málo. Co k tomu budeš potřebovat?“

„Všiml jsem si, že mezi rodinami dětských duší je několik dětí. Potřebujeme to nejstatečnější z nich. A potom pár mohutných Strážců, kteří ho mezi sebe schovají,“ řekl jsem.

„Pověz mi, v čem ten nápad spočívá!“ křikl na mě rozrušeně král Pravdomír a to mu nebylo podobné.

Vysvětlil jsem mu vše podstatné a on souhlasil.

Dali jsme se do práce.

Můj plán byl velice jednoduchý, a možná právě proto měl velikou šanci na úspěch. Spočíval v tom, že povedu ke Křivákovi skupinu Strážců s nějakou informací. Křivák se samozřejmě bude rozčilovat, že se k němu nesmíme přiblížit, ale to je jedno. Důležité je, že ve skupince Strážců bude ukryté dítě, které se nepozorovaně dostane mezi dětské duše a půjde s nimi. A pak Křivák bude mít duší sto jedna! A bude muset jednu pustit. Když ji pustí, naše falešná duše uteče a Křivákovi nezbude nic jiného, než pak čekat na stou duši.

Já vím, neřeší to podstatu problému, ale dá nám to čas! Čas je totiž to, co nemáme a co nutně potřebujeme k tomu, abychom vymysleli něco lepšího.

Naše skupina se skládala ze mě, strýce Karla, Jindřicha, pěti dalších Strážců s kladivy v rukou a chlapce jménem Petr.

Když jsme se dostali ke konci řetězu, byli jsme snad jen necelé tři minuty od pekelné brány. Úředníci už byli v pozoru a z Pekla vycházely davy čertů s vidlemi i bez nich, aby se podívaly na příchozí skupinu. Někteří z nich se motali, jako by byli opilí. Snažil jsem se nedívat na Emu, aby mě to nevyvedlo z koncentrace, ale moc se mi to nedařilo. Můj pohled pořád uhýbal k ní.

Křivák nás zpozoroval těsně potom, co Petr proklouzl mezi děti. Zařadil se mezi pihovatou dívku a černovlasého chlapce a dokonale napodobil jejich skelný pohled. Lišil se jenom tím, že neměl kolem krku kovovou obruč. Neměli jsme čas nějakou obstarat. Vše šlo zatím podle plánu. Čert Křivák zastavil skupinu a vydal se k nám. A byl rozčilený. Tonda skotačil pořád za ním, jako součást jeho ocasu.

„Co si to dovoluujete? Co tady děláte?“ křičel na nás. „To je proti domluvě. Kdykoliv vás můžeme rozmašírovat! Jestli okamžitě nevypadnete, nasákne země vaší krví!“

„Klid, Křiváku!“ umlčel ho přísně Jindřich. „Přišli jsme si jenom promluvit.“

„Jo? Jako minule? Jenom promluvit a pak mi usekneš kopyto? Nechce se mi ležet v kryptě dalších několik století!“ odpověděl Křivák. „S tebou já nemluví!“

„A s kým mluvíš?“ zeptal se Jindřich.

Křivák se zamyslel. „S ním!“ řekl a ukázal na mě. „Vy ostatní dvacet kroků zpátky. Okamžitě!“

Strážci udělali to, co čert chtěl, a tak jsem tam proti němu stál sám. „Tak co chceš?! Ale rychle. Nemám čas!“

„Přišel jsem se zeptat, jestli nechcete ty duše pustit na svobodu,“ řekl jsem a Křivák na mě chvíli hleděl s otevřenou pusou. Pak se rozchechtal.

„Ty jsi fakt dobrej,“ uznal. „Fakt, to místo šaška je tvoje. A teď si dej odchod!“ Ale já jsem se ani nehnul.

„Takže ne?“ zeptal jsem se.

„Ne!“ odpověděl Křivák. „A přestaň mě rozčilovat!“

„Ale jednu pustíte, je to tak?“ zeptal jsem se.

„Nepustím ani jednu! Ani jednu, slyšíš?“

„To ale budete muset!“ zakřičel jsem na něj nejpřísnějším hlasem, jaký jsem dokázal.

„Jo? A jak to?“

„Protože máte nárok jenom na sto. A máte jich sto jedna!“ řekl jsem a čertovi zmizel úsměv z tváře.

„Cože? To není možné. Zkoušíš mě napálit!“

„Spočítejte si je,“ řekl jsem a čert se vyděšeně otočil k Tondovi.

Měl jsem ho v hrsti.

Čert Křivák uměl počítat jen do pěti, takže si to odbyl a dál nechal počítat Tonda. Počítali to třikrát a pokaždé jim vyšel stejný výsledek, sto jedna. Mezitím už bylo venku snad celé Peklo včetně Lucifera. Byl mnohem větší a strašlivější než ostatní čerti. Vyneslo ho šest rohatých poddaných i s trůnem a položili ho tak, aby dobře viděl. Vedle Lucifera vypadal Křivák jako beránek.

„Nechápu, jak je to možné...“ bručel si Křivák pod vousy, když se dozvěděl potřetí ten samý výsledek. „Nevím, kde se mohla stát chyba... Asi budu muset jednu duši pustit, na to jsou lejstra...“ huhlal a já jsem se cítil vítězoslavně, ale nedal jsem to na sobě znát.

Po chvíli pochodování se zastavil a pokrčil rameny. „Mám to spočítat ještě jednou?“ zeptal se Tonda a čert Křivák zavrtěl hlavou. Třikrát to stačilo. Sáhnul si pod vestu a vytáhnul klíč na dlouhém řetízku.

„Není mi jasné, jak se to mohlo stát,“ řekl mi a vypadal úplně zaskočeně. Možná mi ho bylo i trochu líto... Ne, kecám, nebylo.

Doufal jsem, že pustí Emu, protože ona byla poslední. Ale Ema byla až na konci řetězu a čert byl na začátku. Pustil nějakou dívku hned z první skupinky.

Chytil ji za ruku a odvedl ji deset kroků od ostatních. Jeden ze Strážců stojící opodál se pro ni rozběhl. Vzal ji do náruče a odběhl s ní pryč, k rodině, která na ni takovou dobu čekala. Čertovo kouzlo na ni přestalo působit hned, jak ji Strážce zvedl, překvapeně se rozhlédla a potom se rozplakala.

Můj plán vyšel! Hurá! Usmál jsem se.

„Petře! Běž!“ vykřikl jsem a chlapec Petr se protáhl pod řetězem a utíkal, co mu síly stačily. Křivák na to koukal s pusou otevřenou, chvíli snad nechápal, co se děje, ale pak mu to došlo. Jeho překvapené oči se naplnily zlobou.

„Máte jich jen devadesát devět!“ vykřikl jsem. „Přelstil jsem vás!“

Křivák se na mě podíval pohledem, který mě klidně mohl zabít, a sevřel ruce v pěst. Vykročil ke mně a já jsem dostal strach. Strach, že poruší pravidla a pro mě tohle dobrodružství skončí. Ztuhnul jsem na místě jako myš sledovaná kobrou, ale Křivák se zastavil tři kroky ode mě. Zuřil, ale držel se na uzdě. Vtom mě někdo povalil.

Byl to Tonda. Svalil mě na zem, klekl si na mě a držel mi ruce nad hlavou.

„Mám ho!“ křičel. „Mám ho, pojd' si to s ním vyřídit!“

„Pust' ho!“ vykřikl Křivák. „Okamžitě ho pust', než z toho budou problémy!“ křičel a Tonda chvíli přemýšlel. Potom mě ale pustil. Měl jsem chuť po něm skočit a vrátit mu to, ale odolal jsem. „Nejraději bych tě sežral zaživa, ty malý prevíte!“ křičel na mě Křivák.

„Máte o jednu duši míň!“ zopakoval jsem. „Musíte se vrátit zpátky k mému vchodu a čekat na stou!“

Křivák se zamyslel. „Nemusím. Devadesát devět duší mi stačí. Tu stou si vyzvednu, až ji budeš mít!“ řekl a zvedl ze země začátek řetězu. S tím jsem nepočítal.

Skupina se dala do pohybu a já jsem pořád stál s pusou otevřenou. Do Pekla to bylo jen kousek a já jsem byl v koncích.

Emu a ostatní děti dělilo od konce nanejvýš sto kroků.

Kapitola jedenáctá

Pekelný trojboj

Sledoval jsem Křiváka, jak odchází, na víc jsem se nezmohl.

Všechno mi připadalo jaksi zpomalené, jako na videu, když chcete vidět nějakou zajímavou scénu pořádně a zapnete pomalé přehrávání. Kolem mě plynuly děti jako živá řeka a pár čertů z davu před bránou se rozchechtalo. Udělali Křivákovi uličku. Otočil jsem se ke Strážcům a všiml jsem si, že se dali do pohybu.

Kladiva zvedali vysoko nad hlavu a křičeli nějaký nesrozumitelný pokřik. Šli do boje.

Otočil jsem se k pekelné bráně a tam už taky zpozorovali, co se děje. Stavěli se do šiku, ostré vidle drželi v rukou před sebou a někteří čerti vybíhali Strážcům vstříc.

Chystala se bitva. Za pár okamžiků se střetnou a za minutu nebo za dvě tu budou ležet jen těla Strážců, zřejmě i moje, a dětské duše půjdou do Pekla tak jako tak.

Chtěl jsem tomu zabránit... Musel jsem tomu zabránit, ale jak?

Rozběhl jsem se ke Křivákovi a udělal poslední zoufalý pokus, který mě napadl.

„Jsi nic!“ vykřikl jsem. „Absolutní nula!“

„Odprejskni!“ odpověděl mi, ale nevzdával jsem to.

„Říkáš, že by sis mě dal zaživa, ale neuděláš to. Tlučeš hubou a skutek utek! Jsi úplně bezmocný!“ křičel jsem na něj a viděl jsem, jak jeho vztek roste. „Co to z tebe bude za vládce, když si ani neporadíš s jedním malým klukem? Kdo si myslíš, že tě bude brát vážně? Jsi akorát tak pro smích!“ Křivák úplně pěníl. „Ale víš co? Dám ti šanci!“ dodal jsem. „Vyzývám tě na souboj!“ Křivák se zastavil.

Zastavili se i Strážci a čerti. Stáli jsme všichni pěkně kousek od sebe a nikdo nevěděl, co bude dál. Záviselo to jen na mně a na Křivákovi, který mě nenávistně pozoroval.

Lucifer vstal z trůnu, tak ho to zaujalo.

„Ty?“ zeptal se Křivák, jako by mi nerozuměl.

„Ano, já. Budeme bojovat, jen my dva. Když vyhraješ, budeš mít tyhle duše plus mě. A nikdo ze Strážců tě nenapadne,“ řekl jsem a Křivák se povýšeně usmál. „A když prohraješ, pustíš všechny tyhle duše na svobodu. Souhlasíš?“ zeptal jsem se a slyšel jsem hlasité vzdychnutí ze strany Strážců i čertů.

„Ale budeme zápasit po čertovsku,“ řekl Křivák. „Pekelný trojboj. Pak souhlasím.“ Rozesmál se.

„Dobře. Ať je po tvém.“ Nevěděl jsem, o čem je řeč, ale tohle byla moje jediná možnost.

„Fajn, za patnáct minut tady začneme. Tak tu buď! Do té doby nechám nachystat vše potřebné. Ruku na to,“ řekl Křivák a natáhl ke mně svůj ošklivý, veliký pařát.

„Olivere, NE!“ uslyšel jsem za sebou hlas strýce Karla, ale neposlechl jsem ho.

Pařát jsem přijal a potřásl s ním.

Dohoda byla uzavřena.

Někteří Strážci na mě hleděli s obdivem a povzbuzovali mě, někteří měli na tváři ustaraný výraz, nejvíc asi strýc Karel. Stál jsem vedle něj v hloučku, kde byl ještě Jindřich, král Pravdomír a jeho žena Julie, která mě pořád hladila po vlasech. Byl jsem celý nesvůj a čas utíkal jako splašený.

„Ty asi nevíš, co to Pekelný trojboj je, že ne?“ zeptal se mě strýc Karel a já jsem zavrtěl hlavou.

„Je to tradiční zápas, kterým Peklo rozhoduje v nejasnostech mezi čertem a člověkem. Spočívá ve třech disciplínách, kdy první určuje čert, druhou člověk a třetí Lucifer. Vítězem se stává ten, kdo

zvítězí ve dvou ze třech disciplín," vysvětlil strýc a já jsem se v tom pokoušel zorientovat.

„To není tak obtížné,“ řekl jsem po chvíli, abych si dodal odvahy.

„Většinou to vypadá tak, že první disciplínu vyhraje čert, který si ji zvolil, ve druhé je to půl na půl a třetí, tu pekelnou, vyhrává opět čert. Je to nefér souboj, chápeš?“

„Myslím, že ano. Neboj se Karle, já to zvládnu,“ odpověděl jsem, ale pak se do hovoru vložil král Pravdomír.

„Olivere, tvůj strýc má starost, protože se ještě nikdy nestalo, aby člověk v Pekelném trojboji zvítězil.“ Jeho hlas nezněl tak hrdě jako před chvílí. Zadíval jsem se mu do očí.

„Pane králi, vy jste mi před chvílí říkal, že pokud je pravda na mé straně, tak musím zvítězit,“ řekl jsem a král přede mnou sklopil zrak k zemi. „Pokud to tak má být, tak zvítězím,“ řekl jsem a rozhlédl se po Strážcích. Někteří měli v očích slzy.

„Jsi jeden z nejstatečnějších lidí, jaké jsem kdy poznal,“ řekl král a já jsem se málem rozbrečel.

„Spíš z nejbáznivějších,“ opravil jsem ho a odešel za Křivákem. Čas vypršel.

Čerti udělali kolečko mezi pekelnou bránou a skupinou devadesáti devíti duší. Byli úplně všude, někteří si vlezli svým kolegům na ramena, aby viděli, jiní šplhali na skalisko. Strážci byli nedaleko, ale mimo dění. Kolem byli jenom čerti. A co na tom všem bylo nejdivnější, já jsem byl ledově klidný.

V kruhu stál kromě mne jen Křivák, který si mě měřil výsměšným pohledem, a sám Lucifer, ze kterého šel ještě větší strach, když stál, než když seděl.

„Vážení!“ spustil Lucifer svým majestátním hlasem. „Máme tady po dlouhé době Pekelný trojboj. Doufám, že vše proběhne čestně!“ Čerti, včetně Křiváka, propukli v smích. Lucifer pokračoval. „Máme tady našeho kolegu a kamaráda Křiváka, který dal v sázku svých sto

duší, pardon, teď už jen devadesát devět.“ Čerti se znovu rozřehotali a Křivák se na mě škaredě podíval. „A potom tu máme malého chlapce, Olivera, který dal v sázku sám sebe.“ Čerti se z toho mohli pominout. „Jako první si disciplínu vybírá, jak praví tradice, čert, tudíž Křivák!“ Čerti začali tleskat a hvízdát na prsty.

Křivák přešel do středu kruhu, kde vystřídal Lucifera, a uklonil se. „Jako disciplínu jsem si vybral přetahování!“ zakřičel a čerti spustili jásot. Já jsem nasucho polkl.

Někdo vhodil doprostřed kruhu lano a Křivák zvedl jeden konec. Šel jsem pro ten druhý, a když jsem ho zvedal, ozval se v obecnstvu smích, dokonce někdo křičel: „Fůj!“ Omotal jsem si lano kolem zápěstí stejně jako Křivák a couval jsem, dokud se lano nenapnulo.

Bylo mi jasné, že prohraju, ale zároveň jsem věděl, že druhá disciplína je moje. To mě uklidňovalo.

„Tři... dva... jedna...“ odpočítával začátek Lucifer, a když řekl „Start!“, trhnul Křivák lanem tak silně, že jsem se vznesl a přistál o dva metry dál v písku. Obecnstvo propuklo v ohromný potlesk a Křivák se mohl samou radostí zbláznit.

Odmotal jsem si lano ze zápěstí a postavil se na nohy. *První disciplínu jsem prohrál, fajn, to se mohlo stát. Teď dvakrát vyhraju a je to moje!* Přesně to jsem si říkal.

„Vítězem první disciplíny se stává, podle tradice i očekávání, Křivák!“ vyhlásil vítěze Lucifer a obecnstvo šilelo. Křivák chodil kolem mě, všem mával a posílal vzdušné polibky.

Teď byla řada na mně.

„První disciplína skončila málem ještě dřív, než začala. Doufejme, že druhá bude lepší. Druhou disciplínu určuje náš lidský soutěžící, Oliver. Chtěl bych ho ale upozornit, ať vybírá skutečně dobře, neboť pokud opět prohraje, trojboj končí a vítězem se stává Křivák. Takže Olivere, jakou disciplínu pro nás máš?“ ukončil Lucifer svoji řeč

a ustoupil kousek stranou. Postavil jsem se na jeho místo a čerti začali pískat na prsty. Křivák se na mě díval a tvářil se strašně vážně.

„Počty!“ vykřikl jsem a čerti propukli v bouřlivý smích, včetně Lucifera. Jediný, kdo se nesmál, byl Křivák.

„Trochu to upřesni,“ pobídl mě Lucifer.

„Vítězem druhé disciplíny se stane ten, kdo první napočítá do dvaceti,“ vysvětlil jsem a čerti se pořád smáli.

„Tak jste to všichni slyšeli,“ řekl Lucifer. „Budeme soutěžit v počítání, to jsme tu ještě nikdy neměli. Začíná Oliver.“

Uklonil jsem se a spustil jsem to jako básničku. „Jedna, dva, tři a tak dále... dvacet,“ dokončil jsem jedním dechem.

„Kolik to bylo?“ zeptal se Lucifer čerta, který v rukou držel obrovské hodiny.

„Nevím, nejmíň to měří minutu,“ odpověděl čert a všichni se dali do smíchu, i když čert ještě něco říkal.

„Ticho!“ zařval Lucifer a všichni naráz utichli. „Co jsi říkal, Časomíro?“

„Že to bylo tak sedm osm vteřin, asi,“ řekl Časomíra.

„Sedm osm vteřin, slyšeli jste,“ zopakoval Lucifer. „A teď je, vážení, na řadě náš šampión Křivák!“ Čerti se začali smát a tleskat.

Ustoupil jsem stranou a Křivák se doloual doprostřed kruhu. Ve tváři byl bledý a nenávidně mě pozoroval.

„Tak, Křiváku, start,“ řekl Lucifer a Křivák spustil. „Raz dva tři čtyři pět.“ Pak se zasekl, zoufale se rozhlížel kolem a lovil v paměti. Po chvíli z něj vypadlo: „Šest...“ Sledoval obecnstvo, které se začínalo smát, a kolem se ozvala nápověda.

„Sedm!“ zavolal někdo.

„Sejum,“ řekl čert, co pochytil, a lovil další nápovědu.

„Kosům!“ zavolal někdo a Křivák to zopakoval a všichni včetně Lucifera propukli v smích.

„Tak už vidíme, kdo nedával ve škole pozor, vid', Křiváku,“ řekl Lucifer a Křivák si odplivl.

„Jsem chyběl,“ vysvětlil. „Nepotřeboval jsem počty, vždycky se našel někdo, kdo mi to spočítal.“

„A dnes ti to spočítal Oliver,“ řekl Lucifer a Křivák se na mě po-díval tím pohledem, co mohl klidně zabíjet. Čerti se smáli, až se za břicha popadali.

„Stejně je to nefér, takové disciplíny, kór když každý ví, že počty neumím,“ bránil se Křivák.

„Fér nefér, vítězem druhé disciplíny se stává Oliver!“ vykřikl Luci-fer a mně vyletěly ruce nad hlavu a úsměv na tvář. Pocit triumfu mě zcela pohltil a čerti skandovali „Oliver! Oliver!“. Řeknu vám, bylo to hodně zvláštní.

Zbývala však ještě třetí disciplína a tu vybíral Lucifer. Když jsem si to uvědomil, smích mě přešel.

„Máme tu náš oblíbený stav!“ zvolal Lucifer. „Je to jedna jedna. Ne-rozhodně! A třetí disciplínu vybírám já!“ Čerti zatleskali, pár jich zapískalo na prsty a Lucifer je uklidnil tak, že si dal prst před ústa. Když bylo ticho, pokračoval. „Jako poslední disciplínu jsem vybral něco skutečně pikantního,“ řekl a zasmál se. V obecenstvu bylo na-pjaté ticho a ve mně by se v tu chvíli krve nedořezal. Došlo mi, že tady končí sranda. „Prosím asistenty, aby donesli rekvizity!“

Davem čertů se prodrali dva chlupatí asistenti a nesli stůl. Postavili ho doprostřed kruhu a odběhli mi z dohledu. Za chvíli se vrátili ještě se dvěma židlemi a postavili je proti sobě ke stolu. Ztuhnul jsem.

Tak. A je to v háji. Třetí disciplína bude páka. Křiváka neporazím, i kdybych moc chtěl. Promiň, Emo, promiňte, Strážci, promiň, mami... Pak jsem si ale vzpomněl, co říkal král Pravdomír, a trochu jsem se uklidnil. Dopadne to správně, určitě ano. Asistenti odběhli a pak se vrátili s tácem, který byl zakrytý poklicí.

Ucítil jsem to a pochopil jsem, ještě než Lucifer promluvil. Trochu jsem se usmál. Poslední disciplína patřila mezi mé nejsilnější...

„Jak všichni určitě víte, já patřím mezi největší gurmány Pekla, takže bych si neodpustil, kdyby se při trojboji nejedlo,“ řekl Lucifer a obecenstvo začalo skandovat.

„Lucifer! Lucifer je náš!“ křičeli a Lucifer je utišil.

„Víte, že sbírám recepty ze všech koutů a rád experimentuji. Jídlo pod poklicí je moje vlastní specialita. Říkám jí Luciferův šťouch, je inspirována maďarskou a mexickou kuchyní a její hlavní surovinou jsou jehněčí, chilli a pálivá bílá paprika! Nic pro slabé povahy!“ Obecenstvo začalo tleskat a Křivák se usmál. Věřil si a to bylo špatné.

Ostrá jídla jsem měl rád, ale mamka mi je zakázala. Občas jsem si něco ostrého dal a většinou mi to chutnalo. Nevadilo mi, že mě pálí pusa, hlavně že jsem jedl. A obrovská výhoda byla, že mé poslední jídlo byla snídaně. Měl jsem hlad! Ale Křivák asi taky... Bude to vyrovnaný zápas.

„Jednou jeden člověk, který toto jídlo ochutnal, na místě shořel!“ zakřičel Lucifer a všichni se rozesmáli a začali tleskat. „Křiváku, Olivere, usedněte ke stolu!“ vybídl nás Lucifer, a tak jsme to udělali.

Seděli jsme proti sobě a Křivák se na mě zubil. „Připrav se, švábe, ještě dnes večer mi budeš leštit botu!“ řekl a rozesmál se.

Sám Lucifer přišel až k nám a sundal z tácu poklici. Pod ní byly dva talíře plné něčeho, co vypadalo jako mamčina masová směs a vonělo jako samo peklo.

Čert se usmál a mně se začaly sbíhat sliny a slzet oči.

„Vítězem se stane ten, kdo první sní Luciferův šťouch do posledního drobečku,“ řekl Lucifer. „Tak připravit!“ Já i Křivák jsme se chopili lžíce, která ležela vedle talíře, a mně hlasitě zakručelo v břiše. Měl jsem na to chuť. Klidně to sním i s tím talířem, když bude potřeba. Důležité bylo být rychlejší než čert.

„Ted!“ vykřikl Lucifer a oba jsme zabořili lžíci do talíře.

Vložil jsem si do úst první sousto a má hlava se ocitla v plamenech. Převaloval jsem si jídlo ze strany na stranu a přemýšlel jsem, jest-

li to vydržím. Vydržel jsem a prvotní ostrost se trochu zmírnila. Nahradila ji jemná, nasládlá chuť křehkého masa, čerstvé zeleniny a drcených rajčat. Musel jsem uznat, že Lucifer má vážně vkus.

Polkl jsem a vložil si do úst další sousto a vychutnával tu znamenitou chuť. S třetím soustem jsem na nějakého Křiváka úplně zapomněl a vzpomněl jsem si na něj, až když jsem vyškraboval prázdný talíř.

Uvědomil jsem si, že tento labužnický zážitek byl součástí trojboje, a vyděšeně jsem se podíval na Křiváka, jak je na tom on. Obecenstvo bylo potichu, jako by ani neexistovalo.

Křivák seděl na židli, držel se za břicho a zvláště se kroutil. Jeho talíř byl plný. Chyběla z něj snad jen jedna lžička. Neodolal jsem.

„S dovolením,“ řekl jsem potichu, podal si i jeho talíř a pokračoval v hodování. Ze soustředění mě vytrhl až Lucifer.

„To snad není možné!“ křičel. „Ten chlapec snědl svou a pustil se ještě do Křivákovy porce!“ Uvědomil jsem si, co dělám, a vyděšeně jsem odložil lžici.

„Vyhrál jsem!“ vykřikl jsem a Lucifer přikývl.

Křivák se znechuceně zvedl od stolu a prodral se obecenstvem pryč z kruhu. A mně došlo, proč jsem vyhrál.

Křivák ležel několik set let v kobce a jeho žaludek zapomněl, jaké je to jíst. Byl scvrklý a nepřipravený na cokoli, co se jmenovalo Luciferův štouch. Kdežto můj žaludek, to bylo něco jiného. Já jsem svůj žaludek pravidelně trénoval a shodou okolností jsem dnes vynechal oběd. Proto mi tato disciplína sedla jako žádná jiná.

„Přátelé! Je to neuvěřitelné, ale poprvé v historii se stává vítězem našeho souboje člověk!“ vykřikl Lucifer a zvedl moji pravačku do vzduchu jak na boxerském zápase.

„Oliver zvítězil!“ uslyšel jsem z dálky strýcův hlas a hlasité jásání všech Strážců.

Čerti zrušili kruh a rozběhli se ke mně. Kdyby to trvalo déle, nejspíš bych dostal strach, že mi jdou ublížit, ale šlo to ráz na ráz.

Vyhodili mě do vzduchu, jásalí a předávali si mě z ruky do ruky. Byl jsem absolutně šťastím bez sebe a nebýt Křiváka, asi by mi to nadšení vydrželo.

Všiml jsem si ho, když mě vyhodili do vzduchu, a když mě vyhodili znovu, jen jsem se přesvědčil, že vidím správně.

Křivák využil toho, že se všichni seběhli ke mně, Strážci i čerti, a vrátil se k duším, které jsem vyhrál. Teď je ale opět držel za řetěz, vedl je k pekelné bráně a zbýval mu skutečně jen kousek... a nikdo kromě mě o tom nevěděl...

„Položte mě na zem!“ křičel jsem, ale čerti jako by mě neslyšeli. „Pust'te mě! Pust'te mě!“ křičel jsem a zdálo se mi, že to trvalo až moc dlouho, než to udělali.

Rozběhl jsem se ke Křivákovi a všichni se za mnou otáčeli. Doběhl jsem na poslední chvíli. Právě vstupovali do brány.

„Pust' je, Křiváku!“ vykřikl jsem na něj, ale on se jen usmál.

„Jsou teď volní! Vyhrál jsem. Tohle nemůžeš!“ křičel jsem.

„Ty nevíš, co všechno můžu!“ odpověděl mi a šel dál.

Postřehl jsem Strážce, jak se k nám blíží, a čerty, jak jim zastupují cestu, a došlo mi, že krvavé bitvě se dnes nevyhneme. Situaci však zachránil sám Lucifer, který zastoupil Křivákovi cestu.

„Co to děláš, Křiváku?“ zeptal se přísným hlasem.

„Jsou to moje duše!“ ječel Křivák. „Já jsem je nachytl, nikdo nemá právo mi je brát!“

„Nejsou tvoje. Byly, to ano, ale už nejsou. Prohrál jsi je v trojboji! Okamžitě je osvobod!“ přikázal Lucifer.

„Já jsem žádný pitomý trojboj hrát nechtěl. Není to fér!“

„Sám jsi ho navrhl, tak nám přestaň dělat ostudu a udělej, co jsi slíbil!“

Křivák vytáhl z kapsy klíč a hodil ho Luciferovi pod nohy. Potom se vydal rázným krokem do útrob Pekla, ale než zmizel docela,

otočil se a zavolal na mě: „My dva jsme spolu neskončili. Vrátím se a vyřídím si to s tebou, tím si buď jistý.“ A pak už tam nebyl.

„Omluv ho, nemá nejlepší den,“ řekl mi Lucifer.

„V pořádku,“ odpověděl jsem a zvedl jsem ze země klíč.

Byl jsem vítěz!

Kapitola dvanáctá

Močálnice smrdutá

Běžel jsem s klíčem okolo všech duší a chtěl jsem osvobodit Emu, abychom mohli co nejdřív pryč, ale vůbec to nebylo snadné. Pořád mě někdo zastavoval, aby mi pogrataloval k vítězství, poplácal mě po zádech, nebo se se mnou seznámil. Všem jsem se omlouval, ale jen co jsem udělal dva kroky, už mě zastavoval někdo další. Vysvobodil mě až strýc Karel, který mě zvedl nad hlavu a pronesl mě na konec řetězu. Strčil jsem klíč do zámku Emina pouta a otočil jím.

Pouto se otevřelo a já jsem pocítil příliv dokonalého štěstí.

„Oliver!“ řekla Ema a dívala se trochu na mě a trochu jinam. To bylo špatné, když už mě poznala. Znamenalo to, že její tělo je téměř studené, že už se do něj možná nebude moci vrátit. Musíme si pospíšet. Předal jsem klíč nějakému Strážci, co stál vedle mě, a on začal odemykat jedno dítě za druhým.

Chytil jsem Emu za ruku a chtěl jsem se dát do běhu zpátky ke dveřím do našeho světa, když mě zastavil král Pravdomír.

„To bylo fantastické, Oliveru. Stal ses největším hrdinou. Dnes večer bude oslava na tvoji počest.“

„Omlouvám se, pane králi, ale mám naspěch,“ řekl jsem.

„Nemůžeš se tady zdržet alespoň do zítra?“ zeptal se mě král a já jsem zavrtěl hlavou.

„Myslím, že se s Oliverem ještě setkáme,“ řekl strýc Karel. „Ale teď vážně musíme jít. Vysvětlím vám to později.“

A tak jsme se dali do běhu. Já, strýc Karel a Emin duch mezi námi.

Za námi u pekelné brány bouřilo veselí, možná poprvé v historii, a my jsme se vzdalovali.

„Bylo to vážně výborné, jsem na tebe hrdý,“ řekl strýc, a kdybych mohl popadnout dech, tak bych mu i odpověděl. Ale byl jsem po jídle, a tak se mi utíkalo špatně a musel jsem často zastavovat, abych se nepozvracel.

Za chvíli jsem uviděl keře a dům, u kterého byl vchod do našeho světa. Nebylo to daleko.

Když jsme se tam dostali, začalo slunečního světla ubývat a vítr byl chladnější. Blížil se večer. Ema už byla skoro při smyslech, což nebylo dobré, ale pořád uhýbala pohledem někam do neznáma, a když mluvila, tak polovina toho, co říkala, nebyla pravda.

Dostali jsme se na místo. Bonifác na nás mával už z dálky.

„Tak co, jak to dopadlo s Křivákem?“ ptal se strýce svým pisklavým hlasem, jen co jsme se k němu dostali na doslech.

„Tady Oliver ho porazil. Děti jsou volné,“ řekl pyšně strýc a já jsem nevěděl kam s očima.

„Kecáš!“ zareagoval Bonifác, který zřejmě nevěřil svým uším.

„Vím, je to těžko k uvěření, ale je to tak.“

„Tak to gratuluji, pane Olivere,“ řekl Bonifác a uklonil se. Bylo mi to až nepříjemné.

„Děkuji,“ odpověděl jsem. „Byla to maličkost,“ dodal jsem i přes to, že to maličkost nebyla. Ani náhodou.

„Teď asi chceme zpátky, že ano?“ zeptal se mužiček a začal si leštit brýle tak, jak to dělávala Ema.

„Ano.“

„A vzal jste si močálnici?“

„Cože?“ vůbec jsem nechápal, o čem je řeč.

„No, močálnici smrdutou...“

„Ne, nemáme ji,“ řekl strýc, který zřejmě věděl, o čem je řeč. „Doufali jsme, že ji budete mít vy.“

„To je smůla. Nemám ji,“ odpověděl Bonifác. „Mám ji tady málokdy, nemůžete na to spoléhat. Ale zkuste se podívat do domu Strážců, třeba tam nějaká bude,“ poradil nám.

Strýc pokýval hlavou a beze slova se rozběhl k domku, který stál opodál. Já a Ema jsme ho následovali.

„To je problém... to je problém...“ opakoval pořád dokola strýc a prohledával jednu skříňku za druhou. Byli jsme v domě, o kterém mi strýc řekl, že ho postavili Strážci pro rodiny, které chtěly být blízko svým dětem.

„V čem je problém? Co je to ta močálnice smrdutá?“ zeptal jsem se ho. Byl jsem nervózní, protože čas utíkal jako splašený.

„Močálnici si musíš dát pokaždé, když chceš odtud zpátky. Bez ní neprojdeš bránou do našeho... tvého světa. Na Kopytu ji mám, ale v tom zmatku jsem ji zapomněl vzít. A tady ji nemůžu nikde najít. Roste v močálech, teď je zrovna její sezóna, ale močály jsou odtud dva dny cesty daleko. Než bychom ji přinesli, Ema by se už vrátit nemohla.“

„Příliš by vychladla,“ řekl jsem smutně.

„Přesně tak. A ta hranice mezi tím, kdy to ještě půjde a kdy už ne, může nastat každým okamžikem,“ dodal strýc a to mě rozohnilo.

„Tak mi aspoň řekni, jak ta močálnice vypadá, pomůžu ti hledat!“

„Jsou to takové drobné květy. Červené a fialové, nejspíš budou sušené v nějakém váčku. A strašně páchnou...“

Vtom se mi rozsvítilo.

Ten váček jsem na Kopytu našel. Byl ve stole spolu s dopisem a instrukcemi. Bral jsem ho s sebou do pokoje... ale kam jsem ho potom dal?

Sáhl jsem do jedné kapsy... prázdná. Do druhé... v ní byly brýle a pod nimi...

„Mám!“ zvolal jsem a jako kouzelníkovi se mi v ruce zjevilo to, co strýc hledal. Pytlík močálnice smrduté. Hned mi ho vyrval z ruky.

„Ty jsi samé překvapení, Olivero,“ říkal mi, když jsme utíkali zpátky ke dveřím.

„Ty máš co říkat,“ odvětil jsem a oba jsme se rozesmáli. Jediný, kdo se nesmál, byla Ema. Ale to tak nevadilo, protože kdyby se smála i ona, znamenalo by to problém.

Strýc se náhle zastavil. „Co je?“ zeptal jsem se ho. Už jsme byli téměř zpátky u dveří.

„Vím, že to zní nechutně, ale musíš pár těch květů sníst,“ řekl a já jsem přikývl.

Měl jsem za sebou horší kousky, takže sníst pár smradlavých květů byla hračka. Horší to bylo s Emou. Když jsme jí je dali do pusy, tak je vyplivla, místo aby je spolkla.

„Co budeme dělat?“ zeptal jsem se a začalo se o mě pokoušet zoufalství a zlost.

„Musíme je do ní dostat,“ řekl strýc. „Dej si jich pár na ruku a dej jí je pod nos. Já jí zacpu pusy a ona je vdechne.“ Udělali jsme to tak.

Trvalo to ale dlouho, takže jsem myslel, že se Ema raději uduší, než aby se nadechla nosem, ale nakonec se to podařilo. Dali jsme se opět do běhu.

„Našli jsme,“ řekl strýc a Bonifác se usmál.

„Tak jo. Napište se do políčka odchodů a běžte.“

Přešel jsem ke knize a chopil se tužky. Podepsal jsem se tam, kam jsem měl. „Já tam zase podepíšu i Emu, jo?“ zeptal jsem se a to jsem neměl dělat.

„Počkejte, jako tuto dívku? V žádném případě,“ odpověděl mužíček.

„Ale ona se teď podepsat nemůže...“ řekl jsem nechápavě a naštvaně. Bylo toho na mě moc.

„Ona ale hlavně nikam nepůjde. Ta už je tady natrvalo,“ rozhodl Bonifác a mně to doslova vyrazilo dech. Strýc na mě mávnul, ať mlčím, že to vyřídí on... Mlčel jsem tedy.

„Bonifáci, ta dívka je velmi důležitá a musí se dostat zpět. Její tělo je hned za dveřmi. Není ani pohřbené, ani znehodnocené. Je mrtvá chvíli. Nic nám nebrání vrátit ji zpátky.“

„V žádném případě – a nebudeme o tom vůbec diskutovat!“ prohlásil přísně mužíček. „Přečtěte si Pravidla přechodu, přímo tam stojí...“

„Já vím, co tam stojí,“ řekl strýc klidným hlasem. „Ale můžeme udělat výjimku. Pro jednu. Tady ten mladý muž právě porazil čerta a zachránil nás od války. Udělejte to aspoň pro něj. Myslím, že i král by...“

„Ani králi bych to nedovolil. To jsou pravidla, pane Karle. Musíme je dodržovat. Bez výjimky. Je mi to líto, ale ta dívka zůstane tady. A když se podívám na její auru, je už příliš tmavá. Kdyby se teď vrátila, mohly by nastat komplikace a to si nemůžeme dovolit,“ řekl Bonifác a já jsem začal nabírat. Měl jsem chuť po tom zakrslíkovi skočit a zadusit ho, jen aby Ema mohla se mnou. Místo toho jsem se otočil s veškerou důvěrou na strýce. Ten mě však podrazil.

„Dobře, asi máte pravdu. Necháme ji tady a Oliver půjde sám.“ Díval jsem se na něj a nevěřil jsem vlastním očím. „Půjde a nechá věci na svém místě, tak jak jsem mu řekl.“

„No to ne!“ vykřikl jsem. „Co to má znamenat?“

„Jo, přesně tak. Půjde a nechá věci, tak jak jsou!“ řekl strýc a chytil mě za zápěstí. Chtěl jsem se mu vyškubnout, ale držel mě pevně a vlácel mě ke dveřím.

„Ne! Pusť mě!“ křičel jsem a házel jsem sebou, jak to jen šlo. Bylo mi to k ničemu.

„Nechej věci, tak jak jsou, slyšíš, nechej je být a všechno bude v pořádku! Rozumíš?! Udělej, na čem jsme se dohodli!“ křičel na mě strýc. Zahnuli jsme za roh a Ema i mužík mi zmizeli z dohledu.

„Já bez Emy nepůjdu!“

„Už je pozdě, chlapče. Vychladla příliš. Nejde to!“ ozval se zpoza rohu Bonifácův hlásek, ale to už mě strýc odvedl ke dveřím a otevřel je.

„Nehýbej s ní a věř mi!“ zašeptal mi do ucha a pak mě prohodil do druhého světa... nebo spíš do toho, co bylo mezi nimi.

Dveře se zavřely... ale ne docela, pořád v nich byla Emina noha, i když teď už trochu otlučená.

„Emo!“ vykřikl jsem a podíval se na její tělo. Ležela bez hnutí, duše zůstala na Onom světě. Klekl jsem si k ní a dotkl se jí... a zhrozil se. Byla studená, studená jako led! *Musím ji zahřát!* Lehl jsem si na ni a celým srdcem jsem doufal, že se mi podaří předat jí dost tepla, aby mohla zpátky.

Po chvíli se dveře znovu otevřely a to, co jsem v nich viděl, mi doslova vyrazilo dech. Stál v nich strýc Karel a v náručí držel Eminu duši jako velkou panenku. Na krku mu seděl Bonifác, který prskal jako kočka, křičel a mlátil strýce po hlavě nějakým lejtrem.

„To nemůžeš! Slyšíš! To nemůžeš, je to proti pravidlům!“ vrískal mužiček a byl úplně nepřítelný.

Pak strýc prohodil Eminu duši dveřmi a mužiček vztekle zapištěl. Emina duše dopadla na její tělo a začala se do něj vpíjet. Překvapeně jsem to pozoroval.

„Vyndej jí tu nohu!“ rozkázal strýc a já jsem se na něj nechápavě podíval. Stál na zápraží a v ruku teď držel mužička, který sebou házel a pokoušel se mu vysmeknout, aby mohl Eminu duši vzít zpátky. Pochopil jsem, co strýc chtěl, a natáhnul jsem se k Emině noze. Pokrčil jsem ji v koleni, aby její kotník uvolnil dveře.

Strýcova ruka s dveřmi praštila tak silně, že mi málem zalehlo v uších, ale pak bylo ticho. Vydechl jsem si.

Emina duše se vpila do těla po pár minutách, ale to bylo všechno. Pořád se nic nedělo. Ležel jsem na ní, abych ji zahřál, ale pořád byla jako led. Začínal jsem si uvědomovat, že jsme přišli příliš pozdě, že už jí nejde pomoci. Rozbrečel jsem se.

Slzy mi tekly z očí a dopadaly na Eminu nehybnou tvář. Nevěděl jsem, co dělat... Jestli mám znovu zaklepat na Bonifáce, ať si její duši vezme zpět, nebo jestli odnést Emu i s duší ven. A co řeknu

její mamce? Co řeknu svému otci? Ted' už je určitě na Kopytu a zuří, že jsem celý den pryč a babička bez pomoci... A ted' ještě přinesu mrtvou Emu. Co mu řeknu? Když mu řeknu pravdu, tak půjdu do blázince. A když budu lhát, tak do polepšovny.

Napadlo mě, že se vrátit nemusím. Můžu zaklepat a odejít na Onen svět a být s Emou. Ještě stihnu večírek na mou počest, který mi vystrojí král Pravdomír. Ta představa se mi moc líbila, ale pak jsem si představil svoji mamku. Co by dělala, kdybych se nevrátil? Asi by brečela. Nechtěl jsem, aby brečela, a proto jsem byl tak zoufalý. Byl jsem bezradný. A tak jsem chodil sem a tam kolem mrtvé Emy, když vtom najednou zasténala...

Podíval jsem se na ni a oči i mysl se mi rozjasnily. Ema zamžikala očima a zasténala znovu. Pak se trochu nadzvedla a padla hned zase zpátky na zem, jak byla slabá. Rozkašlala se. Pomohl jsem Emě posadit a vytekla jí z pusy voda. Voda z Bezedníku. Poplácal jsem ji po zádech, aby zase chytila ztracený dech. Protírala si oči a mžourala kolem sebe. Došlo mi, co potřebuje, a sáhnul jsem do kapsy pro brýle. Nasadil jsem jí je na obličej a ona si je upravila.

„Co se děje, Olivere? Kde to jsme?“ zeptala se a já se znovu rozbuřil. Tentokrát jako malá holka. Chytil jsem ji kolem ramen.

„Ted' už nic, Emo. Ted' už je všechno v pořádku.“ Nechápatě mě sledovala.

Vydali jsme se na cestu ven z podzemí. Ema si nepamatovala nic z toho, co se stalo, její poslední vzpomínka byla na chvíli, kdy vstoupila do budky a zavolala mému otci. Od chvíle, kdy položila sluchátko, si nepamatovala vůbec nic, ale nevadilo to. Řekl jsem jí všechno, co jsem věděl, a ona mi asi ani nechtěla uvěřit.

„Jestli si to moc nepřikrašluješ, Olivere,“ řekla a já jsem se rozesmál. To byla moje Ema.

„Ani nevíš, jak jsem rád, že tě mám!“ řekl jsem jí.

„Taky jsem ráda, že tě mám, i když ti břicho leze z trička a z pusy ti cítím česnek a něco ostrého,“ řekla a já jsem si vzpomněl, že jsem vlastně tričko použil na svou nohu. Moje noha! Na ni jsem taky zapomněl. Bude bolet! Ach jo.

Šli jsme se podívat na truhlici, ve které bylo ještě dnes kopyto, a Ema zalitovala, že to všechno prospala.

„Neprospala jsi to,“ řekl jsem jí a byla to pravda. Nespala ani náhodou.

Pak jsme zamířili k východu a přidali do kroku. Emě se začala vracet barva a teplota. Cítila se dobře.

Před bránou do našeho světa ležel na zemi klacek a čtyři pásky. „Na co to je?“ zeptala se Ema a já jsem jí to vysvětlil. Uvázal jsem si je nejpevněji, jak jsem dokázal, jen jsem musel chvíli přemýšlet, kterou nohu jsem si poranil.

„Bude to bolet,“ řekl jsem a chytil Emu za ruku.

Prošli jsme bránou.

Do tmy a do bolesti.

Kapitola třináctá

Odjezd

Zakvičel jsem bolestí, když se má noha poprvé opřela o zem v našem světě, ale co mě překvapilo, bolestí vykřikla i Ema.

„Co je?“ zeptal jsem se vyplašeně. Doufal jsem, že bude v pořádku, ale vstala z mrtvých. Ani jsem netušil, jaké následky to může mít. *Třeba ji rozbolí srdce a zase se zastaví!* napadlo mě.

„Strašně mě bolí kotník na pravé noze!“ řekla a já se ve tmě usmál. Vzpomněl jsem si, jak jí do něj narážely dveře na Onen svět. Nebylo divu, že ji bolel.

„To jsme dopadli,“ řekl jsem a opřel se o Emu. „Já mám mimo levou nohu, takže budeme používat moji pravou a tvou levou.“

„Dobrý nápad,“ souhlasila Ema a zamířili jsme ke schodům.

Schody byly oříšek, ale to se dalo čekat. Byli jsme šikovní a zvládli jsme je. Venku bylo o mnoho míň slunce, než když jsme šli dolů. „Kolik asi může být hodin?“ zeptal jsem se a Ema se podívala na hodinky.

Byly však plné vody a zastavily se krátce před půl druhou. „Nemám tušení,“ řekla. „Už jsi viděl to své koleno?“ zeptala se a já se na něj podíval.

Bylo veliké skoro jako sloní noha, ale Emin kotník na tom nebyl o moc lépe. Moje koleno nebylo aspoň tak moc fialové.

Zavřeli jsme poklop a schovali klíč. Pak jsme se do sebe zapřeli a vyrazili jsme ke Kopytu.

Šlo se nám špatně, ale nebylo to daleko.

Brána na dvůr byla dokořán a uprostřed dvora stálo otcovo auto, ale otce jsem nikde neviděl. Jediní živí tvorové na dvoře byli zatoulaná slepice a pes Čert, který nás přiběhl přivítat.

Hladili jsme ho a on nás olizoval. Byl rád, že jsme v pořádku.

„To bude scéna,“ řekl jsem vystrašeně a Ema přikývla. Oba jsme měli strach. Z otce možná větší než z Křiváka. Zamířili jsme k babiččinu domku.

„Tady jste!“ řekl otec, když nás uviděl, a vůbec nekřičel. „Doufal jsem, že se nebudete toulat do tmy, musíme zajet s babičkou do nemocnice. Už jsem vám zabalil věci.“ Pak se mu změnil výraz z normálního na překvapený. „Co to máte s nohama? To je tady infekční?“

„Měli jsme drobný úraz,“ řekl jsem.

„Dobře, jděte do auta a sedněte si. Když už mám cestu do špitálu, tak vás tam vezmu. Věci jsou už v autě, jen přivedu babičku. Bude teď u nás, Olivere.“ Otec mě překvapoval. Čekal jsem nějakou scénu, hysterii a výčitky – a ono nic.

„A co bude s Čertem? A s dobyt看?“

„Stavil jsem se cestou u jednoho známého ve vsi. Postará se o ně,“ objasnil mi můj velmi praktický otec.

„A nemůžeme si vzít Čerta...“ začal jsem větu.

„Nemůžeme,“ odpověděl otec. „A teď honem do auta.“ A tak jsme se na patách otočili.

„Olivere, Emo! Ještě něco...“ zavolal otec. *Ted' to přijde. Vždycky přijde útok, když to člověk nečeká.* „Odvedli jste dobrou práci, babička vás chválí a to, jak jste jí pomohli a zavolali mi... asi už nejste malí usmrkanci,“ vyslovil otec jednu z malé zásoby pochval, které měl, a mě to dojalo. Byl jsem ten den nějak naměkko.

Za chvíli jsme už všichni seděli v autě a jeli jsme po hrbolaté cestě směr civilizace, směr nemocnice. Ema a já jsme seděli vzadu, babička vedle otce vpředu.

Emu jsem pobavil, protože jsem si nedopatřením říhnul a všem v autě se rozslzely oči. Otec si musel otevřít okýnko.

„Stejně by mě zajímalo, co jste dneska vy dva dělali, že máte takové zranění?“ zeptal se otec a já jsem se vyděšeně podíval na

Emu. Nevěděl jsem, co říct, a Ema mi moc nepomohla, protože jen pokrčila rameny.

„Honili jsme se po lese a srazili se nohama,“ řekl jsem a připadalo mi to vcelku... uvěřitelné.

„Jo! A jedl jsi u toho Katův šleh, že jo?“

„Ne, Luciferův štouch,“ odpověděl jsem popravdě.

„Tyhle přiblblé srandičky si nechej, prosím tě, pro někoho jiného. Já na ně nejsem zvědavý,“ řekl. „Ptám se jen, protože je to zajímavé, tři lidé, jeden den a tři zraněné nohy... To z vás tří budou mít na sádruvně skutečně radost!“ Rozesmál jsem se.

A protože smích je ta nejnakažlivější věc na světě, rozesmála se i Ema. A když se smála Ema, smála se i babička. Nejdéle odolával otec. Ale protože byl vědec a věděl, že smích je náramně zdravý, rozesmál se nakonec taky.

Jedno auto, tři bolavé nohy a čtyři lidé smějící se jako blázni... A proč že jsme se smáli? Já nevím jak ostatní, ale já proto, že to všechno nakonec dobře dopadlo.

Jan Sviták
Čertovo kopyto

Ilustrace na obálce Afishka/Shutterstock.com
Redakce Markéta Teuchnerová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 22. 1. 2021

ISBN 978-80-274-1343-0 (epub)
ISBN 978-80-274-1344-7 (pdf)
ISBN 978-80-274-1345-4 (prc)